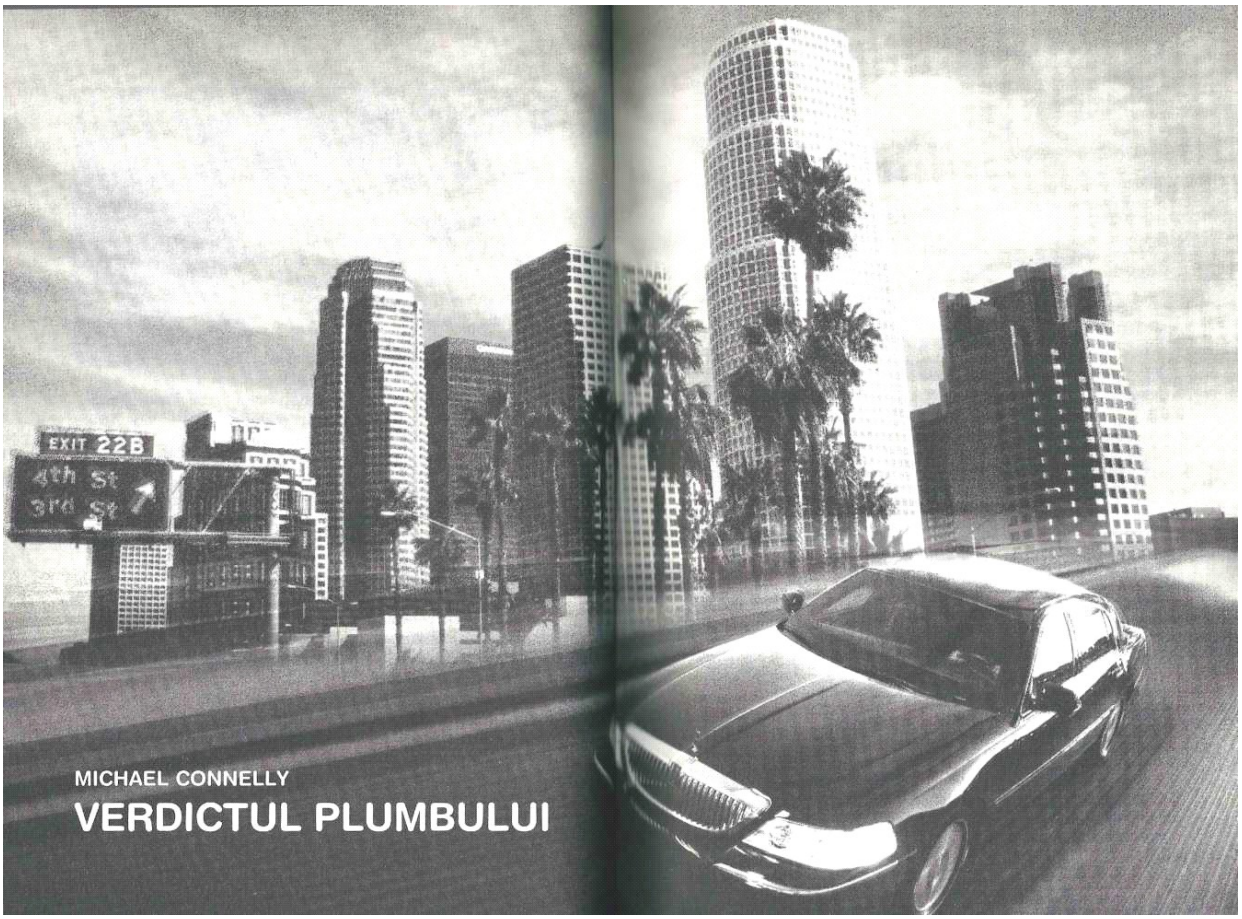

MICHAEL CONNELLY

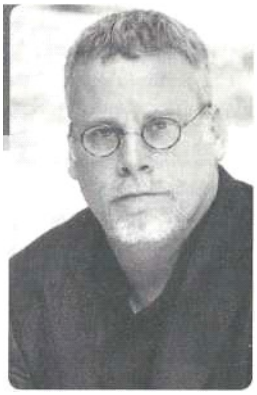

Care e prima carte pe care-ţi aminteşti că ai citit-o?

Nu-mi amintesc prima carte. Cred că prima carte importantă pe care-mi

amintesc că am citit-o e *Să ucizi o pasăre cântătoare*, de Harper Lee.

Ţi-a plăcut şcoala? Care e cea mai vie amintire a ta din şcoală?

Nu mi-a plăcut şcoala, dar măcar i-am înţeles importanţa. Cea mai plăcută şi mai vie amintire a mea este când mi s-a spus că pot absolvi, în ciuda rezultatelor slabe.

Întotdeauna ţi-ai dorit să devii scriitor?

M-am dus la universitate să studiez construcţiile. După doi ani, am descoperit romanele lui Raymond Chandler şi am hotărât să devin scriitor.

Care au fost primele tale scrieri?

În liceu am avut o temă cu o povestire în care trebuia să apară ironia. Am scris o poveste detectivă numită „Crima perfectă”. Am luat nota 10. Era narată de un individ care se presupunea a fi comis crima perfectă. La sfârşit, cititorul îşi dă seama că povestea e scrisă în închisoare. Asta înseamnă ironia în liceu, probabil.

Pe cine admiri cel mai mult şi de ce?

Pe fiica mea, pentru că are o viziune nepărtinitoare şi neîngrădită despre lume. E inocentă şi plină de speranţă.

Ce slujbe ai avut; înainte de a începe să scrii?

De când am terminat cu şcoala, am fost scriitor profesionist, într-un fel sau altul. Înainte de asta, am făcut multe lucruri, de la spălător de vase la chelner, la împachetat cumpărături în supermarket, la livrat de rigips pe şantiere.

Unde scrii?

Scriu într-un birou în care mediul este uşor de controlat. Are draperii de camuflaj, şi moduri în care să evit să aflu ce oră este. Încerc să mă refugiez în scris, şi să nu ştiu dacă e 3 noaptea sau 3 după-amiaza. Îmi place să evit influenţele exterioare.

Maşină de scris; computer sau stilou?

Scriu pe un laptop pentru că e rapid. Cheia scrisului e rescrierea, iar computerul o uşurează mult.

Care e cea mai puternică influenţă asupra scrisului tău? În momentul de faţă, aş spune că e un grup mic de detectivi adevăraţi, cu care am petrecut foarte mult timp. Lucrează la cazuri vechi, nerezolvate, şi sunt foarte pasionaţi şi dedicaţi. Nobleţea misiunii lor mă influenţează mult, ca persoană şi ca

scriitor. Aş vrea să am puţin din nobleţea aceea în viaţa şi în munca mea.

Dacă ţi-ar arde casa, ce ai salva?

Familia. Restul poate să se facă scrum. (Cu excepţia unei ediţii princeps din *Big Sleep,* pe care aş înhăţa-o în drum spre ieşire. Cu banii de pe ea, probabil că aş putea-o ţine pe fiica mea la facultate.).

Ce faci când nu scrii? Cum te relaxezi? Care sunt hobby-urile tale? Îmi place să pescuiesc.

În sfârşit, lucrurile par să se rezolve pentru avocatul Mickey Haller: un faimos avocat de la Hollywood a fost asasinat şi Haller moşteneşte cazul său cel mai important – apărarea unui bogat proprietar de studio cinematografic, acuzat că şi-ar fi omorât soţia şi pe amantul acesteia.

Dar în timp ce Haller se pregăteşte pentru proces, se trezeşte implicat în anchetarea morţii lui Vincent şi drumurile lui se intersectează cu nimeni altul decât fratele său vitreg, Harry Bosch, de la LAPD.

UNU

1992

Toată lumea minte.

Poliţiştii mint. Avocaţii mint. Martorii mint. Victimele mint.

Un proces e un concurs de minciuni. Şi toată lumea din sala de tribunal ştie asta. Judecătorul ştie. Chiar şi juraţii ştiu. Intră în clădire ştiind că vor fi minţiţi. Îşi ocupă locurile în boxă şi acceptă să fie minţiţi.

Şmecheria, dacă eşti la masa apărării, este să ai răbdare. Să aştepţi. Nu orice minciună. Ci minciuna pe care o poţi înhăţa şi pe care o poţi fasona ca pe un fier cald, până devine o lamă ascuţită. Şi apoi poţi folosi lama aceea pentru a sfâşia cazul şi a-i împrăştia măruntaiele pe podea.

Asta e treaba mea, să forjez tăişul. Să îl folosesc fară milă sau conştiinţă. Să fiu adevărul într-un loc unde toată lumea minte.

Eram în a patra zi de proces, la Departamentul 109 din clădirea Tribunalului Penal din centrul oraşului, când am prins minciuna care a devenit tăişul ce a spintecat cazul. Clientul meu, Barnett Woodson, se confrunta cu două acuzaţii de omucidere ce-l puteau duce până în cămăruţa cenuşie de la San Quentin, unde se administrează sucul lui Dumnezeu direct în venă.

Woodson era un dealer de droguri în vârstă de 27 de ani, acuzat că a jefuit şi ucis doi studenţi de la Westwood. Aceştia încercaseră să cumpere cocaină. El hotărâse să le ia banii şi să-i ucidă pe amândoi cu o puşcă cu ţeava retezată. Sau cel puţin aşa spunea acuzarea. Era o crimă înfăptuită de un negru împotriva unor albi, şi asta facea lucrurile suficient de grave pentru Woodson – mai ales întâmplându-se la numai patru luni de la revoltele care sfârtecaseră oraşul. Dar ce înrăutăţea şi mai tare situaţia era faptul că ucigaşul atârnase greutăţi de cele două cadavre şi le aruncase în Rezervorul Hollywood. Rămăseseră acolo patru zile înainte de a ieşi la suprafaţă ca merele-ntr-un butoi. Mere putrede. Ideea de cadavre putrezind în principala sursă de apă a oraşului a întors pe dos stomacul colectiv al comunităţii. Când

s-a făcut legătura – pe baza listelor de apeluri telefonice – între Woodson şi morţi, şi acesta a fost arestat, biroul procurorului districtual a anunţat că va cere pedeapsa cu moartea.

Cazul împotriva lui Woodson era construit în mare măsură pe baza unor dovezi circumstanţiale – listele de apeluri telefonice – şi a mărturiilor unora care erau ei înşişi criminali. Iar martorul acuzării, Ronald Torrance, era în centrul acestui grup. Pretindea că Woodson i-ar fi mărturisit crimele.

Torrance fusese găzduit la închisoarea centrală pentru bărbaţi pe acelaşi etaj cu Woodson, într-un modul securizat ale cărui 16 celule se deschideau către o cameră de zi centrală. Între 6 dimineaţa şi 6 seara, deţinuţii aveau acces la camera de zi, unde mâncau şi jucau cărţi sub privirile atente ale gardienilor din cabina de sticlă aflată deasupra lor. La una din aceste mese pretindea Torrance că i-ar fi mărturisit clientul meu uciderea celor doi studenţi de la Westwood.

În cea de-a patra zi a procesului lui Woodson, la interogatoriul ţinut de procurorul Jerry Vincent, Torrance a spus că Woodson nu numai că i-a mărturisit crimele, dar i-a furnizat şi detalii pe care numai adevăratul asasin le putea şti.

În timpul mărturiei, Vincent l-a ţinut din scurt pe Torrance cu întrebări lungi, menite să obţină răspunsuri scurte. Vincent şi-a încheiat interogatoriul la ora 11, şi mi-am început eu contrainterogatoriul. Am luat cu mine la pupitru un dosar mare şi gros.

— Domnule Torrance, numele meu e Michael Haller. Sunt apărător din oficiu şi îl reprezint pe Barnett Woodson. Vă cunoaşteţi de multă vreme, dumneavoastră şi domnul Woodson, nu-i aşa?

Torrance mi-a aruncat un zâmbet timid. Dar îmi făcusem temele şi ştiam exact cu cine stau de vorbă. Avea 23 de ani şi-şi petrecuse o treime din viaţă prin puşcării. În conformitate cu legea statală a celor trei delicte, îl aştepta premiul pentru o viaţă de realizări, dacă era condamnat pentru acuzaţia de jaf şi asalt asupra administratorei unei spălătorii cu autoservire. Delictul fusese comis în timpul tulburărilor care cuprinseseră oraşul după ce se anunţase verdictul de „nevinovat” pentru cei patru ofiţeri de poliţie acuzaţi că l-ar fi bătut pe Rodney King. Pe scurt, Torrance avea toate motivele să ajute procuratura să-l înfunde pe Barnett Woodson.

— Păi, ne ştim doar de vreo câteva luni, a spus Torrance. Din modulul de

maximă securitate. De la puşcărie.

— Vorbiţi despre închisoare, corect?

— Exact. Prima oară ne-am întâlnit la închisoare.

— Haideţi să facem socoteala, domnule Torrance. Barnett Woodson a fost transferat în modulul de maximă securitate pe 5 septembrie anul acesta. Vă amintiţi asta?

— Mda, mi-aduc aminte când a venit, da.

— Şi de ce vă aflaţi în modulul de maximă securitate?

— Am o acuzaţie de asalt şi una de jaf.

— Aceste presupuse delicte au avut loc în timpul tulburărilor, corect?

— Mda, am fost şi eu acolo, ca toată lumea.

— Şi răspunsul dumneavoastră la nedreptatea verdictului legat de Rodney King a fost să vă duceţi să jefuiţi o femeie de 62 de ani şi să o loviţi cu pistolul în cap? E corect?

Torrance s-a uitat către masa procurorului, şi apoi peste capul lui Vincent, la propriul avocat, care stătea în primul rând al galeriei. Dar avocatul nu-l putea ajuta pe Torrance acum. Era de capul lui.

— Nu am făcut asta, spuse el în fine.

— Sunteţi nevinovat de delictul de care sunteţi acuzat?

— Exact.

— Dar cum e cu jaful din timpul tulburărilor?

Torrance spuse:

— Mă folosesc de Amendamentul Cinci în privinţa asta.

— Bine, am vorbit de ajuns despre dumneavoastră, domnule Torrance, să ne întoarcem la domnul Woodson. Cunoşteaţi detaliile dublei crime înainte de a-l cunoaşte pe domnul Woodson la închisoare?

— Nu, domnule. Nu citesc ziarele şi televizorul era stricat când am ajuns eu acolo.

— Conform materialului din dosar, l-aţi contactat pe procuror pe 2 octombrie ca să raportaţi presupusa confesiune a domnului Woodson. Sună corect?

— Mda, sună corect.

— Păi, nu şi pentru mine, domnule Torrance. Dumneavoastră spuneţi acestui juriu că un bărbat pasibil de pedeapsa cu moartea se confesează cuiva pe care-l cunoaşte de mai puţin de o lună?

Torrance ridică din umeri înainte de a răspunde.

— Aşa s-a întâmplat.

— Cu cazierul dumneavoastră şi cu actuala acuzaţie, riscaţi 15 ani de închisoare, dacă sunteţi condamnat, corect?

— Nu ştiu. Avocatul meu se ocupă de toate astea.

— Înţeleg. Ce i-aţi cerut procurorului în schimbul mărturiei dumneavoastră, domnule Torrance?

— Nimic. Nu vreau nimic.

— Deci depuneţi mărturie din convingerea că aşa face un bun cetăţean?

Sarcasmul din vocea mea era nedisimulat.

— Exact, a răspuns Torrance indignat.

Am ridicat dosarul cel gros.

— Recunoaşteţi acest dosar?

— Nu. Nu-mi amintesc de el.

— Nu vă amintiţi să-l fi văzut în celula domnului Woodson?

— N-am fost niciodată în celula lui.

— Clientul meu avea în celulă documente investigative privind acuzarea lui. Acestea conţineau diverse detalii asupra cărora aţi depus mărturie în dimineaţa aceasta. Nu vi se pare suspect?

— Nu. Tot ce ştiu e că stătea acolo, la masă, şi mi-a spus ce a făcut. Nu e vina mea că oamenii mi se confesează.

— Sigur că nu. Acum, puteţi spune juriului exact ce v-a spus el?

— Păi, stăteam acolo, numai noi doi, şi a început să vorbească că-i pare rău de ce-a făcut. Am zis da' ce-ai făcut şi el mi-a zis de noaptea când a omorât doi tipi.

— Domnule Torrance, aţi rezumat. Pretindeţi că domnul Woodson v-a mărturisit crimele. Aşa că spuneţi juriului cuvintele *exacte* pe care vi le-a spus domnul Woodson.

Torrance a dat din cap ca şi când abia atunci ar fi înţeles ce-i cer.

— Primul lucru pe care l-a spus a fost „Mamă, ce rău îmi pare“. Şi io am zis „De ce, frate?“. A spus că se tot gândeşte la ăia doi tipi. Nu ştiam de cine vorbeşte, aşa că am spus „Care doi tipi?“, şi el a zis „Ăia doi negri pă care i-am aruncat în rezervor”. Am întrebat ce tot spune, şi mi-a zis cum i-a împuşcat şi i-a înfăşurat în plasă de gard şi aşa mai departe. A zis „Am făcut o greşeală mare“, şi io l-am întrebat care. A zis „Trebuia să iau cuţitu' şi să le tai burţile,

ca să nu iasă la suprafaţă cum au ieşit”. Şi asta a fost ce mi-a spus.

M-am apropiat cu lama de el.

— Domnul Woodson a folosit cuvântul acesta? Le-a spus victimelor negri?

— Da, aşa a spus.

Am ezitat, formulând atent următoarea întrebare. Ştiam că Vincent abia aşteaptă să obiecteze dacă-i dau ocazia. Nu-i puteam cere lui Torrance să interpreteze. Nu puteam folosi expresia „de ce“, când era vorba despre motivaţia lui Woodson sau despre ce voia el să spună.

— Domnule Torrance, în comunitatea de culoare, cuvântul „negru“ poate însemna diverse lucruri, nu?

— Da.

— Acuzatul e afro-american. Ca şi dumneavoastră, domnule, corect? Torrance a început să râdă.

— De când m-am născut, a spus el.

— Când domnul Woodson a folosit acest cuvânt, aţi fost şocat?

Torrance s-a gândit la întrebare.

— Nu tocmai.

— De ce nu aţi fost şocat, domnule Torrance?

— Poate pen’că-l aud tot timpul.

— De la alţi oameni de culoare?

— Aşa e. L-am auzit şi de la albi.

— OK, domnule Torrance. Folosiţi şi dumneavoastră cuvântul, uneori?

— Cred că da.

— Când l-aţi folosit, la cine vă refereaţi?

Torrance ridică din umeri.

— La alţi tipi.

— Aţi bărbaţi de culoare?

— Exact.

— V-aţi referit vreodată la bărbaţi albi cu termenul „negru“?

— Nu.

— OK, deci ce aţi înţeles când Barnett Woodson i-a descris pe cei doi drept negri?

Vincent s-a mişcat pe scaun, dând de înţeles că are de gând să obiecteze. Dar nu se poate să nu fi ştiut că e inutil.

— Am înţeles că erau negri şi i-a omorât p-amândoi.

M-am uitat la judecător.

— Onorată Instanţă, pot să mă apropii de martor?

— Puteţi, a spus el.

M-am apropiat de boxa martorului şi am pus dosarul în faţa lui Torrance. Era de un portocaliu stins – un cod coloristic folosit de sistemul penitenciar pentru a indica documente legale personale, pe care un deţinut are dreptul să le posede.

— OK, domnule Torrance, am pus în faţa dumneavoastră un dosar în care domnul Woodson ţine documentele furnizate de avocaţii săi. Vă mai întreb o dată dacă-l recunoaşteţi.

— Am văzut tot felu' de dosare portocalii în puşcărie. Nu înseamnă că l-am văzut p-ăsta.

— Vreţi să spuneţi că nu l-aţi văzut niciodată pe domnul Woodson cu acest dosar?

— Nu-mi aduc aminte.

— Domnule Torrance, aţi stat cu domnul Woodson în acelaşi modul timp de 32 de zile. Aţi depus mărturie că a avut încredere în dumneavoastră şi vi s-a confesat. Vreţi să spuneţi că nu l-aţi văzut niciodată cu acest dosar?

Îl înghesuisem într-un colţ din care nu putea ieşi.

— Vreau să spun că am văzut dosarul, da' nu m-am uitat la ce era în el.

Bang. Îl prinsesem.

— Atunci vă rog să-l deschideţi şi să vă uitaţi în el.

Martorul a urmat instrucţiunile şi eu m-am întors la pupitru.

— Ce vedeţi când deschideţi dosarul, domnule Torrance?

— Pe o parte fotografii cu două corpuri pe jos. Pe ailaltă, tot felu' de documente şi rapoarte şi d-astea.

— Puteţi să ne citiţi din primul document de pe partea dreaptă? Numai primul rând din sumar.

— Nu, nu ştiu să citesc. N-am fost la şcoală.

— Puteţi să citiţi vreunul din cuvintele de lângă casetele marcate din partea de sus a sumarului?

Ştiam că Torrance fusese testat dacă ştie să citească în timpul celei mai recente încarcerări, şi se determinase că ştie mai puţin decât un copil de clasa a doua.

— Nu prea, a spus el. Nu ştiu să citesc.

M-am îndreptat spre masa apărării şi am luat un alt dosar şi un pix. M-am întors la pupitru şi am scris CAUCAZIAN pe faţa dosarului, cu litere mari de tipar. Am ridicat dosarul.

— Domnule Torrance, acesta este unul din cuvintele marcate în sumar. Puteţi citi acest cuvânt?

Torrance clătina deja din cap când Vincent a obiectat la demonstraţie şi judecătorul i-a admis obiecţia.

— OK, domnule Torrance, am spus eu. Haideţi să trecem la partea cealaltă a dosarului. Puteţi descrie corpurile din fotografii?

— Păi, doi bărbaţi. Parcă ar fi desfăcut nişte plasă de sârmă şi nişte prelate, şi zac pe jos. Nişte poliţai sunt acolo, fac poze.

— Ce rasă sunt bărbaţii de pe prelate?

— Sunt negri.

— Aţi mai văzut fotografiile acestea până acum, domnule Torrance?

Vincent s-a ridicat să obiecteze, dar era ca şi când ar fi încercat să oprească un glonţ cu mâna goală. Judecătorul i-a spus cu severitate să se aşeze la locul lui. Era modul lui de a-i spune procurorului că trebuie să stea acolo şi să înghită ceea ce urma. Pui un mincinos în boxă, o încasezi odată cu el.

— Domnule Torrance, aţi mai văzut vreodată fotografiile acestea?

— Nu, domnule, până acu' nu.

— Sunteţi de acord că fotografiile arată ceea ce aţi descris mai devreme? Corpurile a doi bărbaţi negri, ucişi?

— Aşa arată. Da' nu le-am mai văzut până acu'.

— Sunteţi sigur?

— Aşa ceva nu se uită.

— Ne-aţi spus că domnul Woodson a mărturisit că a ucis doi bărbaţi negri, dar se află aici pentru acuzaţia de a fi ucis doi albi. Nu sunteţi de acord că se pare că nu v-a mărturisit nimic?

— Nu, mi-a mărturisit. A spus că i-a omorât pe ăştia doi.

M-am uitat la judecător.

— Onorată Instanţă, acum ar fi un moment potrivit pentru procuror să-i amintească martorului său care sunt pedepsele pentru speijur.

Era o mişcare dramatică, făcută pentru ochii juraţilor. Mă aşteptam să

trebuiască să merg mai departe cu Torrance şi să-l înjunghii cu tăişul propriei minciuni. Dar Vincent s-a ridicat şi i-a cerut judecătorului o pauză, ca să poată discuta cu avocatul părţii adverse.

Asta mi-a spus că tocmai îi salvasem viaţa lui Barnett Woodson.

— Apărarea nu are nicio obiecţie, i-am spus judecătorului.

După ce juriul a ieşit din boxă, m-am întors la masa apărării, în timp ce poliţistul îi punea clientului meu cătuşele ca să-l ducă înapoi în celulă.

— Tipu' ăla e un sac cu rahat. N-am omorât doi negri. Erau albi.

Am sperat că poliţistul n-a auzit asta.

— Ce-ar fi să taci din gură? am şuierat. Şi data viitoare când îl vezi pe sacul cu rahat în pâmaie, să-i strângi mâna. Din cauza minciunilor lui, procurorul e pe cale să renunţe la pedeapsa cu moartea şi să ne ofere o înţelegere.

— Mda, da' poate acu' nu mai vreau eu înţelegere. Au pus un mincinos în boxă, omule. Tot căzu' ăsta se duce dracului. Putem să câştigăm, Haller. Nu accepta nicio înţelegere.

M-am uitat la Barnett o clipă. Tocmai îi salvasem viaţa, dar el voia mai mult.

— Nu fi lacom, Barnett. Mă întorc cu veştile.

Poliţistul îl duse dincolo de uşa metalică. După ce sala de judecată s-a golit, Vincent şi cu mine am rămas uitându-ne unul la celălalt.

— Aşa, am spus eu.

— În primul rând, a spus Vincent, vreau să fie clar că evident nu am ştiut că Torrance minte.

— Sigur.

— De ce mi-aş sabota singur cazul, în halul ăsta?

Am dat din mână.

— Jerry, nu pierde vremea. Ţi-am spus din preliminarii că tipul ăla s-a uitat prin dosarul pe care-l avea clientul meu în celulă. E la mintea cocoşului. Omul meu nu i-ar fi spus nici bună ziua omului tău, un străin, şi toată lumea ştia asta, în afară de tine.

— Haller, a fost verificat de unul din cei mai buni investigatori ai noştri, care mi-a spus că tipul nu ştie să citească.

— Jerry, de obicei sunt destul de rezonabil. Încerc să mă înţeleg bine cu biroul procuraturii. Dar ţi-am dat un avertisment cinstit. Aşa că după pauză îl

fac praf, şi tu o să stai acolo şi o să te uiţi la mine. Şi când o să termin, n-o să fie singurul care o să arate ca un tâmpit. Juriul o să priceapă ori că ştiai că tipul e un mincinos, ori că eşti prea prost ca să-ţi dai seama.

Vincent şi-a aranjat calm dosarele. A vorbit cu voce joasă:

— Nu vreau să continui cu interogatoriul.

— Bine. Atunci lasă prostiile şi fa-mi o propunere pe care s-o…

— Renunţ la pedeapsa cu moartea. Cer între 25 de ani şi viaţă, fară eliberare condiţionată.

— Nu merge. Ultimul lucru pe care mi l-a spus Woodson înainte de a pleca a fost că e dispus să rişte. Merg până la 15 ani, maximum. Cred că pot să-l conving să accepte asta.

— Nici vorbă. Mă trimit înapoi la cazurile cu droguri, dacă-ţi dau aşa ceva pentru două crime comise cu sânge rece. Cea mai bună ofertă a mea e de 25 de ani, cu posibilitate de eliberare condiţionată. Nu e rău pentru ce-a făcut cu ăia doi copii.

Am încercat să-i citesc expresia. Am decis că era cea mai bună ofertă pe care o putea face, şi chiar nu era rău pentru ce făcuse Barnett Woodson.

— Nu ştiu, am spus. Cred că o să aleagă să rişte.

— Trebuie să-l convingi, Haller. Mai jos de-atât nu pot să-ţi ofer, şi dacă îţi continui interogatoriul s-a zis cu cariera mea în procuratură.

Am ezitat.

— Stai aşa, ce-mi spui tu aici, Jerry? Că trebuie să-ţi descurc încurcăturile?

— Îţi spun că e o ofertă cinstită pentru cineva care e atât de vinovat. Du-te şi fa-ţi vrăjile, Mick. Convinge-l. Amândoi ştim că n-o să mai stai multă vreme la biroul apărătorilor din oficiu. Şi s-ar putea ca într-o bună zi să ai nevoie de o favoare de la mine.

M-am uitat la el, înregistrând quiproquoul ofertei. Îl ajut şi, undeva în viitor, mă ajută şi el pe mine, iar Barnett Woodson face câţiva ani de puşcărie în plus.

— Are noroc dacă rezistă cinci ani acolo, să nu mai vorbim de 25, a spus Vincent. Ce contează pentru el? Dar tu şi cu mine? Suntem pe cai mari, Mickey. Ne putem ajuta unul pe altul aici.

Am dat încet din cap. Vincent era numai cu câţiva ani mai mare ca mine, dar încerca să se comporte ca şi când ar fi fost vreun înţelept bătrân.

— Treaba e, Jerry, că dacă aş face ce-mi sugerezi tu, n-aş mai putea să mă uit vreodată în ochii vreunui client.

M-am ridicat şi mi-am adunat documentele. Planul meu era să mă duc înapoi şi să-i spun lui Barnett Woodson să rişte şi să mă lase să văd ce pot face.

— Ne vedem după pauză, am spus.

Şi apoi am plecat.

DOI

2007

Era prea devreme în cursul săptămânii ca Loma să mă sune şi să mă întrebe ce fac. De obicei, aştepta până joia. Niciodată marţea. Am răspuns la telefon gândindu-mă că trebuie să fie mai mult decât un telefon de verificare.

— Lorna?

— Mickey, unde ai fost? Te-am sunat toată dimineaţa.

— Am fost la jogging. Tocmai am ieşit de la duş. E totul în regulă?

— Eu sunt bine. Tu?

— Sigur. Ce s-a…?

— Ai o întâlnire imediat cu judecătoarea Holder. Vrea să te vadă – ultrarapid.

Asta m-a surprins.

— Despre ce?

— Tot ce ştiu e că a sunat Michaela, apoi judecătoarea.

Michaela Gill era grefiera judecătoarei. Iar Mary Townes Holder, judecător-şef al Curţii Superioare din Los Angeles, nu suna avocaţii fară un motiv serios.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că azi nu ai tribunal şi s-ar putea să fii pe terenul de golf.

— Eu nu joc golf, Lorna.

— Uite ce e, n-am putut să mă gândesc la altceva.

— Bine, o sun pe judecătoare. Dă-mi numărul.

— Mickey, judecătoarea vrea să te *vadă* la ea în birou. Aşa că du-te, pur şi simplu.

— OK, mă duc. Trebuie să mă îmbrac.

— Mickey? Cum te simţi, pe bune?

Îi cunoşteam codul. Ştiam ce mă întreabă de fapt. Nu voia să apar în faţa unui judecător dacă nu eram pregătit pentru asta.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Lorna. Sunt în regulă. O să fiu bine.

— OK. Spune-mi ce se petrece, imediat ce poţi.

Mă simţeam de parcă făcea instrucţie cu mine soţia, nu fosta soţie.

— Nu-ţi face griji. Aşa o să fac.

Ca judecător-şef al Curţii Superioare din Los Angeles, Mary Townes Holder îşi desfăşura cea mai mare parte a activităţii în spatele uşilor închise. Sala ei de judecată mai era ocazional folosită, dar treaba ei era, în principal, administrarea sistemului judiciar din comitatul Los Angeles. Mai bine de 250 de posturi de judecători şi 40 de tribunale intrau sub autoritatea ei. Orice citaţie avea numele ei la semnătură, şi orice loc de parcare din garajul tribunalului avea aprobarea ei. Judecătoarea Holder hotăra dacă un judecător funcţionează în Beverly Hills sau în Compton, dacă judecă dosare financiare cu mizã mare în tribunalul civil, sau cazuri sfâşietoare de divorţ în tribunalul familial.

Mă îmbrăcasem rapid, cu ceea ce consideram costumul meu norocos. Era un costum italienesc, de import, de la Corneliani, pe care obişnuiam să-l port în zilele de verdict. Trebuise să-l scot din sacul de plastic în care zăcea, în fundul dulapului. După aceea, mă grăbisem către centru, spunându-mi că s-ar putea să mă îndrept spre vreun fel de verdict eu însumi. Mintea îmi gonea printre cazurile şi clienţii pe care-i lăsasem în urmă anul ce trecuse. Din câte ştiam, nu era nimic lăsat în aer. Dar poate că apăruse vreo plângere, şi judecătoarea îşi facea propria anchetă. Am intrat în sala ei de judecată trepidând.

Sala era întunecată şi boxa grefierului era goală. Am deschis portiţa şi mă îndreptam spre uşa care ducea în spate, când aceasta s-a deschis şi a ieşit Michaela Gill. M-a poftit înăuntru fără întârziere.

Am găsit-o pe judecătoare singură în birou, lucrând la masa masivă din lemn întunecat. Era îmbrăcată într-un costum vişiniu şi era atrăgătoare şi îngrijită, cu o siluetă suplă şi păr castaniu tuns scurt, fară fasoane. N-o mai

întâlnisem niciodată, dar ştiam că fusese procuror timp de 20 de ani înainte de a fi numită judecător de către un guvernator conservator.

— Domnule Haller, vă mulţumesc că aţi venit, a spus ea. Mă bucur că secretara v-a găsit în cele din urmă.

— Nu e secretara mea, doamnă judecător. Dar m-a găsit. Îmi pare rău că a durat atât.

— Mă rog, sunteţi aici. Nu ne-am cunoscut până acum, nu-i aşa? Am avut un caz cu tatăl dumneavoastră, cândva. Eram al doilea asistent, abia ieşisem de pe băncile facultăţii de Drept de la USC. Era un caz de crimă, şi m-au lăsat să mă ocup de unul din martori. M-am pregătit o săptămână pentru interogatoriu, şi tatăl dumneavoastră l-a distrus pe martor la contra-interogatoriu în zece minute.

Am dat din cap. De-a lungul anilor, întâlnisem avocaţi mai în vârstă care aveau istorisiri cu Mickey Haller senior. Eu aveam foarte puţine.

— Dar nu pentru asta v-am chemat aici, a spus ea. Îl cunoşteaţi pe Jerry Vincent?

M-a şocat timpul trecut pe care-l folosise.

— Jerry? Da, îl ştiu pe Jerry. Ce e cu el?

— E mort.

— Mort?

— Asasinat, de fapt.

— Când?

— Aseară. Îmi pare rău. Eraţi apropiaţi?

O întrebare bună.

— Am avut cazuri în care am fost adversari, când el era la procuratură şi eu eram apărător din oficiu. Amândoi am plecat şi ne-am deschis birouri individuale cam în acelaşi timp, şi de-a lungul anilor am lucrat unele cazuri împreună, ne-am ţinut unul altuia locul când era nevoie.

Aveam o relaţie profesională cu Jerry Vincent. Când şi când, ciocneam câte un pahar la Four Green Fields, dar ar fi fost o exagerare să spun că eram apropiaţi. Ştiam foarte puţine despre el în afara lumii avocaturii. Auzisem ceva despre un divorţ, cu o vreme în urmă, dar nu-l întrebasem niciodată despre asta.

— Păreţi să uitaţi, domnule Haller, dar eram la procuratură când domnul Vincent era o tânără stea în ascensiune. Dar apoi a pierdut un caz

important şi steaua lui a apus. Parcă-mi aduc aminte că dumneavoastră aţi fost avocatul apărării.

— Barnett Woodson. Am obţinut o achitare pentru o dublă omucidere.

— Şi atunci de ce ar fi lucrat Jerry cu dumneavoastră?

— Pentru că la vreo doi ani după aceea, facea de cinci ori mai mulţi bani decât în procuratură. M-a sunat şi mi-a mulţumit că i-am arătat calea cea dreaptă.

Judecătoarea a dat din cap, semnificativ.

— Voia bani.

Am ridicat din umeri, ca şi când mi-ar fi fost dezagreabil să răspund în numele unui om mort. Apoi am încercat să mă întorc la asasinarea lui Jerry Vincent.

— Nu-mi vine să cred că Jerry a fost ucis. Ştiţi ce s-a întâmplat?

— A fost găsit aseară, târziu, împuşcat în maşina lui, în garajul de la birou. Mi s-a spus că poliţia e încă la scena crimei şi că nu s-a făcut nicio arestare. Asta vine de la un reporter de la *Times* care a sunat la biroul meu să întrebe ce se întâmplă acum cu clienţii domnului Vincent – mai ales cu Walter Elliot.

Am dat din cap. În ultimele 12 luni fusesem într-un fel de vid, dar nu era atât de ermetic încât să nu fi auzit despre cazul mogulului lumii filmului, unul din cazurile cele mai importante pe care le primise Vincent. Walter Eliot era preşedintele/proprietarul Archway Pictures, şi un om foarte puternic la Hollywood. Fusese acuzat de uciderea soţiei sale şi a amantului acesteia, când îi descoperise împreună într-o casă de pe plajă, în Malibu. Cazul se bucura de multă atenţie în mass-media.

Judecătoarea mi-a întrerupt reveria.

— Cunoaşteţi RPC 2-300?

Am mijit ochii.

— Hm… nu tocmai.

— Să vă împrospătez memoria. Este secţiunea din regulamentul de conduită profesională al Baroului din California care se referă la transferul sau vânzarea unui cabinet de avocatură. Se pare că domnul Vincent v-a numit secund în contractul standard de reprezentare, dar apoi, acum vreo zece ani, a introdus o moţiune prin care stipula transferul către dumneavoastră al cabinetului lui, în cazul în care deceda sau devenea incapabil de muncă.

M-am uitat lung la ea, fară să spun nimic. Ştiam de clauza din contractul standard al lui Vincent. O aveam şi eu în al meu, numindu-l pe el. Dar acum judecătoarea îmi spunea că aveam toate cazurile lui Jerry, inclusiv pe Walter Elliot. Oricare dintre clienţi era liber să îşi aleagă un alt avocat, dar eu aveam prima şansă.

Nu mai avusesem un client de peste un an, şi planul era să reintru în joc încet, nu cu o agendă atât de plină cum era cea pe care, se pare, o moştenisem.

— Cu toate acestea, a spus judecătoarea, am verificat cu unii din judecători şi am aflat că nu mai practicaţi de aproape un an. Nu am găsit nicio explicaţie pentru acest lucru. Înainte de a emite un ordin prin care să vă numesc avocat înlocuitor, vreau să mă asigur că nu predau persoanei greşite clienţii domnului Vincent.

— Doamnă judecător, aveţi dreptate. Am cam ieşit din joc pentru o vreme. Dar tocmai am început să fac paşi către întoarcere.

Ochii ei erau aţintiţi într-ai mei.

— De ce aţi ieşit din joc?

Am vorbit foarte atent.

— Acum vreo doi ani am avut un caz. Numele clientului era Louis Roulet…

— Îmi amintesc cazul, domnule Haller. Aţi fost împuşcat. Dar parcă-mi amintesc ştirile care spuneau că v-aţi întors la muncă.

— Da, am spus eu, dar m-am întors prea devreme. Fusesem împuşcat în stomac, şi brusc am început să am dureri, şi doctorii au spus că e hernie. Aşa că am fost operat, au apărut complicaţii, dureri şi mai mari, şi, în fine, m-a scos din circulaţie pentru o vreme. Am hotărât ca a doua oară să nu mă întorc până nu sunt sigur că sunt pregătit.

Judecătoarea a dat din cap cu compasiune. Probabil că făcusem bine să nu pomenesc de dependenţa de analgezice şi de şederea la dezintoxicare.

— Banii nu erau o problemă, am spus. Am primit o compensaţie de la compania de asigurare. Nu m-am grăbit să mă întorc, dar acum sunt pregătit.

— Atunci bănuiesc că e destul de convenabil să moşteniţi un birou, nu? a spus ea pe un ton suav.

— Tot ce pot să vă spun e că o să am grijă de clienţii lui Jerry.

Judecătoarea a dat din cap, dar nu s-a uitat la mine. Ştiam semnele. Ştia

ceva care o sâcâia. Poate că ştia de clinica de dezintoxicare.

— Conform evidenţelor Baroului, aţi fost apostrofat de mai multe ori, a spus.

— Istorie antică, doamnă judecător. Numai tehnicalităţi. Dacă aţi suna astăzi la Baroul California, sunt sigur că vi s-ar spune că sunt în regulă.

Şi-a lăsat ochii asupra documentului pe care-l avea în faţă.

— Foarte bine atunci, a spus.

A semnat pe ultima pagină. Am simţit cum inima începe să-mi bată mai repede, de încântare.

— Aveţi aici un ordin prin care transfer biroul către dumneavoastră, a spus judecătoarea. O să vă urmăresc cu atenţie. Vreau o listă actualizată înainte de începutul săptămânii viitoare. Situaţia fiecărui caz. După aceea vreau informări bilunare. M-am făcut înţeleasă?

— Perfect, doamnă judecător. Cât timp doriţi să vă prezint rapoartele?

Faţa i s-a înăsprit.

— Până când vă spun să încetaţi.

Mi-a întins ordinul.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, m-aş duce urgent la biroul lui şi mi-aş proteja noii clienţi de orice percheziţie ilegală a poliţiei în urma căreia li s-ar putea ridica dosarele. Dacă aveţi vreo problemă, sunaţi-mă.

— Da, doamnă judecător. Vă mulţumesc.

— Noroc, domnule Haller.

M-am ridicat şi am ieşit din încăpere. Odată ieşit pe hol, am citit documentul, confirmând că ceea ce se petrecuse înăuntru e real.

Era. Îmi acorda acces imediat în biroul avocatului decedat, la dosare şi la conturile bancare în care fuseseră depuse avansurile de la clienţi.

Mi-am scos telefonul şi am sunat-o pe Lorna Taylor. I-am cerut să vină la adresa biroului lui Jerry Vincent. I-am cerut să se întâlnească acolo cu mine, şi să aducă şi două sendvişuri.

— De ce? a întrebat ea.

— Pentru că n-am mâncat de prânz.

— Nu, de ce ne ducem la biroul lui Jerry Vincent?

— Pentru că tocmai am reintrat în pâine.

Eram în Lincolnul meu, în drum spre biroul lui Jerry, când m-am gândit la ceva şi am sunat-o din nou pe Lorna.

— O să am nevoie de un investigator. Ce părere ai, dacă l-aş suna pe Cisco?

Cisco era Dennis Wojciechowski, prietenul ei de vreun an. Eu eram cel care le făcuse cunoştinţă, când îl folosisem pe el la un caz. Din câte auzisem, locuiau împreună.

— Păi, nu am niciun fel de problemă să lucrez cu Cisco. Dar aş vrea să-mi spui despre ce e vorba.

Lorna îl ştia pe Jerry Vincent ca pe o voce la telefon. Nu-mi aminteam dacă se văzuseră vreodată faţă-n faţă. Avusesem intenţia să-i spun veştile în persoană, dar lucrurile se mişcau prea repede pentru asta.

— Jerry Vincent e mort. A fost asasinat aseară, şi eu am prima şansă la toate cazurile lui. Inclusiv Walter Elliot.

Lorna a rămas mută o lungă clipă înainte de a răspunde.

— Doamne… cum? Era un om atât de drăguţ.

— Nu-mi aminteam dacă v-aţi cunoscut sau nu.

Lorna lucra din apartamentul ei din West Hollywood. Toate apelurile mele treceau pe la ea, şi tot ea îmi emitea facturile. Dacă ar fi existat un spaţiu fizic pentru firma juridică a lui Michael Haller şi Asociaţii, atunci acela trebuia să fie apartamentul ei. Dar nu existau asociaţi, iar când lucram, biroul meu era bancheta din spate a maşinii mele. Asta lăsa foarte puţine şanse ca Lorna să se întâlnească cu vreunul din cei cu care aveam eu de-a face.

— A venit la nunta noastră, nu-ţi aminteşti?

— Aşa e. Am uitat.

— Avea familie?

— Cred că era divorţat. Nu ştiu dacă avea copii.

Lorna n-a spus nimic. Amândoi eram ocupaţi cu propriile gânduri.

— Lasă-mă să închid, ca să-l sun pe Cisco, am spus eu în cele din urmă.

— Bine. Ce fel de sendviş vrei?

— Opreşte-te la Dusky şi ia-mi unul din alea cu curcan şi sos de merişoare. Şi ia ceva şi pentru Cisco, în caz că-i e foame.

— Bine.

Am închis şi am format numărul lui Dennis Wojciechowski. Când a răspuns, am auzit un amestec de vânt şi de zgomot de eşapament. Era pe motocicletă şi, cu toate că avea microfon şi receptor în cască, a trebuit să ţip.

— Sunt Mickey Haller. Opreşte undeva.

Am aşteptat şi am auzit cum opreşte motorul.

— Ce se-ntâmplă, Mick? a întrebat el când s-a făcut în fine linişte. N-ai mai dat niciun semn de multă vreme.

Wojciechowski era un investigator independent pe care-l folosisem de câteva ori pentru cazurile mele. Aşa o cunoscuse pe Lorna, când venise să-şi ia onorariul. Dar îl cunoscusem cu vreo zece ani înainte de asta, din cauza asocierii lui cu clubul de motociclişti Road Saints, al căror avocat de facto eram. Pentru că în grup exista deja un Dennis – şi cum numele lui de familie, Wojciechowski, era intolerabil de dificil de pronunţat – îl numiseră Puştiul Cisco, din cauza mustăţii şi a tenului închis. Bărbat solid şi impozant, cu mustaţa acum tunsă scurt şi căruntă, Cisco era un investigator atent şi inteligent. Şi putea fi şi intimidant fizic atunci când era nevoie, un atribut foarte util.

— Unde eşti? am întrebat. Lucrezi la vreun caz?

— Nu, doar o plimbare. În Burbank. De ce, ai ceva pentru mine? Ai acceptat un caz, în fine?

— O mulţime de cazuri. Şi o să am nevoie de un investigator.

I-am dat adresa biroului lui Vincent şi i-am cerut să ne întâlnim acolo. Ştiam că Vincent îşi folosise probabil propriii investigatori, şi că riscam să pierd nişte vreme cât Cisco se punea la curent, dar voiam un investigator în care să pot avea încredere.

După ce am închis telefonul mi-am dat seama că trecusem de biroul lui Vincent de pe Broadway. Am pierdut zece minute întorcându-mă şi prinzând semafoare pe roşu, şi am decis să angajez cât de repede un şofer, ca să mă pot concentra asupra cazurilor, nu a adreselor.

Biroul lui Vincent era într-o structură cu şase etaje, numită simplu Centrul Juridic. Apropierea de tribunalele din centru însemna că e o clădire plină de avocaţi pledanţi. Am văzut intrarea în garaj şi am cotit.

În timp ce scoteam tichetul din automat, un poliţist în uniformă s-a apropiat de maşină.

— Domnule, facem o investigaţie la scena unei crime. Nu se poate parca pe primul nivel. Încă nu s-a încheiat ancheta.

Am dat din cap şi am pornit în sus pe rampă. Primul nivel era gol, cu excepţia a două maşini de patrulă şi a unui BMW coupe negru, care era ridicat pe platforma unui camion din garajele poliţiei. Maşina lui Jerry Vincent, mi-am

spus. Doi poliţişti mi-au făcut semn să-mi văd de drum. Nu am găsit loc de parcare decât la etajul al treilea.

Biroul pe care-l căutam era la primul nivel, în partea din faţă a clădirii. Uşa din sticlă opacă nu era încuiată. Am intrat în zona recepţiei. În spatele biroului stătea o femeie cu ochii roşii de plâns.

— Sunteţi de la poliţie? m-a întrebat.

— Nu, nu sunt, am replicat.

— Atunci, îmi pare rău, dar biroul este închis astăzi.

Am scos din buzunarul hainei ordinul judecătoarei Holder.

— Nu şi pentru mine, am spus.

Ea a desfăcut documentul şi s-a uitat la el.

— Ce e asta?

— E un ordin judecătoresc, am spus. Numele meu e Michael Haller, şi judecătoarea Holder m-a numit înlocuitorul lui Jerry Vincent în relaţia cu clienţii lui. Asta înseamnă că o să lucrăm împreună.

Ea a scuturat din cap ca şi când ar fi vrut să îndepărteze o ameninţare invizibilă.

— Nu puteţi face asta. Domnul Vincent nu ar dori aşa ceva.

Am luat ordinul judecătoresc din mâna ei.

— De fapt, pot. Judecătorul-şef al Curţii Superioare din Los Angeles mi-a ordonat să o fac. Şi, dacă te uiţi la contractele de reprezentare pe care le-au semnat clienţii domnului Vincent, o să găseşti numele meu deja menţionat ca avocat asociat. Ştiu că a fost o zi grea pentru tine. A fost grea şi pentru mine – îl ştiam pe Jerry încă de când era la procuratură. Aşa că ai toată simpatia mea.

Am aşteptat, dar n-am primit niciun răspuns. Am insistat.

— O să am nevoie de câteva lucruri ca să încep. Mai întâi, agenda lui Jerry. Vreau să întocmesc o listă de cazuri active…

— A dispărut, a spus ea brusc.

— Ce a dispărut?

— Laptopul lui. Poliţia mi-a spus că cine a făcut asta i-a luat şi servieta din maşină. Ţinea totul pe laptop.

— Vrei să spui şi agenda? Nu avea o copie printată?

— Ţinea totul pe laptop şi ţinea o copie în portofoliul vechi pe care-l purta după el. Şi amândouă au dispărut.

Am dat din cap. Agenda lipsă nu era o problemă insurmontabilă.

— Dar dosarele? Avea vreunul în servietă?

— Nu cred. Ţinea toate dosarele aici.

— OK, bine. O să am nevoie să văd şi registrele contabile pentru conturile operative şi profesionale.

— Nu puteţi să-i luaţi banii.

— Nu îi… îmi cer scuze. Hai s-o luăm de la capăt. Cum te cheamă?

— Wren Williams.

— OK, Wren, să-ţi explic. Nu sunt banii lui. Sunt banii clienţilor, şi până când clienţii spun altceva, clienţii lui sunt clienţii mei. Acum vreau să te hotărăşti dacă eşti cu mine sau împotriva mea, Wren. Pentru că, dacă eşti cu mine, vreau să-mi dai lucrurile pe care ţi le cer. Dacă eşti împotriva mea, vreau să pleci acasă chiar acum.

— Detectivii mi-au spus să stau aici până termină ei.

— Ce detectivi? N-am văzut decât vreo doi poliţişti în uniformă.

— Detectivii din biroul domnului Vincent.

— Ai lăsat…

Nu am terminat fraza. Am înconjurat biroul, m-am îndreptat către cele două uşi de pe peretele din spate şi am ales-o pe cea din stânga.

Biroul lui Jerry Vincent era mare, opulent şi gol. M-am răsucit în jurul propriei axe până când am dat nas în nas cu un peşte împăiat şi pus pe o placă de lângă uşă. Peştele era de un verde frumos, cu burtă albă, cu trupul arcuit de parcă tocmai ar fi sărit din apă. Avea gura deschisă.

Pe o placă de alamă scria: *Dacă aş fi ţinut gura închisă, n-aş fi ajuns aici* Bună filosofie de viaţă, mi-am spus eu.

Am auzit sunetul unui sertar metalic trântit şi m-am răsucit din nou în loc. În celălalt capăt al încăperii era o uşă deschisă şi se vedea lumină. M-am apropiat grăbit şi am deschis uşa de perete. Era arhiva, o încăpere mare şi fară ferestre, cu şiruri de fişete. La masa de lucru de lângă perete erau doi bărbaţi. Unul bătrân, unul tânăr, cu sacourile atârnate pe spătarele scaunelor. Le-am văzut armele şi tocurile, şi ecusoanele prinse la curea.

— Ce faceţi? am spus eu, ţâfnos.

Bărbaţii au ridicat capul din teancurile de dosare. Ochii detectivului mai bătrân s-au mărit de surpriză când m-a văzut.

— LAPD, a spus el. Şi cred că ar trebui să te întrebăm acelaşi lucru.

— Astea sunt dosarele mele, şi trebuie să le lăsaţi din mână în clipa asta.

Am scos din nou ordinul judecătoresc din buzunar.

— Numele meu e…

— Ştiu cine eşti, a spus cel bătrân, ridicându-se. Dar tot nu ştiu ce cauţi aici.

I-am întins ordinul.

— Am fost numit înlocuitor al lui Jerry Vincent de către judecătorul-şef al Curţii Superioare. Nu ai niciun drept să te afli aici, domnule detectiv. E o violare a dreptului clienţilor mei de a fi protejaţi împotriva percheziţiei şi confiscării ilegale. Dosarele astea conţin informaţii confidenţiale între avocat şi client.

Detectivul a dat foile până la semnătură. N-a părut impresionat.

— Vincent a fost ucis, a spus el. Identitatea asasinului poate fi într-unul din dosarele de aici. Trebuie să…

— Nu, ce trebuie să faceţi e să ieşiţi din camera asta.

Pe faţa detectivului nu s-a mişcat niciun muşchi.

— Consider camera asta parte din scena unei crime, a spus el. Tu trebuie să pleci.

— Citeşte ordinul, domnule detectiv. Nu plec nicăieri. Scena crimei e afară, în garaj, şi niciun judecător din LA n-o să te lase s-o extinzi la biroul ăsta. E timpul să plecaţi.

— Dacă plec, închid locul ăsta şi-l sigilez.

Detestam să mă încontrez cu poliţiştii, dar uneori nu aveam de ales.

— Fă asta, şi într-o oră l-am desigilat. Şi o să stai în faţa unui judecător, să-i explici cum ai călcat în picioare drepturile fiecăruia din clienţii lui Vincent.

Detectivul a zâmbit ca şi când ar fi fost uşor amuzat. A ridicat ordinul judecătoresc.

— Asta-ţi dă întregul birou? Păi, cred că asta te pune pe lista noastră.

— Ce listă?

— Lista de suspecţi.

— Asta e ridicol. De ce aş fi pe listă?

— Tocmai ne-ai spus de ce. Ai moştenit toţi clienţii victimei. Asta trebuie să fie o oarecare pleaşcă financiară, nu? Vrei să ne spui unde ai fost aseară, între 8 şi miezul nopţii?

A rânjit din nou la mine, fară pic de căldură, cu zâmbetul acela de

poliţist, bine repetat. Ochii lui erau atât de întunecaţi încât nu vedeam linia dintre pupilă şi iris. Ca ochii de rechin, nu păreau să aibă niciun fel de lumină.

— Nici măcar nu am de gând să-ţi explic cât de ridicol e, am spus. Nici măcar nu ştiam că sunt în cărţi pentru asta.

— Nu-ţi face griji, te verificăm noi.

— Bine. Acum vă rog să plecaţi, sau o sun pe judecătoare.

Detectivul a luat un dosar de pe masă şi mi l-a trântit în braţe.

— Uite unul din dosarele tale noi, domnule avocat. Vezi să nu te îneci cu el.

A pornit spre uşă şi partenerul lui l-a urmat. Aveam sentimentul că nu era ultima oară când aveam de-a face cu ei.

— Uite ce e, domnilor detectivi, îmi pare rău că a ieşit aşa. Nici măcar nu ştiu ce am aici. Daţi-mi nişte timp să…

— Nu avem timp, a spus cel bătrân. Pierdem avantajul şi pierdem cazul, înţelegi în ce te bagi aici? Cine l-a omorât pe Vincent în garajul ăla îl aştepta. Ştiau unde e şi cum să dea de el. A intrat într-o ambuscadă. Dacă aş fi în locul tău, aş fi atent cu clienţii ăştia noi. Jerry Vincent îşi cunoştea asasinul.

— Stai, am spus. Ai o carte de vizită? Dă-mi o carte de vizită.

Detectivii s-au întors. Cel mai bătrân a scos o carte de vizită din buzunar şi mi-a dat-o.

— Ai acolo toate numerele mele.

— Lasă-mă să mă orientez puţin aici şi te sun să stabilim ceva. Trebuie să existe o cale să cooperăm iară să încălcăm drepturile nimănui.

— Cum zici tu, domnule avocat.

M-am uitat la numele de pe cartea de vizită. Harry Bosch.

— Domnule detectiv Bosch, succes cu cazul. Sper să-i dai de cap.

Bosch a dat din cap, şi gestul mi s-a părut vag familiar. S-a întors şi a ieşit după partenerul lui.

— Domnule detectiv, ne-am mai întâlnit vreodată, la vreun caz?

Bosch a zâmbit şmecher şi a clătinat din cap.

— Nu, a spus el. Dacă aş fi fost în vreunul din cazurile tale, m-ai fi ţinut minte.

TREI

O oră mai târziu, eram aşezat la biroul lui Jerry Vincent, cu Lorna Taylor şi Dennis Wojciechowski în faţa mea. Ne mâneam sendvişurile, dar nimeni nu avea prea multă poftă de mâncare, având în vedere ce i se întâmplase predecesorului meu.

O trimisesem pe Wren Williams acasă. Nu reuşea să se oprească din plâns şi obiecta continuu la faptul că preluam controlul cazurilor şefului ei mort. M-a întrebat dacă o s-o concediez, şi i-am spus că încă nu eram hotărât, dar să vină la muncă a doua zi, ca de obicei.

Cu Jerry Vincent mort şi Wren Williams plecată, bâjbâiam prin întuneric, până când Lorna s-a prins care e sistemul de îndosariere şi a început să scoată dosarele cazurilor în desfăşurare. Din însemnările calendaristice din fiecare dosar, Lorna a reuşit să creeze o agendă generală – o componentă-cheie în viaţa profesională a oricărui avocat pledant. Odată ce am întocmit o agendă, am reuşit să respir mai uşor.

Agenda nu era încărcată. Câteva audieri ici şi colo, dar era evident că Vincent păstra agenda deschisă înaintea procesului lui Walter Elliot, care era programat să înceapă în nouă zile.

— Deci, să-i dăm drumul, am spus. Conform agendei pe care am întocmit-o, am o pronunţare în 45 de minute. Am putea avea o discuţie preliminară, după care să vă las pe voi doi aici şi să mă duc la tribunal. Apoi mă întorc aici ca să văd cât aţi avansat, înainte ca Cisco şi cu mine să începem să batem la uşi.

Amândoi au dat din cap, cu gurile pline.

Lorna era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Era uluitoare, cu păr blond şi ochi care te faceau să crezi că eşti centrul universului. O ţinusem pe salariu tot anul. Îmi puteam permite, cu banii luaţi de la asigurare, şi nu voiam să risc să o găsesc angajată de alt avocat când mă întorceam la lucru.

— Să începem cu banii, am spus.

Lorna a încuviinţat din cap. Trecuse de la dosarele active la registrele bancare.

— Buuun, veşti bune şi veşti proaste. Are 38 000 în contul operativ şi 129 000 în contul fiduciar.

Am fluierat. Asta era o sumă imensă pentru un cont fiduciar. Banii de la clienţi intră în contul fiduciar şi, pe măsură ce se prestează servicii, sunt transferaţi în contul operativ. Întotdeauna prefer să am mai mulţi bani în contul operativ pentru că, odată mutaţi din contul fiduciar, banii sunt ai mei.

— Există un motiv pentru care e aşa de dezechilibrat, a spus Lorna. Tocmai a depus vineri un cec de o sută de mii de dolari, de la Walter Elliot.

Am bătut cu creionul în calendarul pe care îl schiţasem pe un blocnotes.

— Procesul Elliot începe joia viitoare. A luat o sută de mii avans. Imediat ce terminăm aici, verifică dacă cecul are acoperire.

— Am înţeles.

— Dacă o sută de mii sunt de la Elliot, de la cine e restul?

Lorna a deschis unul din registrele contabile. Fiecare dolar dintr-un cont fiduciar trebuie justificat şi atribuit clientului în numele căruia este păstrat. Un avocat trebuie să poată determina cât de mult din avansul unui client s-a transferat în contul operativ şi s-a folosit, şi cât de mult a rămas, ca rezervă, în contul fiduciar. O sută de mii din contul fiduciar al lui Vincent era rezervată pentru procesul lui Elliot. Rămâneau numai 29 000 pentru restul cazurilor active. Nu era prea mult, având în vedere teancul de dosare pe care le adunaserăm.

— Astea sunt veştile proaste, a spus Lorna. Se pare că sunt numai cinci sau şase cazuri cu depozite fiduciare. Pentru restul de cazuri active, banii au fost deja transferaţi în contul operativ, au fost cheltuiţi, sau clienţii sunt datori firmei. Are doi clienţi care plătesc în rate, înaintea proceselor – Samuels şi Henson. Amândoi sunt cam cu cinci mii în întârziere.

M-am uitat la notiţele mele. Şi Samuels şi Henson erau pe una din listele secundare pe care le compilasem în timp ce treceam în revistă cazurile active. Era o listă a cazurilor la care voiam să renunţ, dacă se putea. Dacă era ceva ce nu-mi plăcea la un caz, atunci ajungea pe lista secundară.

— Nicio problemă, am spus eu. Îi lăsăm să plece.

Samuels era acuzat de omucidere în timp ce conducea sub influenţa băuturilor alcoolice, iar Henson de jaf în formă agravantă. Pentru moment,

Patrick Henson mi-a reţinut atenţia pentru că Vincent intenţiona să-şi construiască apărarea în jurul dependenţei clientului de analgezice. Voia să construiască un caz în care doctorul care exagerase cu prescrierea de medicamente pentru Henson era cel mai vinovat de consecinţele dependenţei pe care o crease.

Eram intim familiarizat cu acest tip de apărare, pentru că îl folosisem în mod repetat în ultimii doi ani, în încercarea de a mă autoabsolvi de numeroasele infracţiuni pe care le comisesem ca tată, fost soţ şi prieten. Dar l-am plasat pe Henson în ceea ce numeam grămada de gunoi, pentru că în adâncul sufletului ştiam că apărarea aceea nu era valabilă – cel puţin, nu pentru mine.

Lorna a dat din cap şi a notat.

— Câte sunt în grămada de gunoi?

— Am numărat 31 de cazuri active, am spus eu. Dintre ele, cred că numai şapte sunt de aruncat.

— Crezi că judecătoarea o să te lase să renunţi la ele?

— Nu. Dar o să găsesc eu o cale. Altceva?

Lorna a scuturat din cap.

— Cam asta ar fi. Cât eşti la tribunal, eu sun la bancă. Vrei să avem amândoi putere de semnătură pentru cont?

— Da, exact ca la conturile mele.

Nici măcar nu mă gândisem la potenţiala dificultate de a pune mâna pe banii lui Vincent. Pentru asta o aveam pe Lorna. Se pricepea la afaceri într-un fel în care eu nu mă pricepeam.

M-am uitat la ceas. Aveam zece minute până când trebuia să plec la tribunal.

— Cisco, tu ce ai găsit?

Îi cerusem mai devreme să-şi sune contactele şi să monitorizeze cât se putea de precis investigaţia în cazul lui Vincent.

— Nu mare lucru, a spus el. Am sunat un tip pe care-l ştiu, de la criminalistică, şi încă se mai procesează toate dovezile. Vincent a fost împuşcat de cel puţin două ori, şi la scena crimei nu s-au găsit cartuşele. Cineva de la comunicaţii mi-a spus că primul apel a venit la 12:43.

— Există o idee generală despre ce s-a întâmplat?

— Se pare că Vincent a lucrat până târziu, ceea ce facea în fiecare luni.

Şi-a pus documentele în servietă, a încuiat şi a plecat. S-a dus în garaj, s-a urcat în maşină şi a fost împuşcat de două ori pe geamul de pe partea şoferului. Când l-au găsit, maşina era scoasă din viteză, cu motorul pornit. Aseară temperatura a fost puţin peste 15 grade. Ar fi putut să coboare geamul pentru că-i plăcea răcoarea, sau pentru cineva care se apropia de maşină.

— Cineva pe care-l cunoştea.

M-am gândit la ce-mi spusese detectivul Bosch.

— Nu era nimeni de serviciu la garaj?

— Nu, angajatul pleacă la 6. După asta, ori bagi monede în automat, ori îţi foloseşti permisul lunar. La intrare şi ieşire sunt camere video, dar nu au înregistrat nimic util.

— Cine l-a găsit pe Jerry?

— Paznicul trece prin garaj de câteva ori pe noapte.

Am dat din cap, gândindu-mă că ucigaşul cunoştea garajul.

— OK, continuă cu chestia asta. Ce ştii despre detectiv?

— Harry Bosch. Se pare că e unul din cei mai buni. S-a pensionat acum câţiva ani, şi şeful poliţiei personal l-a chemat înapoi. Numele întreg e Hieronymus Bosch. Are 33 de ani în poliţie, şi ştii ce înseamnă asta.

— Nu, ce înseamnă?

— Păi, conform programului de pensii de la LAPD, după treizeci de ani atingi maximum, aşa că – din punct de vedere economic – nu mai are sens să rămâi.

— Decât dacă eşti un om cu o misiune. Stai aşa, am spus eu. Ai spus Hieronymus Bosch? Ca pictorul?

— Nu ştiu de niciun pictor. Dar ăsta e numele. Rimează cu „anonymus“, mi s-a spus. Ciudat, dacă vrei părerea mea.

— Nu e mai ciudat decât Wojciechowski – dacă vrei părerea mea.

— Credeam că nu-l cunoşti, Mickey, a spus Lorna.

— Nu l-am întâlnit până astăzi, dar numele… cunosc numele.

— Vrei să spui, din tablouri?

Nu voiam să încep o discuţie despre poveşti de demult.

— Nu contează. Trebuie să plec.

M-am ridicat.

— O să fiu în sala judecătoarei Champagne. Iau cu mine câteva din dosarele active, să mai citesc la ele cât aştept.

— Te conduc până la ieşire, a spus Lorna.

Am văzut-o aruncând o privire spre Cisco. Am ieşit în zona recepţiei. Ştiam ce are de gând să spună, şi am lăsat-o.

— Mickey, eşti sigur că eşti pregătit pentru asta?

— Absolut.

— Nu ăsta era planul. Era vorba să ne facem revenirea încet, să luăm un caz, două. Tu te înhami la un cabinet întreg.

— Nu facem repetiţii.

— Uite ce e, fii serios.

— Nu-ţi dai seama că e mai bine decât plănuiserăm? Cazul Eliott e ca şi când am avea o reclamă uriaşă pe care scrie cu litere de neon „Am revenit”!

— Mda, şi cazul Elliot singur înseamnă atâta presiune…

— Lorna, sunt bine, sunt pregătit. Credeam că o să te bucuri de chestia asta. Pentru prima oară, de un an încoace, ne intră bani.

— Nu-mi pasă de asta. Vreau să fiu sigură că eşti OK.

— Sunt mai mult decât OK. Sunt încântat. Mă simt ca şi când mi-aş fi recăpătat puterile magice într-o singură zi. Nu-mi strica bucuria, OK?

S-a uitat lung la mine, eu m-am uitat lung la ea, şi în fine un zâmbet reţinut şi-a făcut loc pe faţa ei severă.

— Bine. Du-te şi fa-i praf.

— Nu-ţi face griji. Aşa o să fac.

În ciuda asigurărilor pe care i le dădusem Lornei, în minte-mi alergau tot felul de gânduri despre munca pe care o aveam de făcut, în timp ce traversam podul care unea clădirea de birouri de garaj. Uitasem că am parcat la etajul al treilea, şi a trebuit să urc pe jos căutându-mi Lincolnul. Am deschis portbagajul şi am pus un teanc de dosare în geantă.

Geanta era un hibrid pe care-l cumpărasem de la un magazin numit Oraşul Valizelor, pe când îmi pregăteam revenirea. Era un rucsac cu bretele, ca să-l pot purta în spate în zilele când mă simţeam în formă. Avea şi o toartă, ca să-l duc ca pe o servietă, dacă doream. Şi mai avea şi două roţi şi un mâner telescopic, ca să-l pot trage după mine în zilele când mă simţeam slăbit.

În ultima vreme, zilele bune fuseseră mai multe decât cele de slăbiciune, şi probabil că aş fi putut să mă descurc cu o servietă avocăţească tradiţională. Dar geanta avea un logo pe ea – un lanţ muntos, cu SUITCASE CITY scris deasupra, cam ca semnul Hollywood. Reflectoarele măturau orizontul,

completând imaginea de vis a dorinţei şi speranţei. Cred că ăsta era adevăratul motiv pentru care-mi plăcea geanta. Pentru că ştiam că Oraşul Valizelor nu era un magazin. Era un loc. Era Los Angeles.

Los Angeles e genul de loc în care toată lumea e de altundeva. Oameni atraşi de vis, oameni care fug de coşmar. Figurativ, literal, metaforic, toată lumea din LA are o valiză pregătită. Pentru orice eventualitate.

Când închideam portbagajul, m-a surprins să văd un bărbat lângă maşină.

— Domnule Haller, lucrez pentru *Times* şi mă întrebam dacă am putea vorbi despre Jerry Vincent.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu nimic despre caz.

— Dar îi preluaţi clienţii, nu-i aşa?

— Cine ţi-a spus asta?

— Reporterul nostru de la tribunal a obţinut o copie a ordinului emis de judecătoarea Holder. De ce v-a ales domnul Vincent? Eraţi buni prieteni?

M-am strecurat în maşină, dar am lăsat portiera deschisă cât am băgat cheia în contact.

— Uite ce e, cum te cheamă?

— Jack Meevoy. Mă ocup de ştirile poliţieneşti.

— Bravo ţie, Jack. Dar nu pot să vorbesc despre asta acum. Dacă vrei să-mi dai o carte de vizită, te sun când pot vorbi.

N-a făcut niciun gest ca să-mi dea o carte de vizită. Şi-a pus însă cotul de capota maşinii.

— Speram să facem o înţelegere, a spus. Eu am legături la poliţie, dumneavoastră aveţi legături la tribunal. Îmi spuneţi ce aflaţi, vă spun ce aflu. Am sentimentul că o să fie un caz important.

— Ai o carte de vizită?

De data asta a scos o carte de vizită din buzunar şi mi-a întins-o.

— OK, s-a făcut.

I-am făcut semn să se dea la o parte şi am închis portiera, apoi am pornit motorul. Era tot acolo. M-a strigat chiar când mă puneam în mişcare.

— Hei, Haller, îmi place numărul maşinii.

I-am făcut semn cu mâna şi am început să cobor rampa. Am încercat să-mi amintesc în care dintre Lincolnuri eram. Am o flotă de trei maşini identice,

rămase de pe vremea când eram ocupat până peste cap. În ultimul an, le foloseam prin rotaţie, ca să nu rugineascâ. Făcea parte din strategia mea de revenire, bănuiesc. Maşinile erau absolut identice, cu excepţia numerelor de înmatriculare.

Când am ajuns la ghişeu şi am întins tichetul, am văzut un ecran video lângă casa de marcat. Era o imagine luată de camera din spatele maşinii. Se vedea numărul meu preferenţial: IWALKTHEM.

Am pufnit. Mda, sigur, eu îi fac scăpaţi. Mă îndreptam spre tribunal ca să mă întâlnesc pentru prima oară cu unul din clienţii lui Jerry Vincent. Urma să-i strâng mâna, după care să-l scap direct în puşcărie.

Judecătoarea Judith Champagne asculta moţiuni când am intrat în sala ei de judecată, cu cinci minute înainte de ora stabilită. Alţi opt avocaţi îşi aşteptau rândul. Mi-am parcat geanta pe rotile lângă balustradă şi i-am şoptit aprodului că mă aflu acolo ca să mă ocup, în numele lui Jerry Vincent, de sentinţa împotriva lui Edgar Reese. Mi-a spus că moţiunile se cam lungesc, dar Reese urmează să fie prima sentinţă pronunţată. Am întrebat dacă-l pot vedea pe Reese, şi aprodul s-a ridicat şi m-a condus la celulă.

— Edgar Reese? am spus eu.

De bare s-a apropiat un bărbat alb, mărunt, dar bine clădit.

— Numele meu e Michael Haller. Îl înlocuiesc pe avocatul tău astăzi.

Nu mi se părea că are sens să-i explic individului ce se întâmplase cu Vincent. N-ar fi făcut decât să-l provoace să-mi pună tot felul de întrebări la care nu aveam nici timp, nici informaţii ca să răspund.

— Unde e Jerry? a întrebat Reese.

— N-a putut să ajungă. Aţi discutat sentinţa, când ai acceptat aranjamentul?

— Mda, mi-a spus. Cinci ani în penitenciar statal, ies în trei dacă mă port bine.

Erau mai degrabă patru, dar nu aveam de gând să deschid discuţia.

— OK, bine, judecătoarea termină alte chestii, după care te aduc pe tine în sală. Procurorul o să-ţi citească tot felul de chestii pe limba avocăţească, răspunzi că da, ai înţeles, după care judecătoarea o să dea sentinţa. Un sfert de oră, de la un cap la altul.

— Nu-mi pasă cât durează. N-am de plecat nicăieri.

Am dat din cap şi l-am lăsat acolo. Am bătut uşor în uşa de metal, ca să

mă audă aprodul din sala de tribunal. Mi-a dat drumul să ies şi m-am aşezat în primul rând al galeriei. Am deschis geanta şi am scos cea mai mare parte a dosarelor.

Primul era al lui Edgar Reese. Îl trecusem deja în revistă, pregătindu-mă pentru pronunţare. Era un caz obişnuit de droguri.

Următorul dosar era al lui Patrick Henson, cazul cu analgezicele la care-i spusesem Lornei că am de gând să renunţ. M-am răzgândit şi am deschis dosarul.

Henson era un surfer de 24 de ani din Malibu. Era profesionist, dar la capătul spectrului, cu sponsorizări şi câştiguri limitate de pe urma turneelor. Într-o competiţie din Maui se accidentase şi-şi distrusese umărul. După operaţie, doctorul îi prescrisese oxycodon. Un an şi jumătate mai târziu, Henson era dependent, alergând după pastile care să-i alunge durerea. Şi-a pierdut toţi sponsorii şi a ajuns pe treapta cea mai de jos când a furat un colier dintr-o casă din Malibu, unde fusese invitat de către o prietenă. Conform raportului şerifului, colierul aparţinea mamei prietenei şi conţinea opt diamante. Era listat ca valorând 25 000 de dolari, dar Henson îl amanetase pentru patru sute, şi plecase în Mexic să cumpere două sute de tablete de oxycodon.

Fusese uşor să se facă legătura între Henson şi furt, iar filmul de pe camerele de securitate îl arătau amanetând colierul. Din cauza valorii ridicate, fusese acuzat de întreaga baterie de delicte: vânzare de bunuri furate şi jaf, pe lângă posesie ilegală de droguri.

Când Vincent îl acceptase pe Henson drept client, surferul îi plătise primii cinci mii de dolari, avansul, în natură. Vincent luase toate cele douăsprezece plăci de surf, comandă specială pentru Trick Henson, şi le vânduse prin intermediul lichidatorului lui către colecţionari şi pe ebay. Lui Henson îi făcuse un plan de rate lunare de câte o mie de dolari, dar acesta nu plătise nicio rată, pentru că intrase la dezintoxicare a doua zi după ce mama lui îi plătise cauţiunea. Conform dosarului, Henson încheiase cu succes dezintoxicarea şi lucra cu jumătate de normă într-o tabără de surf pentru copii. Abia dacă avea din ce trăi.

Dosarul era plin de moţiuni de prelungire şi alte tactici de amânare, în timp ce Vincent aştepta ca Henson să facă rost de bani. Tactica obişnuită, în dosar era un număr de telefon mobil. Îl puteam suna imediat. Întrebarea era:

asta voiam?

M-am uitat la judecătoare. Încă mai erau trei avocaţi care-şi aşteptau rândul la moţiuni. M-am ridicat şi i-am şoptit aprodului:

— Ies pe hol să dau un telefon.

El a dat din cap.

— Numai să nu uitaţi să închideţi telefonul când intraţi înapoi.

Am ieşit cu dosarul, am găsit un loc rezonabil de liniştit şi am sunat la numărul găsit. După două ţârâieli a venit răspunsul:

— Aici Trick.

— Patrick Henson?

— Da, cine e acolo?

— Sunt noul tău avocat. Numele meu e Mi…

— Heiii, stai aşa. Ce s-a întâmplat cu vechiul meu avocat? I-am dat tipului ăluia, Vincent…

— E mort, Patrick. A murit aseară.

— Nuuuu.

— Ba da, Patrick. Îmi pare rău. Numele meu e Michael Haller şi îi preiau cazurile. L-am trecut în revistă pe-al tău şi văd că n-ai plătit niciuna din ratele pe care le-ai discutat cu domnul Vincent.

— A, frate, uite care-i treaba. M-am concentrat să rămân curat, şi n-am bani. OK? I-am dat lui Vincent toate plăcile mele. Le-a socotit ca cinci miare, dar ştiu că alea lungi faceau fiecare măcar o mie. Mi-a spus că a strâns destui bani ca să înceapă, dar de-atunci nu face decât să amâne.

— Eşti curat, Patrick? Eşti pe drumul cel bun?

— Curat ca lacrima, frate. Vincent mi-a spus că numai aşa am o şansă să scap de pârnaie.

— Jerry avea dreptate, Patrick. Ai serviciu?

— Frate, voi nu pricepeţi? Nimeni nu-i dă de lucru unuia ca mine. Aştept după cazul ăsta, şi până se termină s-ar putea să intru la puşcărie. Vreau să zic, stau pe plajă cu juma’ de normă şi învăţ copii, dar mă plătesc cu prafu’ de pe tobă. Locuiesc în maşină şi dorm în cabina salvamarului de pe Sunset Beach.

— Mda, ştiu, viaţa e de rahat. Mai ai permis de conducere?

— E cam tot ce mi-a mai rămas.

Am luat o decizie rapidă.

— OK, ştii unde e biroul lui Jerry Vincent?

— Mda, am dus acolo plăcile de surf. Şi peştele meu.

— Peştele tău?

— Mi-a luat un peşte de 25 de kile pe care l-am pescuit când eram copil, în Florida. A spus că vrea să-l pună pe perete.

— Mda, bine, peştele tău e tot acolo. Oricum, să fii la birou mâine dimineaţă, la 9 fix, şi dai un interviu pentru o slujbă.

— Să fac ce?

— Să conduci pentru mine. Te plătesc cinşpe dolari pe oră ca să şofezi, şi încă cinşpe merg către plata datoriilor. Cum ţi se pare?

Un moment de tăcere.

— E bine, frate. Mâine sunt acolo.

— Bine. Ne vedem atunci. Dar ţine minte, Patrick. Trebuie să rămâi curat. Dacă nu, o să ştiu. Crede-mă, o să ştiu.

PATRU

Mesajul de la Lorna Taylor era scurt şi la obiect. L-am primit în clipa când am pornit telefonul, la ieşirea din sala de judecată unde Edgar Reese primise cinci ani. Îmi spunea că a luat legătura cu grefiera judecătoarei Holder ca să obţină un ordin judecătoresc pe care-l cerea banca înainte de a pune pe numele meu şi al Lornei conturile lui Vincent. Judecătoarea fusese de acord să scrie ordinul – puteam să mă duc până la biroul ei să-l iau?

Sala de judecată era întunecată, dar Michaela Gill era în boxa ei, lângă banca instanţei. Judecătoarea Holder avea ordinul în birou, şi am întrebat dacă aveam vreo şansă să intru să vorbesc cu ea câteva minute. Michaela s-a ridicat şi a pornit pe coridorul din spatele mesei ei. La capătul acestuia era uşa spre biroul judecătoarei, şi am văzut-o cum bate de două ori înainte de a fi poftită să intre. Când a deschis uşa, am văzut că pe scaun era un bărbat. L-am recunoscut pe soţul judecătoarei, un avocat pe nume Mitch Lester.

Michaela a ieşit cu ordinul în mână şi mi-a spus că pot intra imediat ce judecătoarea termină cu celălalt vizitator. M-am plimbat prin sală, privind în jur şi gândindu-mă ce să-i spun judecătoarei. După vreo trei minute, am auzit

un clopoţel sunând, şi doamna Gill mi-a spus că pot intra la judecătoare.

Când am luat loc în faţa ei, judecătoarea m-a întrebat:

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Haller? Aţi primit ordinul?

— Da, doamnă judecător. Vă mulţumesc pentru el. Voiam să vă spun ultimele noutăţi, şi să vă şi întreb ceva.

— Vă rog.

— Păi, la noutăţi. Lucrurile merg puţin cam încet, pentru că atât laptopul lui Vincent, cât şi agenda lui au fost furate. A trebuit să reconstituim agenda după ce am adunat dosarele cazurilor active.

— Despre câte cazuri active vorbim?

— Se pare că sunt treizeci de cazuri active. Am avut o conversaţie cu unul dintre clienţi, şi se pare că voi continua să-l reprezint.

— E vorba de Walter Elliot?

— Hm, nu, cu el intenţionez să discut mai târziu. Dar ce voiam să vă întreb e despre poliţie. Când am ajuns la birou azi-dimineaţă, am găsit doi detectivi cercetând dosarele. Recepţionera lui Jerry era acolo, dar n-a încercat să-i oprească.

— Sper că dumneavoastră da. Ofiţerii aceia trebuiau să fie mai atenţi.

— Da, doamnă judecător, au dat înapoi imediat ce am obiectat.

Ea a dat din cap.

— Atunci de ce sunteţi aici?

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să le permit să se întoarcă. Detectivul-şef a spus că dovezile sugerează că Vincent îşi cunoştea asasinul şi că probabil i-a permis să se apropie suficient de mult ca să-l împuşte. Aşa că erau în căutare de potenţiali suspecţi când i-am întrerupt.

Judecătoarea a dat din mâini ca şi când ar fi vrut să dea la o parte chestiunea.

— Şi călcau în picioare drepturile clienţilor în timp ce faceau asta.

— Au lăsat pe masă, în urma lor, un teanc de dosare. M-am uitat la ele şi am găsit ameninţări.

— Ameninţări la adresa domnului Vincent?

— Da. Cazuri în care clienţii nu erau mulţumiţi de rezultat. Existau ameninţări, şi Vincent a luat-o pe fiecare din ele suficient de în serios ca să facă o notă detaliată despre ce i s-a spus.

Judecătoarea s-a lăsat pe spătarul fotoliului.

— Şi credeţi că împiedicăm o investigaţie, nepermiţând poliţiei să-şi facă treaba.

— Mă întrebam dacă nu există o cale de a limita pagubele aduse clienţilor, lăsând totuşi poliţia să-şi urmeze investigaţia.

Judecătoarea s-a gândit în tăcere, apoi a oftat.

— Aş vrea să mai fi rămas soţul meu. Pun mare preţ pe părerile lui.

— Păi, am o idee. Mă gândeam că aş putea verifica eu însumi dosarele, ca să întocmesc o listă de persoane care l-au ameninţat pe Jerry. Aş putea să-i dau lista detectivului Bosch, împreună cu detalii despre ameninţări. Aşa e mulţumit şi el, sunt şi eu.

— Bosch e detectivul principal?

— Da, Harry Bosch. E la Jafuri-Omucideri.

— Trebuie să înţelegeţi că, şi dacă-i daţi lui Bosch numele, violaţi totuşi acordul de confidenţialitate cu clientul. Aţi putea fi exclus din barou pentru asta.

— Păi, cred că există o portiţă. Unul din mecanismele de eliberare din legătura de confidenţialitate cu clientul este în cazul ameninţărilor. Mi s-a spus în mod direct de către detectivul principal că e foarte probabil ca identitatea ucigaşului lui Jerry să se găsească în propriile lui dosare. Aceste dosare sunt acum ale mele, aşa că informaţia respectivă constituie o ameninţare la adresa mea. Când mă duc să mă întâlnesc cu clienţii respectivi, aş putea da mâna cu criminalul, fară măcar s-o ştiu. Aşa că mă simt în primejdie aici, doamnă judecător.

— Foarte bine, domnule Haller. Cred că dacă verificaţi dosarele aşa cum aţi sugerat, se cheamă că acţionaţi într-o manieră acceptabilă. Vă rog să depuneţi o moţiune prin care să vă explicaţi acţiunile şi sentimentul de ameninţare pe care îl aveţi. O s-o semnez şi sigilez şi, cu puţin noroc, n-o să vadă niciodată lumina zilei.

— Vă mulţumesc, doamnă judecător.

— Altceva?

— Da, doamnă judecător. Am văzut agenda dumneavoastră de săptămâna trecută şi am observat că Jerry a venit în chestiunea Elliot. Pot să vă întreb despre ce a fost audierea?

— Era o moţiune de urgenţă. Domnul Vincent a venit pentru că

judecătorul Stanton revocase cauţiunea şi ceruse ca domnul Elliot să fie luat în custodie. Domnul Elliot plecase la un festival de film la New York fară să ceară permisiunea. Domnul Vincent a venit la mine pentru o suspendare de urgenţă a încarcerării clientului său. Am hotărât să-i acord domnului Elliot o a doua şansă, şi să-i modific gradul de libertate punându-l să poarte un monitor la gleznă.

— Înţeleg, doamnă judecător. Vă mulţumesc.

Am dat din cap şi am părăsit biroul. Cartea de vizită a lui Harry Bosch era încă în buzunarul meu. Am scos-o de acolo în timp ce coboram cu liftul. Parcasem într-o parcare cu plată de lângă Parker Center. Am sunat pe mobilul lui Bosch în timp ce mă îndreptam către ieşirea din tribunal.

— Sunt Mickey Haller.

O ezitare.

— Ce pot să fac pentru tine? a întrebat el.

— Cum merge investigaţia?

— Merge, dar nu e nimic despre care să pot vorbi cu tine.

— Atunci trec direct la subiect. Eşti la Parker Center în momentul ăsta?

— Da. De ce?

— Vin într-acolo de la tribunal. Ieşi afară să ne vedem. Cred că o să constaţi că merită.

Am închis telefonul înainte să poată răspunde. Mi-a luat cinci minute să ajung la Parker Center. Bosch era în picioare lângă fântâna memorială. Din urechi îi ieşeau fire albe, subţiri, care se terminau în buzunarul hainei. M-am apropiat de el şi şi-a scos căştile din urechi.

— Încerci să scapi de zgomotele lumii, domnule detectiv?

— Mă ajută să mă concentrez. Întâlnirea asta are şi un scop?

— După ce ai plecat din birou azi m-am uitat la dosarele pe care le puseseşi teanc în arhivă. Înţeleg ce încerci să faci. Vreau să te ajut, dar trebuie să-mi înţelegi poziţia.

— O înţeleg. Trebuie să protejezi dosarele alea şi pe posibilul ucigaş care se ascunde în ele, pentru că astea sunt regulile.

Am clătinat din cap. Nu voia să-mi uşureze cu nimic sarcina.

— Uite ce e, domnule detectiv Bosch. Vino la biroul meu mâine dimineaţă, la 8, şi-ţi dau ce pot.

Cred că oferta l-a surprins.

— O să fiu acolo.

— OK, atunci.

Eram gata să plec, dar nu şi el.

— Ce e?

— Voiam să te întreb dacă Vincent avea vreun caz federal.

— Nu cred. Era ca mine, îi plăcea să rămână în tribunalul statal. Federalilor le cam place să tragă sforile. Nu le place să piardă.

— OK.

Părea să fi găsit o piesă din puzzle.

— Asta e tot? Asta voiai să mă întrebi?

— Asta e tot.

— OK, domnule detectiv.

Am întins stângaci mâna şi, când mi-a strâns-o, părea la fel de jenat ca mine.

— Hei, şi eu voiam să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Am auzit că numele tău complet e Hieronymus Bosch. E adevărat?

— Şi ce-i cu asta?

— Mă întrebam doar, cum de ai aşa un nume?

— Mama mi l-a dat.

— Mama? Şi tatăl tău ce părere avea despre el?

— Nu l-am întrebat niciodată, domnule avocat Mai e ceva?

— Nu, asta e tot. Eram doar curios. Ne vedem mâine la 8.

L-am lăsat lângă memorial şi am pornit spre parcare, gândindu-mă de ce mă întrebase dacă Vincent avea cazuri federale. Când am dat colţul m-am uitat înapoi şi l-am văzut pe Bosch tot lângă fântână. Se uita după mine. El nu şi-a ferit privirea, dar eu da, şi am mers mai departe.

Cisco şi Lorna lucrau în biroul lui Jerry Vincent când m-am întors. I-am dat Lornei ordinul judecătoresc şi i-am spus despre întrevederile pe care le stabilisem pentru a doua zi, devreme.

— Credeam că l-ai pus pe Henson în grămada de gunoi, a spus ea.

— Aşa e. Dar acum l-am scos de acolo.

A ridicat din sprâncene în felul acela în care o facea de câte ori o nedumeream – ceea ce se întâmpla des. Am întrebat dacă au apărut noutăţi.

— Vreo două chestii. Mai întâi, cecul de la Walter Elliot e valabil.

— Bun.

— E şi mai bine de-atât. Am găsit dosarul cu contracte şi am scos înţelegerea lui Jerry cu Elliot. Cele două sute de mii depuse pentru proces sunt numai o plată parţială. Vincent a luat două sute cincizeci avans, care s-au cheltuit. Dar mai primea încă două sute cincizeci pentru proces, bani nereturnabili. Restul se plăteşte în prima zi de audieri de martori.

Am dat din cap cu satisfacţie. Vincent făcuse o afacere grozavă. Niciodată nu avusesem un caz implicând asemenea sume. Dar mă întrebam cum cheltuise atât de rapid 250 000 de dolari.

— OK, toate bune – dacă-l agăţăm pe Elliot. Altceva ce mai avem?

— Am avut vizitatori. A trecut pe-aici unul din investigatorii lui Jerry, Bruce Carlin. Jerry l-a angajat să lucreze la cazul Elliot.

Am dat din cap. Bruce Carlin era un fost dur din LAPD care trecuse de partea întunecată şi se ocupa de investigaţii pentru partea apărării. Mulţi avocaţi îl foloseau pentru că avea informaţii din interior despre cum mergeau lucrurile la poliţie. Eu eram de părere că trăieşte de pe urma unei reputaţii nemeritate.

— Stabileşte o oră la care să vină din nou. Mă îndoiesc că tot ce a descoperit e notat în dosar. Cisco poate să afle de la el ce ştie. Plăteşte-l pentru timpul lucrat şi concediază-l când nu mai e util.

— Au mai fost şi vreo doi clienţi care au trecut pe aici să-şi ceară dosarele după ce au auzit la radio de moartea lui Jerry.

— Şi?

— I-am amânat. Le-am spus că numai tu poţi să predai un dosar şi că o să-i cauţi în maximum 24 de ore. Uite numele.

Unul din nume era în grămada de gunoi, dar celălalt era un caz de indecenţă publică pe care credeam că-l pot rezolva uşor.

— Mă duc să-i văd astăzi pe ăştia doi. De fapt, vreau să pornim la drum cu toate cazurile cât de curând. Începând cu Archway Pictures. O să-l iau pe Cisco cu mine. Adună ce-ţi trebuie, Lorna, şi pleacă acasă. Nu vreau să rămâi singură aici.

A dat din cap, apoi a spus:

— Eşti sigur că e bine să vină Cisco?

Se referea la statură şi la aspect – tatuaje, cizme, haine de piele.

— Da, dacă vreau să fiu subtil, poate să aştepte în maşină.

Cisco a dat din cap şi a părut mulţumit de aranjament.

— OK, am spus. Cred că e timpul să fiu din nou avocatul din Lincoln. Hai, la drum.

În ultimul deceniu, Archway Pictures crescuse de la un neavenit în industria cinematografică până la unul din giganţi. Şi asta din cauza forţei care condusese Hollywood dintotdeauna. Banii. Cu creşterea costului producerii de filme, studiourile importante începeau să caute parteneri cu care să împartă costul şi riscurile.

Şi aici au intervenit Walter Elliot şi Archway Pictures. Pe Melrose Avenue, la numai câţiva paşi de uriaşele studiouri Paramount, Archway oferea facilităţile sale de producţie şi studiourile de sunet atunci când la marile studiouri totul era rezervat. Închiria spaţii de birouri tinerelor speranţe sau fostelor glorii din domeniul producţiei de film. Susţinea filmele independente. Un deceniu s-a târât, până când norocul i-a lovit de două ori. În numai trei ani, două din filmele independente pe care le finanţase au devenit pelicule de referinţă. Walter şi studiourile sale s-au trezi scăldându-se în lumina succesului. Partea studiourilor Archway din fiecare din cele două filme a trecut de o sută de milioane de dolari.

Cu aceşti bani nou-primiţi, Walter Elliot a cofinanţat un număr de producţii pentru care marile studiouri căutau parteneri. În următorul deceniu a avut destule succese pentru a-şi dubla şi tripla investiţia. A devenit mare mahăr, cu apariţii regulate pe lista celor mai puternici 100 din industria filmului şi în reviste. Averea personală a lui Elliot a crescut considerabil. Şi-a schimbat soţia cu un model mai recent şi împreună au început să acumuleze case. Deţineau şapte locuinţe şi două ferme în şi în jurul Los Angelesului.

Listele cu cei 100 s-au dovedit de mare ajutor când Elliot a fost acuzat de dubla omucidere. A reuşit ceva rareori realizat într-un caz de crimă. A obţinut ieşirea pe cauţiune. Stabilită la douăzeci de milioane, aceasta fusese achitată cu proprietăţi imobiliare.

Una dintre proprietăţi era o casă de weekend, pe malul oceanului, într-un golf retras din Malibu. Acolo fuseseră ucişi Mitzi Elliot, în vârstă de 39 de ani, şi amantul ei – într-un dormitor de 110 metri pătraţi, cu un perete din sticlă prin care se vedea albastrul Pacificului.

Dosarul anchetei era plin de rapoarte criminalistice şi fotografii de la locul crimei. Încăperea era complet albă – pereţi, mochetă, mobilă şi

aşternuturi. Pe pat şi pe podea erau prăvălite două trupuri goale. Mitzi Elliot şi Johan Rilz. Scena era roşu pe alb. Două găuri de glonţ în pieptul bărbatului. Două în pieptul femeii, una în fruntea ei. Cu toate că arma crimei lipsea, gloanţele extrase din cadavre fuseseră identificate ca provenind dintr-un Smith Wesson Model 29, un revolver Magnum .44.

Walter Elliot avusese suspiciuni în privinţa soţiei sale. Îl anunţase că intenţionează să divorţeze şi el bănuia că e implicat un alt bărbat. Le-a spus investigatorilor şerifului că se dusese la casa de pe plajă pentru că i se păruse că minte, când ea îi spusese că se întâlneşte cu decoratorul de interioare. Elliot şi-a plănuit momentul sosirii în aşa fel încât să o poată prinde alături de amant. O iubea şi o dorea înapoi. Conform declaraţiei lui, îşi găsise soţia şi pe amantul acesteia goi şi deja morţi. S-a dovedit că amantul era într-adevăr decoratorul, Johan Rilz, un german pe care Elliot îl crezuse întotdeauna homosexual.

Elliot sunase la 911. După ce le oferise investigatorilor povestea descoperirii celor două cadavre, fusese intervievat la secţia locală din Malibu şi apoi în biroul şerifului. Tot acolo, în laboratorul criminalistic, testul arătase că pe mâinile şi mânecile lui existau reziduuri de praf de puşcă.

Am închis dosarul când Cisco tocmai oprea Lincolnul lângă cabina paznicului de la Archway Studio. Am coborât geamul ca să vorbesc cu bărbatul în uniformă care a ieşit din gheretă.

— Sunt avocatul lui Walter Elliot. Nu am o întrevedere stabilită, dar trebuie să-l văd imediat.

— Pot să vă văd permisul de conducere?

I l-am întins pe geam.

— Mă ocup de asta din partea lui Jerry Vincent.

Paznicul a intrat în gheretă, a închis uşa şi a pus mâna pe telefon. Uşa s-a deschis din nou.

— Doamna Albrecht e asistenta executivă a domnului Elliot. Vrea să vă vorbească.

Am luat telefonul pe care mi-l întindea.

— Alo?

— Domnule Haller? Despre ce e vorba aici? Domnul Elliot a avut de-a face exclusiv cu domnul Vincent.

— Aş prefera să nu vorbesc de la poartă. Pot să intru şi să-l văd pe

domnul Elliot?

— Puteţi aştepta ca să-l sun pe domnul Vincent?

— Doamnă Albrecht, Jerry Vincent e mort. De aceea mă aflu aici.

M-am uitat în oglindă la Cisco şi am ridicat din umeri. Planul fusese să intru pe poartă, apoi să fiu cel care-i spune personal lui Elliot că avocatul lui e mort.

— Domnule Haller, aţi spus că domnul Vincent e… mort?

— Da. Sunt înlocuitorul lui, numit de tribunal. Acum pot să intru?

— Desigur.

Ni s-a indicat un loc de parcare premium, în zona executivă. Am intrat singur, cu cele două dosare groase ale lui Elliot despre caz. Unul din dosare conţinea rezultatele anchetei, aşa cum le furnizase procuratura, inclusiv documentele investigative şi transcrierile interviurilor, iar celălalt conţinea documente şi alte lucrări produse de Vincent în timpul celor cinci luni de când se ocupa de caz.

Am pornit pe o potecă ce traversa pajiştea perfect îngrijită, spre biroul lui Walter Elliot din Bungalow One. O intrare cu gresie spaniolă ducea spre o cameră de zi cu şemineu şi un bar din mahon. M-am oprit în mijlocul camerei şi am aşteptat.

— Domnul Haller?

M-am întors. Cerberul lui Elliot, doamna Albrecht, apăruse pe o uşă nevăzută. Primul cuvânt care ţi venea în minte în privinţa ei era eleganţă. Era o frumuseţe trecută de prima tinereţe, care părea să accepte cu graţie procesul de îmbătrânire. Părul nevopsit îi era înspicat cu alb, iar ridurile nu păreau deranjate de injecţii sau incizii.

— Domnul Elliot vă primeşte acum.

Am urmat-o pe un hol scurt până în biroul lui Walter Elliot.

Elliot era un bărbat excesiv de bronzat, cu mai mult păr cărunt pe piept – avea cămaşa descheiată – decât pe cap. Stătea la o masă de lucru din sticlă. Niciun computer pe ea, deşi erau destule documente şi scenarii împrăştiate. Avea ochi întunecaţi şi pătrunzători.

— Domnule Elliot, acesta e domnul Haller, a spus doamna Albrecht.

Mi-a făcut semn către un scaun din faţa mesei lui Elliot. După ce m-amaşezat, el a făcut un gest de concediere şi femeia a plecat fară alt cuvânt. De-a lungul anilor am reprezentat vreo două duzini de ucigaşi. Sunt de toate

formele şi dimensiunile, bogaţi şi săraci, umili sau aroganţi, plini de regrete sau reci ca gheaţa. Statistica îmi spunea că cel mai probabil Elliot e un ucigaş. Că şi-a expediat cu calm pe lumea cealaltă soţia şi pe amantul acesteia, şi că şi-a spus cu aroganţă că poate scăpa nepedepsit. Dar în acea primă întâlnire nu am văzut la el nimic care să-mi spună cu siguranţă. Şi aşa se întâmpla de fiecare dată.

— Ce s-a întâmplat cu avocatul meu? a întrebat el.

— Cineva l-a omorât în maşina lui, aseară.

— Şi cu mine cum rămâne? Într-o săptămână începe un proces în care-mi risc viaţa!

Asta era o uşoară exagerare. Biroul procuraturii nu anunţase că o să ceară pedeapsa cu moartea. Dar nu mi s-a părut că strică să-l las să gândească în aceşti termeni.

— De aceea mă aflu aici.

— Şi cine eşti tu? N-am auzit niciodată de tine.

— Politica mea e să nu se audă de mine. Avocaţii celebri atrag prea tare atenţia asupra clienţilor lor.

Şi-a ţuguiat buzele.

— Preiei cabinetul lui Vincent?

— Daţi-mi voie să vă explic. Jerry Vincent avea un birou individual. Exact ca mine. Din când în când, fiecare dintre noi avea nevoie de un alt avocat care să-i ţină locul, ici şi colo. Dacă vă uitaţi la contractul de reprezentare pe care l-aţi semnat, o să vedeţi că-i permitea lui Jerry să discute cazul cu mine. Cu alte cuvinte, Jerry avea încredere în mine. Azi-dimineaţă, judecătorul-şef al Curţii Superioare a emis un ordin prin care îmi transferă custodia cazurilor lui Jerry. Desigur, în ultimă instanţă dumneavoastră alegeţi cine vă reprezintă la proces. Eu sunt aici numai ca să vă prezint opţiunile.

Elliot a scuturat din cap.

— Nu-mi vine să cred. Eram pregătiţi pentru proces săptămâna viitoare, şi nu accept să amânăm. Ai idee ce înseamnă pentru un om nevinovat să trebuiască să aştepte dreptatea? Să citească toate insinuările din ziare? Uită-te la asta!

Şi-a ridicat cracul pantalonului ca să-mi arate monitorul GPS pe care tribunalul îi ceruse să-l poarte.

— Vreau să se termine cu asta!

Am dat din cap într-o manieră înţelegătoare.

— Am avut de-a face cu mulţi oameni acuzaţi degeaba, am minţit eu. Aşteptarea dreptăţii poate fi aproape insuportabilă. Mi-am petrecut după-amiaza citind dosarele şi dovezile în cazul dumneavoastră. Sunt încrezător că nu va trebui să amânăm procesul, domnule Elliot. Voi fi cât se poate de pregătit să începem. Un alt avocat poate nu ar fi. Dar eu voi fi gata.

Iată-l, cel mai bun discurs al meu, compus în cea mai mare parte din minciuni şi exagerări.

— Am studiat strategia legală conturată de domnul Vincent. Nu vreau s-o schimb, dar cred c-o pot îmbunătăţi.

Elliot a dat din cap.

— Trebuie să mă gândesc la asta. Trebuie să vorbesc cu nişte oameni şi să te verific. Aşa cum l-am verificat şi pe Vincent.

Am hotărât să-l forţez să ia o decizie rapidă. Nu voiam să afle că dispărusem timp de un an.

— E o idee bună, am spus, dar cu cât aşteptaţi mai mult, cu atât sunt mai mari şansele ca judecătorului să i se pară necesar să amâne procesul. În absenţa domnului Vincent, probabil că deja se gândeşte la asta. Dacă mă alegeţi pe mine, îi spun că suntem gata să pornim.

M-am ridicat şi i-am întins o carte de vizită.

— Aici sunt toate numerele mele. Sunaţi-mă oricând.

Elliot a luat cartea de vizită şi a studiat-o. Înainte de a ajunge la uşa biroului, aceasta s-a deschis din afară şi am văzut-o pe doamna Albrecht. Mi-a zâmbit cald.

— Sunt convinsă că păstrăm legătura, a spus ea.

Am avut sentimentul că a auzit fiecare cuvânt schimbat între mine şi şeful ei.

L-am găsit pe Cisco rezemat de Lincoln, fumând o ţigară.

— A fost rapid, a remarcat el.

Am intrat în maşină, în caz că erau camere de supraveghere în parcare şi Elliot mă urmărea. Cisco a făcut la fel.

— Am făcut tot ce-am putut. Probabil că o să aflăm destul de curând.

Cisco a ieşit din parcare şi a pornit spre intrarea complexului. Era greu să-mi ajustez atitudinea de la un onorariu de sfert de milion de dolari la unele din mărunţişurile lui Vincent, dar asta era meseria. Am deschis geanta şi am

scos celelalte dosare active. Adresa fiecărui client era notată citeţ pe fiecare dosar.

M-am uitat rapid peste ele, căutând o adresă în Hollywood. Am dat de adresa femeii acuzate de expunere indecentă.

— Uite, aici mergem, am spus. Ia-o în jos pe Melrose spre La Brea. După oprirea asta, vin şi eu în faţă. Nu vreau să te simţi ca un şofer.

— Hei, Mick, tre' să-ţi spun ceva, a spus Cisco. Eu şi Lorna… ne căsătorim.

Îmi dădusem seama că se îndreaptă în direcţia asta. Lorna şi cu mine fuseserăm prieteni timp de cincisprezece ani înainte de a fi căsătoriţi un an. Pentru mine fusese un mariaj de consolare, una din cele mai proaste idei pe care le-am avut. Ne-am dat seama de greşeală şi am reuşit cumva să rămânem apropiaţi. Nu exista pe lume cineva în care să am mai multă încredere.

— E OK din punctul tău de vedere, Mick?

M-am uitat la el prin oglindă.

— Eu nu fac parte din ecuaţie, Cisco.

— Ştiu, dar vreau să ştiu dacă e OK din punctul tău de vedere.

M-am uitat pe fereastră, apoi din nou în oglindă.

— Da, e în regulă. Dar să-ţi spun ceva, Cisco. Lorna e unul din cei patru oameni importanţi din viaţa mea. Ai poate cu vreo treizeci de kilograme mai mult ca mine, dar dacă o faci să sufere o să găsesc o cale să te fac şi eu pe tine să suferi. E OK din punctul tău de vedere?

S-a uitat la drum.

— Da, Mick, e OK.

O vreme am tăcut. Cisco se tot uita la mine în oglindă.

— Ce? am întrebat în cele din urmă.

— Păi, e fiica ta. Asta e una. Apoi Lorna. Mă întrebam cine sunt celelalte două persoane.

Înainte să apuc să răspund, în mâna mea a început să cânte versiunea electronică a uverturii *Wilhelm Tell* Pe ecranul telefonului meu scria NUMĂR PRIVAT. Am răspuns.

— Haller.

— Vă rog aşteptaţi pentru domnul Elliot, a spus doamna Albrecht.

N-a trecut mult şi am auzit:

— Domnule Haller?

— Aici sunt. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Am simţit un nod de nelinişte în stomac.

— Aţi observat ceva la cazul meu, domnule Haller?

— Ce vreţi să spuneţi?

Întrebarea mă luase prin surprindere.

— Un singur avocat. Am un singur avocat, domnule Haller. Nu numai că trebuie să câştig procesul ăsta la tribunal, dar trebuie să-l câştig şi la tribunalul opiniei publice.

— Înţeleg, am spus, cu toate că nu prea înţelegeam.

— În ultimii zece ani am ales o mulţime de câştigători. Ştiu ce le place oamenilor pentru că ştiu cum gândesc oamenii. Şi cred că publicul e de părere că eşti cu atât mai vinovat cu cât ai mai mulţi avocaţi. Când l-am angajat pe domnul Vincent, i-am spus „Fără echipa de vis, doar tu singur”.

— Am înţe…

— Am decis, domnule Haller. M-ai impresionat când ai venit aici. Aş dori să vă angajez serviciile pentru reprezentarea la tribunal.

Mi-am calmat vocea.

— Mă bucur să aud asta. Vă rog, spuneţi-mi Mickey.

— Şi tu spune-mi Walter. Dar insist asupra unei condiţii. Ne judecăm aşa cum e programat. Vreau să te aud spunând-o.

Am ezitat. Voiam o amânare.

Dar şi mai tare voiam cazul.

— O să fim gata de pornire joia viitoare.

— Atunci, bun venit la bord. Ce facem în continuare?

— Păi, aş putea să mă întorc.

— Mă tem că am întâlniri până la ora 7, şi apoi o proiecţie a filmului nostru pentru sezonul de premii.

Mi-aş fi închipuit că procesul e mai important decât întâlnirile.

— OK, dă-mi un număr de fax şi o pun pe asistenta mea să trimită un contract. O să aibă aceeaşi structură a onorariilor ca acela al lui Jerry Vincent.

A urmat o tăcere, şi am aşteptat. Dacă era să încerce să scadă preţul, acum era momentul. Dar în loc de asta a repetat un număr pe care o auzeam pe doamna Albrecht dictându-i-l.

— Ziua de mâine cum arată, Walter?

— Mâine?

— Da, mâine. Trebuie să vorbim, să stabilim lucruri.

Am auzit voci înfundate. O întreba pe doamna Albrecht.

— Am o fereastră la ora 4, a spus el în cele din urmă. Aici, la bungalow.

— OK, o să fiu acolo. Şi, Walter, vreau să văd scena crimei. Pot să intru în casa din Malibu înainte de a ne vedea?

Din nou a acoperit telefonul şi am auzit conversaţii şoptite. Apoi a revenit pe fir.

— Ce zici de ora 11? O să vină cineva să-ţi deschidă.

— Merge. Ne vedem mâine, Walter.

Am închis telefonul şi m-am uitat la Cisco.

— L-am prins.

CINCI

Bosch a sosit devreme a doua zi dimineaţă. Oferta lui de pace era paharul cu cafea pe care mi l-a adus. Nu mai beau cafea – ca să evit orice dependenţă din viaţa mea – dar l-am luat oricum, gândindu-mă că poate mirosul mă ajută. Era numai 7:45, dar eram în biroul lui Jerry Vincent de mai bine de două ore.

L-am condus pe Bosch în arhivă. Părea chiar mai obosit decât mă simţeam eu, şi eram aproape sigur că poartă acelaşi costum din ziua precedentă.

— Noapte lungă? l-am întrebat.

— O, da.

I-am oferit un scaun şi m-am aşezat pe celălalt.

— Aşa deci, am spus, punând mâna pe notesul de pe masă, m-am întâlnit cu judecătoarea Holder şi am pus la punct un plan cum să-ţi dăm ce îţi trebuie, iară să cedăm efectiv dosarele.

Bosch a clătinat din cap.

— Trebuia să-mi fi spus asta la Parker Center. Nu mi-aş mai fi pierdut vremea.

— Credeam că o să apreciezi asta.

— N-o să meargă. Câte omucideri ai investigat, Haller? Câte ai rezolvat?

— OK, am înţeles, tu eşti detectivul priceput. Dar, ca avocat penalist, pot şi eu să discern ce ar fi putut reprezenta o ameninţare pentru Jerry.

— Uite ce e, eu sunt detectivul. Nu te supăra, dar mă pui în situaţia să iau ce-mi oferă un amator. Nu am încredere în dovezile pe care nu le descopăr singur.

— Domnule detectiv, ai noroc să primeşti şi atât. Judecătoarea nu avea de gând să te ajute deloc.

— Deci vrei să-mi spui că te-ai dat peste cap pentru mine?

A spus-o pe un ton neîncrezător, sarcastic, de parcă ar fi fost o imposibilitate pentru un avocat al apărării să ajute un detectiv din poliţie.

— Exact, am spus eu sfidător, m-am dat peste cap pentru tine. Jerry Vincent mi-a fost prieten. Aş vrea să te văd arestându-l pe cel care l-a omorât. Ştii ce, vrei lista sau nu?

I-am întins-o.

— Sunt unsprezece nume, cu un rezumat al fiecărei ameninţări.

Bosch a citit prima pagină a notesului.

— Ce altceva mai ai?

— Ce vrei să spui?

— O să verific numele astea ca să văd unde sunt indivizii acum. Dar astea sunt cazuri închise. Cel mai probabil, dacă ameninţările astea ar fi fost reale, s-ar fi materializat acum multă vreme. Caut ceva mai actual. Ceva din cazurile active ale lui Vincent.

— Păi, acolo nu te pot ajuta.

— Cum să nu. Bănuiesc că le treci în revistă. O să dai peste ceva care nu se potriveşte, care poate te sperie. Atunci să mă suni. Te-ar putea salva de la…

N-a terminat, dar mesajul era limpede. Încerca să mă sperie ca să cooperez mai mult decât îmi permitea judecătoarea Holder.

— E una să-ţi dau informaţii despre cazuri închise, am spus eu. E cu totul altceva să o fac cu cazurile curente. Şi, în plus, ştiu că mă întrebi despre mai mult decât ameninţări. Crezi că Jerry a dat peste ceva care l-a ucis.

Bosch a rămas cu ochii într-ai mei şi a dat încet din cap.

— Ce-ar fi să facem din asta o stradă cu două sensuri, domnule detectiv? Ce ştii şi nu-mi spui? Ce era în laptopul ăla de era aşa de important? Ce era în servietă?

— Nu pot să vorbesc despre o investigaţie în desfăşurare.

— Ai putut ieri, când m-ai întrebat despre FBI.

Şi-a mijit ochii negri.

— N-am întrebat despre FBI.

— Haide, domnule detectiv. Ai întrebat dacă avea cazuri federale. De ce ai fi făcut asta, dacă nu ai avea vreo conexiune federală? Presupun că era despre FBI.

Bosch a ezitat. Aveam sentimentul că ghicisem corect, şi faptul că menţionasem FBI-ul îl făcea să creadă că ştiu ceva. A încuviinţat din cap.

— OK, ucigaşul i-a luat mobilul lui Jerry Vincent Am lista apelurilor. În ziua când a fost ucis, a primit trei apeluri de la FBI. Cu patru zile înainte, alte două. Vorbea cu cineva de-acolo. Nu ştiu cu cine. Toate apelurile sunt pornite de pe numărul central. Toate sunt convorbiri scurte, sub un minut.

— S-a interesat cineva de acolo de investigaţie?

— Nu încă. Nu e stilul lor, dacă mă înţelegi. Acum e rândul tău. Ce ai la nivel federal?

— Nimic. Am confirmat că Vincent nu avea cazuri federale.

L-am privit pe Bosch înfuriindu-se când a priceput că-l păcălisem.

— Sunt zvonuri despre un mare juriu care se interesează de corupţia la nivel de tribunal statal. Ştii ceva despre asta?

Am clătinat din cap.

— Am stat pe bară un an.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Uite ce e, domnule detectiv, nu înţeleg. De ce nu poţi să suni acolo şi să întrebi cine îţi suna victima?

Bosch a zâmbit de parcă ar fi avut de-a face cu un copil.

— Dacă sun, o să mă aburească. Dacă asta facea parte dintr-o investigaţie de corupţie, şansele ca ei să vorbească cu un poliţist local sunt între slabe şi zero. Dacă ei l-au omorât, sunt chiar zero.

— Cum ar fi putut ei să-l omoare?

— L-au tot sunat. Îl presau. Poate altcineva a aflat despre asta şi şi-a spus că Vincent e un risc.

— Şi cum rămâne cu laptopul? Despre asta e vorba, despre ceva din computerul lui?

— Spune-mi tu.

— Cum ţi-aş putea spune, când n-am idee ce era în el?

Bosch a dat din cap şi a ieşit cu notesul în mână.

— O zi bună, domnule avocat.

Lorna şi Cisco au apărut împreună, la un sfert de oră după plecarea lui Bosch, şi ne-am adunat în biroul lui Vincent. Era încă o sesiune de analiză, în care am trecut în revistă ce se realizase cu o seară în urmă şi ce mai era de făcut.

Cu Cisco la volan, vizitasem unsprezece din clienţii lui Vincent cu o seară înainte, semnasem contracte cu opt dintre ei şi returnasem dosarele celorlalţi trei. Iar contractul de reprezentare pentru Walter Elliot fusese deja semnat şi trimis înapoi.

Am făcut planul pentru ziua în curs. I-am spus Lornei că voiam ca ea şi Wren – dacă apărea – să-i caute pe ceilalţi clienţi. Voiam de asemenea ca Lorna să continue să pună cap la cap agenda şi să se familiarizeze cu dosarele lui Vincent şi cu registrele contabile.

I-am spus lui Cisco să se concentreze asupra cazului Elliot, cu accent pe mentenanţa martorilor. Asta însemna că trebuia să ia lista preliminară a martorilor apărării, deja alcătuită de Jerry Vincent, şi să pregătească citaţii pentru poliţişti şi ceilalţi martori, care ar fi putut fi consideraţi ostili. Pentru experţii plătiţi şi ceilalţi care ar fi fost dispuşi să depună mărturie pentru apărare, trebuia să-i asigure că totul mergea conform programării, cu mine înlocuindu-l pe Vincent.

— Am înţeles, a spus Cisco. Şi investigaţia în uciderea lui Vincent? Vrei să continui să o urmăresc?

— Da, află ce se întâmplă şi spune-mi ce afli.

— Am aflat că toată noaptea trecută au interogat pe cineva, dar i-au dat drumul azi-dimineaţă.

— Pe cine?

— Nu ştiu încă. Oricine ar fi fost, l-au exonerat pentru moment.

Am dat din cap reflectând. Nu era de mirare că Bosch arăta ca şi când n-ar fi dormit toată noaptea. Exact atunci s-a deschis uşa biroului. Wren Williams stătea nehotărâtă în cadrul uşii.

— Bună, Wren, am spus eu. Mă bucur că ai venit. Lorna vine într-un moment să lucreze cu tine.

— Nicio problemă, a spus ea. Unul dintre clienţi aştepta afară când am venit. Patrick Henson.

M-am uitat la ceas. Cinci minute înainte de ora 9, semn bun.

— Trimite-l înăuntru.

A intrat un tânăr. Patrick Henson era mai scund decât îmi imaginasem. Avea bronzul de rigoare, dar părul îi era tuns scurt. Purta pantaloni negri şi ceea ce era probabil cea mai bună cămaşă a lui. Cel puţin avea guler.

— Patrick, am discutat la telefon. Eu sunt Mickey Haller, ea e administratora mea, Lorna. Tipul ăsta mare de-aici e Cisco, investigatorul meu.

Patrick s-a apropiat de birou şi ne-a strâns mâinile, cu o mişcare fermă.

— Mă bucur că ai venit. Peştele de acolo e al tău?

Henson s-a uitat la peştele de pe perete.

— Da, aia e Betty.

— Ai dat nume unui peşte împăiat? Era animalul tău de companie? a întrebat Lorna.

Henson a zâmbit în barbă.

— Nu, l-am prins cu mult timp în urmă, atârna lângă uşa de la intrare. Colegii mei de apartament şi cu mine spuneam „Saluuuut, Betty“ de câte ori veneam acasă. O prostie.

— Că veni vorba de nume, cum îţi spunem, Trick? am întrebat eu.

— Nu, ăsta e numele pe care mi-l dăduse agentul meu. Nu mai lucrează pentru mine. Spuneţi-mi Patrick.

— OK, şi mi-ai spus că ai un permis de conducere valid?

— Sigur că da.

A băgat mâna în buzunarul de la piept, a scos un portofel gros şi impermeabil şi a extras de acolo permisul. L-am studiat, apoi am dat din cap.

— OK, Patrick, am nevoie de un şofer. Eu pun la bătaie maşina, benzina şi asigurarea, iar tu îţi faci apariţia în fiecare dimineaţă la ora 9. Ţi-am spus ieri despre plată. Mai eşti interesat?

— Sunt interesat.

— Eşti un şofer prudent? a întrebat Lorna.

— N-am avut niciun accident, a răspuns Patrick.

Am dat din cap aprobator.

— Când poţi să începi?

A ridicat din umeri.

— Nu am nimic… oricând vrei.

— Ce-ar fi să începem chiar acum? Azi o să fie de probă.

— Sună bine.

Am ieşit din oraş pe şoseaua 10, în direcţia Malibu. Stăteam în spate, mi-am pornit computerul şi am depliat măsuţa. În timp ce aşteptam să buteze computerul, i-am explicat lui Patrick Henson cum mergeau lucrurile.

— Maşina îmi e birou. Mai am încă două Lincolnuri exact ca ăsta. Le folosesc prin rotaţie. Fiecare e echipat cu o imprimantă şi un fax, şi am wireless la computer. Orice pot face într-un birou pot face şi din maşină, în drum spre următorul loc. În LA sunt mai bine de patruzeci de tribunale. Mobilitatea e cea mai bună soluţie de afaceri.

— Nici mie nu mi-ar plăcea să fiu într-un birou, a spus Patrick.

— Ai dreptate. Prea claustrofobic.

Computerul era pregătit şi am început să scriu o moţiune preprocesuală.

— Acum lucrez la cazul tău, Patrick.

S-a uitat la mine prin oglindă.

— Cum adică?

— Păi, am trecut în revistă dosarul tău, şi e ceva ce domnul Vincent n-a făcut, şi cred că ne-ar putea ajuta.

— Şi ce anume ar fi asta?

— Să facem o evaluare independentă a colierului pe care l-ai luat. Ei îl listează la 25 000 de dolari. Asta te bagă la „circumstanţe agravante”. Dar nu se vede că cineva ar fi contestat evaluarea.

— Vrei să spui că, dacă diamantele sunt false, nu mai sunt circumstanţe agravante?

— Ar putea merge şi aşa, dar mă gândeam la altceva.

Am scos dosarul ca să verific un nume.

— Să te întreb ceva. Ce făceai în casa de unde ai luat colierul?

A ridicat din umeri.

— Mă vedeam cu fata cea mică a cucoanei. Am cunoscut-o pe plajă, şi o învăţam surfing. În casă era o petrecere pentru o zi de naştere, am fost invitat, şi mama a primit colierul.

— Atunci ai aflat cât valorează.

— Da, tatăl fetei a spus că sunt diamante.

— Aşa că data următoare când ai fost acolo, l-ai luat.

N-a răspuns.

— Patrick, sunt avocatul tău acum, şi trebuie să discutăm faptele. Ai furat colierul. Spune-mi despre asta.

— Eram acolo, la piscină, şi am spus că trebuie să mă duc la baie, numai că de fapt voiam să văd dacă nu sunt calmante în dulăpiorul cu medicamente. Aveam dureri. La parter nu erau, aşa că m-am dus la etaj şi m-am uitat prin jur. Am văzut colierul şi l-am luat pur şi simplu.

A clătinat din cap. Ştiam de ce. Era teribil de jenat şi înfrânt de dependenţa lui.

— E în regulă, Patrick. Ce a spus tipul de la casa de amanet?

— A spus că nu-mi dă decât patru sutare, pentru că lanţul e de aur, dar diamantele nu i se par pe bune. Am luat banii. Eram aşa de varză că nu-mi păsa.

— Ai mai vorbit cu fata de când ai fost arestat?

— Nu, frate. Am terminat-o.

Acum ochii din oglindă păreau trişti şi umiliţi.

— Toată povestea a fost o prostie.

Am băgat mâna în buzunarul hainei şi am scos o fotografie. L-am atins pe Patrick pe umăr şi i-am dat-o.

— Uită-te la asta.

A pus fotografia pe volan.

— Ce s-a întâmplat?

— Am călcat pe o bordură. Mi-am spart un dinte, mi-am rupt nasul, mi s-a despicat fruntea. La Urgenţe mi-au făcut poza asta ca amintire.

— Amintirea a ce?

— Tocmai coborâsem din maşină, după ce o dusesem acasă la mama ei pe fiica mea de 11 ani. Ajunsesem deja la 320 de miligrame de oxycodon pe zi.

L-am lăsat o clipă să absoarbă asta.

— Crezi că ce ai făcut tu e o prostie? Eu îmi duceam fiica cu maşina, în timp ce eram practic drogat cu 320 mg de heroina săracului.

Se uita drept în ochii mei prin oglindă.

— Nu mai ai ce face în privinţa trecutului, Patrick. Decât să-l păstrezi. O să te ajut să treci de partea juridică, dar greul rămâne să-l faci tu singur.

A dat din cap.

— Oricum, am văzut ceva ce lui Jerry Vincent i-a scăpat. Soţul victimei i-a dăruit colierul. Numele lui e Roger Vogler, şi e un mare susţinător al unora

din oficialităţile alese din comitat. Iar dacă diamantele sunt false, n-o să vrea ca asta să iasă la iveală în sala de tribunal. Mai ales dacă soţia lui nu ştie.

— Dar cum poate evita asta?

— Patrick, contribuţiile au ajutat la alegerea a cel puţin patru din membrii consiliului de supervizare. Ei controlează bugetul procuraturii districtuale. Procuratura te acuză pe tine. E un lanţ trofic. Dacă dr Vogler vrea să trimită un mesaj, crede-mă, mesajul va fi trimis. Moţiunea pe care o s-o depun cere să ni se permită evaluarea independentă a colierului. Nu se ştie niciodată, poate cuvântul „evaluare" agită puţin lucrurile.

— Grozav! Mulţumesc, domnule Haller.

— Cu plăcere, Patrick. Vrei să-mi dai fotografia înapoi acum?

Mi-a dat-o şi i-am aruncat o privire. Ochii erau partea cea mai greu de cercetat. Uluiţi şi pierduţi, privind nesigur spre aparat. Eu, în cel mai prost moment al meu. Am pus-o înapoi la păstrare în portofel.

Am continuat drumul în tăcere în timp ce terminam moţiunea, m-am conectat şi am trimis-o. Avocatul din Lincoln se întorsese.

Am ridicat privirea când am intrat în tunelul care marchează sfârşitul şoselei şi iese pe autostrada Pacific Coast. Am coborât geamul. Întotdeauna mi-a plăcut sentimentul pe care-l am când ies din tunel şi văd şi miros oceanul.

Am început să văd surferi pe valuri şi l-am observat pe Patrick aruncând ocheade spre apă.

— În dosar scrie că ai fost la dezintoxicare.

— Da. A mers, a spus el. Şi dumneavoastră?

— Da, la Laurel Canyon. Te gândeşti să te întorci la surfing?

— Nu prea cred. Nu la nivel profesionist. Umărul meu e făcut praf. Vâslitul cu mâinile e una, dar cheia e să te ridici. Mi-am pierdut mişcarea când mi-am bulit umărul. Scuze pentru limbaj. În plus, iau lucrurile unul câte unul. Nu aşa v-au învăţat la Laurel Canyon?

— Ba da. Dar surfingul e un-val-după-altul, nu-i aşa?

A dat din cap şi i-am urmărit ochii fugind spre oglindă.

— Ce vrei să mă întrebi, Patrick?

— Hm, da, ştiţi cum Vincent a păstrat peştele meu? Mă întrebam dacă nu cumva a păstrat şi vreuna din plăci.

M-am uitat prin dosar.

— I-ai dat douăsprezece plăci, nu?

— Da, pe toate.

— Păi, le-a dat unui lichidator pe care-l folosea când primea bunuri de la clienţi. Tipul le-a vândut pe toate douăsprezece, a luat douăzeci la sută şi i-a dat lui Vincent patru inii opt sute de dolari.

Patrick n-a spus nimic. Mi-am amintit cum spusese că cele două plăci lungi erau cele mai valoroase. În inventar erau două plăci de câte trei metri. Una fusese cumpărată de un colecţionar cu 1 200 de dolari, cealaltă se vânduse pe ebay, cu 400. Diferenţa de sumă m-a făcut să cred că tranzacţia de pe ebay era falsă. Lichidatorul îşi vânduse probabil placa lui însuşi, ieftin. Urma apoi să o vândă cu profit, pe care să-l păstreze. Toată lumea are un interes propriu. Inclusiv eu. Ştiam că, dacă nu revânduse placa, aveam încă şanse s-o recuperez.

— Şi dacă-ţi obţin una din plăci înapoi? am întrebat.

— Asta ar fi fantastic! Aş vrea să fi păstrat măcar una…

— Nu-ţi promit. Dar să vedem ce pot să fac.

Peste încă douăzeci de minute intram pe poarta casei lui Walter Elliot.

Era în stil maur, din piatră albă, cu obloane maro-închis. Pe pavajul din piatră de râu era parcat un Mercedes de valoare medie.

— Vreţi să aştept aici? a întrebat Patrick.

— Da. Nu cred că o să dureze prea mult. Deschide-mi, te rog, portbagajul.

Am coborât, m-am dus în spate să-mi iau aparatul foto digital şi am făcut o fotografie rapidă faţadei casei. Apoi m-am îndreptat către intrare. S-a deschis uşa şi am văzut-o pe doamna Albrecht.

Când Walter Elliot îmi spusese că cineva o să mă întâmpine în Malibu, nu mă aşteptasem să fie asistenta lui executivă.

— Doamnă Albrecht, ce mai faceţi?

— Foarte bine. Intraţi, vă rog. Pe aici.

Am urmat-o în camera de zi, care era mai mare decât întreaga mea casă. Era o zonă de distracţii complet echipată, cu un perete din sticlă pe partea de vest, care aducea Pacificul până în încăpere.

— Frumos, am spus eu.

— Este, într-adevăr. Vreţi să vedeţi dormitorul? E la ultimul etaj.

Ignorând întrebarea, am pornit aparatul de fotografiat şi am făcut

câteva poze cu camera de zi şi privelişte ei.

— Ştiţi cine a mai fost aici după ce departamentul şerifului a ridicat interdicţia? am întrebat.

— Foarte puţină lume. Nu cred că domnul Elliot a fost aici. Domnul Vincent a venit o dată, şi investigatorul lui de două ori.

— Haideţi să mergem în dormitor, am spus.

În timp ce urcam o scară albă cu balustradă albastră ca oceanul am întrebat-o pe doamna Albrecht care e numele ei mic.

— Numele meu e Nina. Puteţi să-mi spuneţi aşa, dacă doriţi.

— Bine. Şi tu poţi să-mi spui Mickey.

Scările duceau spre o uşă care dădea într-un dormitor de dimensiunile unei săli de tribunal. Avea şeminee gemene, o zonă de relaxare, o zonă de dormit, băi – a lui şi a ei. Nina Albrecht a apăsat pe un buton şi draperiile s-au deschis, dând la iveală un perete din sticlă ce dădea spre ocean.

Patul, făcut pe comandă, era de două ori cât un pat matrimonial. Salteaua fusese luată de pe el. Lângă uşă, o zonă cam de doi pe doi metri fusese tăiată din mochetă, iar stropii de sânge de pe perete fuseseră încercuiţi şi marcaţi cu litere.

Sumarul investigativ din dosar sugera că cei doi, goi fiind, auziseră un intrus care intrase în casă. Rilz se dusese la uşa dormitorului şi o deschisese, numai pentru a fi împuşcat pe loc. Ucigaşul păşise peste cadavrul lui, şi Mitzi Elliot sărise din pat, strângând la piept o pernă. Fusese împuşcată de două ori prin pernă şi căzuse pe spate în pat. Ucigaşul lipise ţeava armei de fruntea ei pentru împuşcătura fatală.

M-am apropiat de uşile de sticlă care dădeau pe terasa cu vedere la Pacific. Erau încuiate, şi am avut dificultăţi să-mi dau seama cum se deschid, în cele din urmă, Nina a venit să mă ajute, apăsând cu degetul pe un levier de siguranţă, în timp ce răsucea clanţa cu cealaltă mână. Uşile s-au deschis, lăsând să intre zgomotul valurilor. Am ieşit pe terasă. Valurile se spărgeau chiar pe docul pe care era construită casa.

Am intrat înapoi şi, de cum am închis uşile, mi-am dat seama că îmi suna telefonul. Pe ecran apărea NUMĂR PRIVAT.

— Nina, trebuie să răspund. Te superi dacă mă aştepţi la parter?

— Nicio problemă.

— Mulţumesc.

Am răspuns.

— Alo?

— Eu sunt. Voiam doar să verific când ajungi aici.

„Eu“ era fosta mea soţie, Maggie Mepherson. Conform noii înţelegeri, puteam petrece cu fiica mea serile de miercuri şi fiecare al doilea sfârşit de săptămână. Era foarte departe de custodia comună pe care o avuseserăm cândva. Dar eu stricasem totul.

— Probabil pe la 7:30. Am o întrevedere şi s-ar putea să dureze mai mult.

Urmă o tăcere, şi mi-am dat seama că fusese răspunsul greşit.

— Ce, ai vreo întâlnire? am întrebat. La ce oră vrei să ajung?

— Trebuie să plec la 7:30.

— Atunci o să ajung înainte. Cine e norocosul?

— Asta nu e treaba ta. Dar, vorbind despre noroc, am auzit că ai moştenit cabinetul lui Jerry Vincent.

Ca procuror-şef adjunct la tribunalul din Van Nuys, fosta mea soţie era în situaţia de a afla lucruri despre mine.

— Sunt înlocuitorul lui. Nu ştiu cât de norocos mă face asta.

— În cazul Elliot ar trebui să te scoţi uşor, a spus ea cu ţâfnă de procuror. Dacă e cineva în stare să-l scape, ăla eşti tu.

— Cred că n-o să comentez asta.

— Încă un lucru. Sper că nu ai musafiri astă-seară.

— Despre ce vorbeşti?

— Hayley a spus că acum două săptămâni a fost acolo o femeie. Cred că o chema Lanie? S-a simţit stingheră din cauza ei.

— Nu-ţi face probleme, n-o să fie acolo. E numai o prietenă, şi a folosit dormitorul de oaspeţi. Dar, ca să fie clar, pot să chem la mine pe cine vreau, pentru că e casa mea. Eşti liberă să faci la fel.

— Şi mai sunt liberă şi să mă duc la judecător şi să spun că o expui pe fiica noastră unor persoane care sunt dependente de droguri.

Am tras aer adânc în piept.

— De unde ai putea şti?

— Pentru că fiica ta nu e proastă, şi aude perfect. I-a fost uşor să-şi dea seama că… prietena ta e de la dezintoxicare.

— Şi asta e o crimă, asocierea cu persoane de la dezintoxicare?

— Nu e o crimă, Michael. Pur şi simplu nu cred că e bine pentru Hayley.

— Bănuiesc că dependentul de care eşti preocupată cel mai tare sunt eu.

— Păi, dacă a venit vorba…

Aproape mi-am ieşit din fire, dar ştiam că o izbucnire de furie nu mi-ar fi făcut decât rău.

— Aici e vorba despre fiica noastră. Nu-i face ei rău încercând să-mi faci mie. Are nevoie de tatăl ei, iar eu am nevoie de fiica mea.

— Exact asta voiam şi eu să spun. Te descurci bine. Asocierea cu cineva dependent nu e o idee bună.

Am strâns telefonul atât de tare că m-am temut să nu se spargă. Cuvintele mi-au ieşit gâtuite de propriile eşecuri.

— Trebuie să închid.

— Şi eu la fel. Îi spun lui Hayley că ajungi până în 7:30.

ŞASE

La Archway Studios am trecut de punctul de verificare fară neplăcerile din ziua precedentă. Ajuta şi faptul că Nina Albrecht era în maşina din faţă. Studioul se golea şi Patrick a primit un loc de parcare în faţa bungalowului lui Elliot.

Am urmat-o pe Nina înăuntru. Mi-a spus că mă duce în sala de consiliu şi că mă pot instala acolo până se duce ea să-şi cheme şeful. Era o încăpere mare, cu scaune din piele neagră în jurul unei mese ovale. Am luat loc şi, peste douăzeci şi cinci de minute, a intrat şi Elliot.

Nina l-a urmat în încăpere ca să vadă dacă ne poate aduce răcoritoare.

— Nimic, am spus înainte ca Elliot să o poată face. Trebuie să începem.

Elliot a dat din cap şi ea a plecat, închizând uşile duble în urma sa.

M-am uitat peste masă la clientul meu.

— Walter, când stabilim o întrevedere, hai să ajungem la timp la ea. Avem multe de rezolvat. În următoarele două săptămâni ai o singură prioritate. Cazul ăsta.

Se prea poate să fi fost prima oară în viaţă când fusese mustrat pentru

întârziere, şi apoi i se spusese ce să facă. În cele din urmă, a încuviinţat din cap.

— Corect.

— Bine, am spus eu. Acum, hai să ne apucăm de lucru.

Am deschis dosarul apărării şi m-am uitat la notiţele mele de pe pagina interioară.

— Cred că am stabilit totul în privinţa martorilor şi strategiei pentru combaterea acuzării. Ceea ce n-am găsit este strategia de apărare.

— Ce vrei să spui? Jerry mi-a spus că suntem pregătiţi.

— Poate că nu, am spus eu. Ştiu că nu e ceva ce ai vrea să vezi, dar uite ce am găsit în dosar.

I-am întins un document.

I-a aruncat o privire, fară să-l vadă cu adevărat.

— Ce e asta?

— O moţiune de amânare. Jerry nu a depus-o, dar se pare că dorea să amâne procesul. Codul indică faptul că a tipărit-o luni, cu doar câteva ore înainte de a fi ucis.

Elliot a împins documentul înapoi.

— Nu, am discutat şi a fost de acord să ne ţinem de program.

— Asta a fost luni?

— Da, luni. Ultima oară când am vorbit cu el.

Am dat din cap. Observasem că Vincent facturase o oră în ziua când fusese omorât.

— A fost o întrevedere la biroul lui sau al tău?

— A fost o convorbire telefonică. Nina poate să-ţi spună ora exactă.

— Al a notat că a fost la 3. De ce voia o amânare?

— Voia mai mult timp ca să se pregătească, şi probabil ca să umfle nota de plată. I-am spus că suntem pregătiţi, aşa cum îţi spun şi ţie. Suntem pregătiţi!

Am râs.

— Treaba e, Walter, că nu tu eşti avocatul. Ci eu. Şi nu văd mare lucru în materie de strategie a apărării. Cred că de-asta voia Jerry să amâne procesul. Nu avea caz.

— Nu, procuratura nu are niciun caz.

— Dă-mi voie să-ţi explic cum merg lucrurile, am spus eu, obosit.

Procurorul începe, şi-şi expune cazul. Avem o şansă de a-l ataca în timp ce o face. Apoi avem propria noastră ocazie, şi atunci expunem dovezile pe care le avem, şi teoriile alternative despre crimă.

— OK.

— Şi ce pot eu să văd din dosar e că Jerry are contramartori şi planuri de contrainterogatoriu pregătite pentru tot ce are procurorul de arătat. Dar pe partea de apărare nu avem niciun alibi, niciun fel de suspecţi alternativi, niciun fel de teorii, nimic. A discutat vreodată cu tine cum intenţiona să structureze apărarea?

— Nu. Trebuia să avem conversaţia asta, dar a fost omorât. A spus că are glonţul magic şi, cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine.

Cunoşteam termenul. Glonţul magic era martorul, sau dovada, pe care îl aveai în buzunarul de la spate şi care fie că dărâma toate celelalte dovezi ca pe nişte piese de domino, fie fixa pentru totdeauna îndoiala în minţile fiecărui jurat din boxă.

— Şi nu ai idee care era glonţul magic?

— Numai ce mi-ai spus tu, că găsise ceva care să facă praf acuzarea.

— Nu are logică, dacă luni vorbea despre amânarea procesului, am spus.

Însă mintea-mi era la laptopul lipsă al lui Vincent. Oare acolo să fi fost glonţul fermecat? Şi el să fie oare motivul pentru care fusese ucis?

Am hotărât să merg mai departe.

— Bine, Walter, eu nu am glonţul magic. Dar, dacă Jerry a putut să-l găsească, atunci pot şi eu. Hai să discutăm despre o teorie alternativă.

— OK. Adică ce?

— Adică, dacă procuratura are o teorie, trebuie să avem şi noi una. Teoria lor e că erai supărat de infidelitatea soţiei tale şi de cât te-ar fi costat să divorţezi de ea. Aşa că te-ai dus la Malibu şi i-ai omorât, pe ea şi pe amantul ei. Apoi ai scăpat de arma crimei şi ai sunat la 911. Dar în sprijinul teoriei lor, ei au reziduurile de praf de puşcă şi aproape nimic altceva.

— Testul a fost fals pozitiv! N-am tras cu nicio armă. Şi Jerry mi-a spus că-l aduce pe cel mai tare expert din ţară ca să depună mărturie că procedurile de laborator au fost neglijente.

Am dat din cap.

— Da, dar acuzarea va contracara cu propriul expert, care va spune

exact pe dos. În cel mai bun caz, testul nu va mai conta. Procuratura se va baza pe motiv şi ocazie. Vor spune că ştiai că Rilz e amantul soţiei tale şi vor aduce dovezi că divorţul te-ar fi costat o sută de milioane de dolari.

— Şi asta e o minciună.

— Foarte multe din lucrurile lor pozitive pot fi transformate în negative. O să fie un dans, Walter. O să schimbăm lovituri. O să încercăm să distorsionăm şi să distrugem, dar, în ultimă instanţă, ei or să dea mai multe lovituri decât putem noi să blocăm, şi de-asta e întotdeauna bine pentru apărare să arunce în ring o teorie alternativă. Mutăm suspiciunea de la tine asupra altcuiva. Procurorul, Jeffrey Golantz, e un profesionist. N-a pierdut niciun proces. Scorul e ceva de genul 27 la zero.

Elliot a dat gânditor din cap, privind la masa lustruită.

M-am uitat la ceas. Timpul trecea repede şi trebuia să păstrez lucrurile în mişcare, dacă voiam să ajung la timp să-mi iau fiica.

— OK, am spus. Mai sunt şi alte lucruri pe care trebuie să le discutăm. Vreau să adaug câteva persoane la echipă. Un consultant pentru selecţionarea juraţilor, şi cineva care să se ocupe de imaginea şi mărturia ta.

A scuturat din cap.

— Fără consultant. Arată ca şi când am încerca să influenţăm lucrurile.

— Uite ce e, persoana pe care vreau s-o angajez o să stea în galerie. N-o s-o observe nimeni. Nu face decât să citească feţele oamenilor şi să caute semne revelatoare.

— Nu, nu plătesc pentru bazaconiile astea.

— Eşti sigur, Walter?

Am petrecut cinci minute încercând să-l conving, subliniind că, în cazuri ca al lui, prioritatea trebuie să fie să alegi juraţi destupaţi la minte. La sfârşitul pledoariei mele, Elliot pur şi simplu şi-a împreunat calm mâinile pe masă.

— Bazaconii. Am încredere în talentul tău.

Când l-am lăsat pe Patrick la maşina lui, în centru, şi am pornit spre Valley în traficul de seară, ştiam deja că sunt în întârziere şi că mă îndrept spre o nouă confruntare cu fosta mea soţie. Am sunat, dar nu mi-a răspuns. Când am ajuns la apartamentul ei din Sherman Oaks era aproape 7:40 şi le-am găsit, pe mamă şi pe fiică, aşteptând pe trotuar. Hayley avea capul în pământ şi se uita la bordură.

Am descuiat portierele şi am oprit, iar Maggie a ajutat-o pe Hayley să urce, cu ghiozdanul şi geanta cu lucruri.

— Mulţumesc că ai ajuns la timp, a spus Maggie cu voce lipsită de intonaţie.

— Nicio problemă, am spus, numai ca să văd dacă se înfurie. Trebuie să fie o întâlnire foarte importantă dacă mă aşteptai pe trotuar.

— Nu, nu tocmai. Şedinţă cu părinţii la şcoală.

Asta mi-a distrus apărarea şi m-a lovit drept în plex.

— Trebuia să-mi fi spus. Puteam să găsesc o bonă şi să fi mers împreună.

— Nu mai sunt copil mic, a spus Hayley.

— Am mai încercat asta, a spus Maggie. Ţi-aduci aminte? Ai sărit la profesoară din cauza notei lui Hayley la matematică – despre care nu ştiai de fapt nimic – încât ţi s-a cerut să nu mai vii niciodată.

Incidentul suna vag familiar, încuiat în băncile mele de memorie corupte de oxycodon. N-am avut replică.

— Trebuie să plec, a spus Maggie grăbit. Hayley, te iubesc. Să-l asculţi pe tata. Ne vedem mâine.

— OK, mami.

Am pornit în tăcere pe bulevardul Ventura şi ne-am oprit la Dupar, locul preferat al fetei mele, pentru că întotdeauna o lăsam să comande clătite.

Am comandat un sendviş. Am făcut împreună temele, ceea ce a fost floare la ureche pentru ea şi teribil de obositor pentru mine, apoi am întrebat-o ce vrea să facă. Eram dispus să facem orice – un film, mail, orice ar fi vrut – dar speram să spună că vrea să mergem acasă şi poate să ne uităm la nişte albume de fotografii de familie.

A ezitat şi mi-am dat seama de ce.

— Nu e nimeni la mine acasă, Hay. Lanie nu mă mai vizitează.

— Vrei să spui că nu mai e prietena ta?

— N-a fost niciodată prietena mea în felul acela. Ţii minte când am fost în spital, anul trecut? Acolo ne-am împrietenit şi am încercat să ne ajutăm unul de celălalt.

Era o jumătate de adevăr. Lanie Ross şi cu mine ne cunoscuserăm la dezintoxicare. Am continuat relaţia după ce am ieşit de acolo, dar nu am consumat-o niciodată, pentru că eram incapabili din punct de vedere

emoţional. Odată ce ne-am întors în lumea reală, am ştiut instinctiv că n-o să reziste, şi că nu mă pot întoarce la dependenţă alături de ea. Şi ne-am văzut fiecare de drum.

— Atunci cred că vreau să mergem acasă şi să mă uit la televizor.

— Bine. Asta vreau şi eu.

Am adunat cărţile de şcoală şi am plătit nota. Pe drum mi-a spus că mama îi povestise că am primit un caz nou şi important.

— A spus că ai un caz mare şi că toată lumea o să fie invidioasă, dar că o să te descurci foarte bine.

— Aşa a spus mama ta?

Eram surprins, dar mulţumit.

— Da.

Am continuat să conduc gândindu-mă la asta. Poate că nu distrusesem complet lucrurile între mine şi Maggie. Încă mă mai respecta la un anumit nivel.

— Aăă…

Hayley îmi evita privirea.

Uneori, copiii sunt atât de uşor de descifrat. Dacă şi adulţii ar fi la fel…

— Ce e, Hay?

— Păi, mă întrebam de ce nu poţi şi tu să faci ce face mama.

— Adică?

— Să bagi oamenii răi la închisoare. A spus că ai un caz cu un bărbat care o omorât doi oameni. Parcă întotdeauna lucrezi pentru ăia răi.

Am rămas tăcut un moment.

— Bărbatul pe care-l apăr e acuzat de uciderea a două persoane. Încă n-a dovedit nimeni că ar fi făcut ceva rău. În momentul acesta, nu e vinovat de nimic.

Nu a răspuns, şi scepticismul ei era aproape palpabil.

— Hayley, când cineva e acuzat de crimă, are dreptul să se apere. Cum ar fi dacă la şcoală ai fi acuzată că ai copiat, când tu ştii că nu e aşa? N-ai vrea să poţi să explici?

— Cred că da.

— Şi eu cred la fel. Exact aşa e şi la tribunal. Dacă eşti acuzat de o crimă, poţi să rogi un avocat, ca mine, să te ajute să explici şi să te aperi. Face parte din sistem. O parte importantă.

La nivel intelectual, credeam în argumentaţia mea, dar la nivelul discuţiei tată-fiică suna destul de gol. Cum o puteam face să creadă în asta, când nu mai eram sigur nici eu?

— Ai ajutat şi oameni nevinovaţi? a întrebat fiica mea.

— Câţiva, da.

Era tot ce puteam spune cu sinceritate. Am dat drumul la radio pe postul de muzică Disney.

Poate că şi adulţii erau la fel de uşor de descifrat ca şi copiii.

ŞAPTE

Joi dimineaţă, după ce am lăsat-o pe fiica mea la şcoală, m-am dus direct la biroul lui Jerry Vincent. Era încă devreme când am ajuns acolo şi garajul era aproape gol. Am parcat la primul nivel şi, când am trecut podul, am observat un Subaru break cu stativ pentru plăci de surf pe acoperiş.

Geamurile din spate ale maşinii erau opace şi n-am putut vedea înăuntru. Am ocolit maşina şi m-am uitat pe geamul de la şofer. Bancheta din spate fusese rabatată şi jumătate din partea din spate era ocupată de cutii cu haine. Cealaltă servea de pat pentru Patrick Henson, care dormea într-un sac de dormit. Abia atunci mi-am amintit că-mi spusese că trăieşte în maşină şi doarme într-o cabină de salvamar.

Nu aveam nevoie de el decât mai târziu. Nu era cazul să-l trezesc. Am intrat în clădirea de birouri şi m-am îndreptat spre biroul lui Jerry Vincent. Detectivul Bosch stătea în faţa uşii. Asculta muzică, cu mâinile în buzunar, şi părea gânditor. Şi-a scos căştile când m-am apropiat.

— Cum, fară cafea? am spus în loc de salut.

— Azi nu. Mi-am dat seama ieri că nu vrei.

A făcut un pas înapoi ca să pot descuia uşa.

— Pot să te întreb ceva? am spus.

— Şi dacă spun nu, tot mă întrebi.

— Probabil că ai dreptate.

Am deschis uşa.

— Aşa că întreabă şi gata.

— Bine. Uite ce e, nu-mi pari stilul ipod. Ce asculţi acolo?

— Cineva de care sunt sigur că n-ai auzit. Frank Morgan.

— Saxofonistul? Ba da, îl ştiu pe Frank.

— Îl ştii pe Frank, a spus Bosch pe un ton neîncrezător.

— Da, de obicei trec să-l salut când cântă la Catalina sau la Jazz Bakery. Tata era mare amator de jazz şi în anii 50-60 a fost avocatul lui Frank. Frank a avut tot felul de probleme înainte de a se cuminţi. A sfârşit prin a cânta la San Quentin cu Art Pepper – ai auzit de el, nu?

Lui Bosch i-a trebuit un moment să-şi revină din surpriza că îl ştiam pe Frank Morgan, obscurul urmaş al lui Charlie Parker. Am traversat recepţia şi am intrat în birou.

— Deci, cum mai merge cazul? am întrebat.

— Merge, a spus el.

— Am auzit că ieri, înainte de a veni la mine, aţi petrecut noaptea la Parker Center interogând un suspect. Nicio arestare, hm?

M-am aşezat la biroul lui Vincent, iar Bosch a rămas în picioare.

— Cine ţi-a spus asta? a întrebat Bosch.

— Nu ştiu, am spus. Trebuie să fi auzit de undeva. Poate de la un reporter. Cine era suspectul?

— Nu e treaba ta.

— Dar ce treabă am cu tine, domnule detectiv? De ce eşti aici?

— Am venit să văd dacă mai ai vreun nume pentru mine.

— Ce s-a întâmplat cu numele pe care ţi le-am dat ieri?

— Le-am verificat.

— Cum ai fi putut să le verifici deja pe toate?

S-a aplecat şi a pus ambele mâini pe birou.

— Pentru că nu lucrez singur la cazul ăsta. Sunt cu toţii fie în puşcărie, fie morţi, fie nu le mai pasă de Jerry Vincent. E o fundătură.

M-am simţit dezamăgit şi mi-am dat seama că poate îmi pusesem speranţe prea mari în posibilitatea ca unul din nume să-i aparţină ucigaşului.

— Păi, ce pot să-ţi spun, domnule detectiv? Nu pot să dezvălui nimic din cazurile active, dar uite care-i treaba: nu e nimic de dezvăluit.

A clătinat din cap, neîncrezător.

— Vorbesc serios. Nu e nimic în niciunul din ele care să constituie o ameninţare, nimic care să aibă legătură cu FBI. Şi avea un singur caz de

crimă – Walter Elliot – şi nu e nimic acolo. Crede-mă, am căutat.

Nu eram nici eu prea sigur că asta cred, dar Bosch n-a părut să observe. În cele din urmă, s-a aşezat pe marginea unui scaun. Pe faţă avea o expresie aproape disperată.

— Jerry era divorţat, i-am oferit eu. Ai verificat-o pe fosta soţie?

— E recăsătorită, fericită, şi însărcinată în luna a şaptea.

— Alte rude? Iubită?

— Îşi regula secretara, dar nu era nimic serios acolo. Şi alibiul ei se verifică. Ea se mai culca şi cu investigatorul. Iar în seara aceea erau împreună cu nişte prieteni la o vizionare la Archway. Clientul ăla baban al tău le făcuse rost de invitaţii.

Am dat din cap şi am făcut o presupunere.

— Tipul pe care l-aţi interogat în prima noapte era investigatorul, Brace Carlin.

— Cine ţi-a spus asta?

— Tu, chiar acum. E un triunghi amoros clasic. Ar fi fost locul logic din care să începeţi.

— Deştept avocat. Spune-mi despre bani.

— Ce bani?

— Banii din contul de afaceri.

— Administratora mea îmi spune că sunt curaţi. Fiecare bănuţ pe care l-a primit Jerry e justificat. Poate că Jerry s-a plătit pe sine puţin cam rapid, dar tehnic nu e nimic rău în asta.

Am văzut cum lui Bosch îi sticlesc ochii.

— S-a plătit prea repede?

— Uite cum stau lucrurile: accepţi un client şi primeşti un avans, care intră în contul fiduciar al clientului. Sunt banii clientului, dar pe măsură ce pregăteşti cazul, poţi să-ţi muţi onorariul în contul operativ.

— OK, deci cum s-a plătit Vincent prea repede?

— Păi, din registre se pare că îi plăcea să menţină un sold mic în contul operativ. S-a întâmplat să aibă un client serios, care a plătit un avans mare, şi banii respectivi s-au mişcat destul de rapid dintr-un cont într-altul. După ce s-au dedus costurile, restul a intrat în buzunarul lui Vincent ca salariu.

Bosch s-a aplecat spre mine.

— Şi clientul ăsta a fost Walter Elliot?

— Nu pot să-ţi ofer informaţia asta, dar e destul de uşor de ghicit.

Bosch a dat din cap. Am aşteptat, dar n-a spus nimic.

— Uite ce e, am spus eu, avem amândoi reguli de urmat. Nu-mi fac decât meseria. Dacă nu te mai pot ajuta cu altceva, aş vrea să mă întorc la treabă.

S-a uitat fix la mine.

— Pe cine a mituit Vincent în cazul lui Elliot?

Întrebarea a venit ca din senin, dar mi-am dat seama că pentru ea venise. Tot restul fusese praf în ochi.

— Ce, de la FBI ai informaţia? am întrebat.

— N-am vorbit cu FBI.

— Atunci despre ce tot vorbeşti?

— Vorbesc despre o şpagă.

Am zâmbit.

— Ţi-am spus, registrele sunt curate. E…

— Dacă ai fi avut de gând să mituieşti pe cineva cu o sută de mii de dolari, i-ai fi trecut în registre?

— Bănuiesc că ai dreptate, i-am spus lui Bosch. N-aş face aşa. Deci ce încerci să-mi spui?

— E confidenţial, domnule avocat. Dar am nevoie de ajutorul tău, şi cred că ai nevoie să afli asta ca să mă poţi ajuta.

— OK.

— Atunci spune-o.

— Să spun ce? am întrebat eu.

— Că o să tratezi informaţia asta drept confidenţială.

— Credeam că am spus deja. Bine. O tratez drept confidenţială.

— Am conturile private ale lui Vincent. Acum cinci luni a acumulat o sută de mii într-un cont de investiţii, şi o săptămână mai târziu i-a spus brokerului că retrage banii.

— O sută de mii în bani gheaţă? Ce s-a întâmplat cu ei?

— Nu ştiu. Dar brokerul a pus tot felul de întrebări, ca să se asigure că nu e nicio problemă de securitate. Vincent a spus că are nevoie de bani ca să-şi cumpere o barcă, şi că cel mai bun preţ îl obţine dacă plăteşte cu bani gheaţă.

— Şi atunci unde e barca?

— Nu există nicio barcă. Am verificat toate tranzacţiile din stat şi am pus întrebări de la Marina del Rey până la San Pedro. I-am percheziţionat locuinţa de două ori şi i-am verificat cumpărăturile cu cartea de credit. Nu există nicio chitanţă sau înregistrare a vreunei cheltuieli legate de vreo barcă. Nicio înregistrare la Paza de Coastă. A cumpărat altceva, şi Walter Elliot probabil că ştie ce anume.

I-am urmărit logica şi mi-am dat seama că duce la uşa lui Walter Elliot. Dar nu aveam de gând să deschid uşa aceea, cu Bosch privind peste umărul meu.

— Cred că ai înţeles greşit, domnule detectiv.

— Nu cred, domnule avocat.

— Păi, habar n-am de toate astea, iar clientul meu nu este disponibil. Nu vorbeşte cu tine despre asta, sau despre orice altceva.

Bosch a scuturat din cap.

— Nu mi-aş pierde vremea încercând să vorbesc cu el. Şi-a folosit avocatul ca să acopere chestia asta, şi n-aş putea trece niciodată de clauza de confidenţialitate. Dar ar trebui s-o iei ca pe un avertisment, domnule avocat Nu uita, picătura aia rece de pe şira spinării, e sentimentul pe care-l ai când eşti în primejdie.

Am zâmbit.

— Oh, asta era? De două zile te joci cu mine, domnule detectiv, şi a fost o pierdere de timp pentru mine.

Am întins mâna către uşă. Bosch s-a ridicat.

— Nu te păcăli singur, Haller. Nu face o greşeală.

A scos o fotografie din buzunar şi a pus-o pe birou.

— Îl recunoşti pe bărbatul ăsta?

Era o imagine neclară, luată de pe o cameră de supraveghere. Un bărbat care ieşea pe uşa unei clădiri.

— E clădirea în care ne aflăm, nu?

— Îl recunoşti?

Imaginea era luată de la distanţă. Bărbatul părea de origine latino. Avea piele închisă la culoare, păr la fel şi o mustaţă în stil Pancho Villa. Purta o pălărie panama şi o cămaşă descheiată la guler sub o jachetă din piele care se desfăcuse când deschisese uşa. Am văzut ceva care părea un pistol, băgat în cureaua pantalonilor.

— Ala e un pistol? E criminalul?

— Îl recunoşti pe bărbatul ăsta? Asta e tot ce vreau să ştiu.

— Nu, nu-l recunosc, domnule detectiv. Eşti mulţumit? Dar nu e cine ştie ce fotografie. De unde o ai?

— O cameră la colţul dintre Broadway şi Second. Baleiază strada şi nu l-a prins pe tip decât câteva secunde.

Ştiam că municipalitatea instala pe tăcute camere de supraveghere pe arterele principale.

— Mă rog, e mai mult decât nimic. Crezi că părul şi mustaţa sunt o deghizare?

— Lasă-mă pe mine să pun întrebările. Ar putea tipul ăsta să fie unul din clienţii tăi?

— Nu ştiu. Nu i-am cunoscut încă pe toţi. Lasă-mi fotografia şi i-o arăt lui Wren Williams.

Bosch a întins mâna şi şi-a luat fotografia înapoi.

— E singurul meu exemplar. Când vine Wren?

— Cam într-o oră.

— Mă întorc mai târziu. Între timp, domnule avocat, ai grijă.

A întins către mine un deget ca un pistol, apoi s-a întors şi a plecat, închizând uşa în urma lui.

M-am ridicat de la birou şi am început să mă plimb prin încăpere, cu mâinile în buzunar, încercând să evaluez ce însemnau informaţiile de la Bosch.

După Bosch, Jerry Vincent plătise o sumă mărişoară unei sau unor persoane necunoscute. M-am gândit la momentul tranzacţiei lui Vincent. Bosch spusese că transferul banilor se petrecuse cu cinci luni în urmă. Asasinarea lui Vincent se petrecuse cu numai trei nopţi în urmă. Distanţa dintre cele două părea să nege posibilitatea vreunei legături.

Dar, cu toate acestea, nu puteam să le despart, din cauza lui Walter Elliot. Prin filtrul informaţiilor de la Bosch începeam acum să-mi văd clientul – şi pe mine însumi – altfel. Acum înţelegeam că încrederea lui Elliot în achitare era posibil să vină din credinţa că aceasta a fost deja cumpărată şi plătită. Vedeam dorinţa lui de a nu amâna procesul ca o chestiune de timp legată de mită. Iar disponibilitatea lui de a mă lăsa să îi iau locul lui Vincent o vedeam ca pe o mişcare menită de a ajunge la proces fară întârziere. Nu avea nimic de-a face cu încrederea în talentul şi tenacitatea mea. Eu eram pur şi simplu

primul care se prezentase. De fapt, eram perfect. Scos din lada cu obiecte pierdute, scuturat de praf, îmbrăcat la costum şi trimis în sala de tribunal, fară a pune întrebări.

Se plătiseră bani pentru un anume aranjament, şi respectivul aranjament era legat de calendarul procesului. De ce trebuia ca procesul să se ţină conform programării?

Am continuat să mă învârt. Următorul lucru la care trebuia să mă gândesc era fotografia pe care mi-o arătase Bosch. Erau indicii că Vincent cunoştea persoana care-l omorâse, dar bărbatul din fotografie părea să fie deghizat. Şi telefoanele de la FBI erau parte din ecuaţie. Ce ştia Biroul şi de ce nu apăruse niciun agent care să ia legătura cu Bosch? Iar ultima necunoscută era însăşi asasinarea lui Vincent. Plătise mita şi era gata de proces. Uciderea lui punea în pericol programul. De ce fusese ucis?

Erau prea multe necunoscute, dar exista o concluzie care părea limpede. Clientul meu îmi ascundea ceva. Elliot nu mă informa despre maşinaţiunile din interiorul cazului. Dar asta putea funcţiona în ambele direcţii. Am hotărât să fac cum îmi ceruse Bosch: să nu-l chestionez pe Elliot. Aveam să ţin capul deasupra apelor întunecate ale cazului şi ochii larg deschişi.

M-am concentrat asupra a ceea ce vedeam înaintea ochilor. Priveam direct în gura căscată a peştelui lui Patrick Henson.

S-a deschis uşa şi a apărut Lorna, care m-a găsit holbându-mă la peşte.

— Ce faci? a întrebat ea.

— Gândesc. Unde e Cisco? A luat micul dejun?

— Nu cu mine, dar e aici şi vrea să vorbiţi despre ce s-a întâmplat ieri, cât ai fost plecat.

— Atunci hai să mergem la Dining Car să luăm micul dejun.

Am ieşit în urma ei, aruncând o privire peştelui mare şi frumos care atârna pe perete. Mi s-a părut că ştiu exact cum se simte.

L-am pus pe Patrick să ne ducă până acolo. Cisco şi cu mine am comandat friptură şi ouă, în timp ce Lorna a cerut ceai şi miere. Pacific Dining Car e locul unde le face plăcere grangurilor din centru să se adune înainte de a începe luptele în turnurile lor de sticlă din apropiere. Mâncarea era exagerat de scumpă, dar era bună. Induce încredere şi-l face pe războinicul de oraş să se simtă ca unul dintre grei.

Imediat ce chelnerul ne-a luat comanda, Lorna a deschis agenda pe masă.

— Mănâncă repede, a spus ea. Ai o zi încărcată.

— Spune-mi.

— În regulă, începem cu chestiile mai uşoare.

A frunzărit paginile.

— Ai o întrevedere la ora 10 cu judecătoarea Holder, la ea în birou. Vrea un inventar de clienţi actualizat.

— Mi-a spus că am o săptămână, am protestat eu. Azi e joi.

— Mda, păi a sunat Michaela şi a spus că judecătoarea vrea un raport interimar. Cred că se teme că-ţi petreci tot timpul cu Walter Elliot. Nu te îngrijora, am un inventar tipărit – cu cine te-ai întâlnit, cu cine ai semnat contracte şi calendarul pentru fiecare.

Am zâmbit.

— Minunat. Ce altceva?

— La ora 11 ai o întrevedere cu judecătorul Stanton. Vrea să ştie dacă eşti pregătit să începeţi joia viitoare.

— Nu, dar Elliot nici nu vrea să audă de o amânare.

— Păi, judecătorul cere şi prezenţa acuzatului.

Asta era neobişnuit.

— L-ai anunţat pe Elliot? S-ar putea să…

— Ştie, şi va fi acolo. Am vorbit cu asistenta lui.

— Bine, am spus eu. Asta-i tot?

Voiam să ajung la Cisco.

— Nici pe departe. Acum ajungem la cazul misterios. Ieri după-amiază, judecătorul Friedman a sunat la biroul lui Vincent ca să vadă dacă ştie cineva de audierea programată azi la 2. Aşa că ai o audiere pentru un caz la care nu numai că nu avem calendarul, dar nu avem nici dosar.

— Cum se numeşte clientul?

— Eli Wyms.

Nu îmi spunea nimic.

— Wren cunoştea numele?

Lorna a scuturat din cap oarecum iritată.

— Ai verificat cazurile încheiate? Poate că a fost îndosariat greşit.

— Am verificat. Nu e niciun dosar în birou. Wyms e acuzat de tentativă

de omor asupra unui ofiţer de poliţie şi de alte delicte privind armele de foc. A fost arestat pe 2 mai într-un parc din Calabasas. A fost pus sub acuzare şi trimis la Camarillo. Trebuie să fi fost găsit în deplinătatea facultăţilor, pentru că audierea este pentru stabilirea datei procesului.

Am dat din cap. Citeam printre liniile exprimării telegrafice. Wyms intrase în vreun fel de confruntare armată cu departamentul şerifului, care asigura ordinea publică în Calabases. Fusese trimis la centrul statal de evaluare mentală, în Camarillo. Doctorii stabiliseră că avusese discernământ. În dosar ar fi existat mai multe detalii, dar nu aveam dosarul.

— Bănuiesc că în conturile fiduciare nu există nicio referire la el. Poate că Jerry a acceptat cazul pro bono.

— Ştii la ce mă gândeam? a spus Lorna. Că poate Jerry avea dosarul în servietă când a plecat, luni seară.

Avea logică. Se pregătea pentru restul săptămânii şi avea o audiere pentru Wyms joi.

— Cine e procurorul?

— Joanne Giorgetti, şi ţi-am luat-o înainte. Am sunat-o ieri şi i-am explicat situaţia, şi am întrebat-o dacă ar putea să ne facă o copie a dosarului investigaţiei. A spus că nu e nicio problemă. Poţi să iei copiile după întrevederea de la 11 cu judecătorul Stanton, după care ai vreo două ore să te familiarizezi cu dosarul, înainte de audierea de la 2.

— Te gândeşti la toate, Lorna. De ce nu preiei tu cabinetul lui Vincent? N-ai nevoie de mine.

A zâmbit.

— Îmi place să lucrez din umbră. Îţi las ţie luminile rampei.

Ni s-au adus farfuriile, şi am turnat cu largheţe sos tabasco pe friptură şi pe ouă. Cisco a început să mănânce. Ştiam că nu e cazul să mă pun între el şi mâncare, aşa că am întrebat-o pe Lorna cu mergeau lucrurile cu Wren Williams.

— Nu e de prea mare ajutor, Mickey. Pare să nu aibă habar cum funcţiona biroul sau unde punea Jerry lucrurile. Dacă mă întrebi pe mine, lucra aici din cu totul alte motive.

Aş fi putut să-i spun care era motivul, dar nu voiam s-o distrag pe Lorna cu bârfe. L-am văzut pe Cisco adunând sosul de friptură cu o bucăţică de pâine.

— Tu ce ai pentru mine, Cisco?

— Mă ocup de Rilz şi de partea lui de ecuaţie. O să fie vreo două chestii de care te poţi folosi. Vrei să auzi despre ele?

— Nu încă. Te întreb când am nevoie.

Nu voiam informaţii pe care să fiu obligat să le dezvălui acuzării în cadrul procedurii de administrare a probelor.

— Şi mai am şi o discuţie cu Bruce Carlin în după-amiaza asta.

— Cere două sute pe oră, a spus Lorna. Jaf la drumul mare, dacă vrei părerea mea.

Am dat din mână, în semn de protest.

— Plăteşte-l. Probabil că are informaţii pe care le putem folosi, şi i-ar putea economisi lui Cisco nişte timp.

— Nu-ţi face griji, îl plătim. Numai că nu sunt deloc încântată. Ne mulge de bani pentru că ştie că poate, a spus Lorna.

— Tehnic, pe Elliot îl mulge de bani, şi nu cred că lui Elliot îi pasă.

M-am întors către investigatorul meu.

— Cisco, ai ceva nou în cazul lui Vincent?

Cisco mi-a spus ce avea, mai mult detalii criminalistice. Vincent fusese împuşcat de două ori în tâmpla stângă. Arsurile de pe piele şi din păr indicau faptul că arma era între 23 şi 30 de centimetri de el când s-a tras, şi criminalul putuse grupa focurile. În plus, la autopsie fuseseră recuperate gloanţele.

— Erau de 25, a spus Cisco.

— Se ştie arma exactă?

— Un Beretta Bobcat. Aproape că se poate ascunde în palmă.

O armă cu totul diferită de cea folosită la uciderea lui Mitzi Elliot şi a lui Johan Rilz.

— Deci ce ne spun toate astea?

— E o armă pe care o iei când vrei să tragi la cap.

— Deci, a fost premeditat. OK, şi despre suspect?

— Tipul pe care l-au interogat în prima noapte?

— Nu, ăla pe care l-au eliberat a fost Carlin.

Cisco a părut surprins.

— De unde ştii că ca fost Carlin?

— Mi-a spus Bosch de dimineaţă.

— Vrei să spui că au un alt suspect?

— Nu aveau niciun nume. Mi-a arătat o fotografie a unui tip care ieşea din clădire la momentul împuşcăturilor. Avea un pistol şi era în mod clar deghizat.

Am văzut cum lui Cisco îi sclipesc ochii. Pentru el era o chestiune de mândrie profesională să-mi furnizeze asemenea informaţii. Dacă i-aş fi spus şi despre FBI, probabil că ar fi luat masa şi ar fi aruncat-o pe fereastră.

— Să văd ce pot să aflu.

Terminaserăm. Am plătit cu cartea de credit şi am scos telefonul să-l sun pe Patrick.

— Cisco, încă un lucru. Du-te la lichidatorul lui Vincent şi vezi dacă a păstrat vreuna din plăcile de surf ale lui Patrick. Dacă da, o vreau înapoi.

Cisco a dat din cap.

— Nicio problemă.

Din cauza ascensoarelor lente din tribunal, eram cu patru minute în întârziere când am intrat în sala de judecată a judecătoarei Holder şi m-am grăbit spre biroul ei.

Era la masa de lucru, îmbrăcată în roba neagră, ceea ce mi-a spus că probabil avea o audiere publică programată în curând.

— Domnule Haller, întrevederea noastră era fixată la ora 10. Cred că aţi fost informat din timp.

— Doamnă judecător, îmi pare rău. Ascensoarele din clădirea aceasta…

— Toţi avocaţii iau aceleaşi ascensoare, şi cei mai mulţi dintre ei par să ajungă la timp. Aveţi la dumneavoastră carnetul de cecuri?

— Da, doamnă judecător. Cred că da.

— Bine. Putem face asta în două feluri. Pot să vă acuz de sfidare, să vă amendez şi să vă las să vă explicaţi în faţa Baroului din California, sau puteţi face o donaţie către Fundaţia „Pune-ţi o dorinţă”. E organizaţia mea de caritate preferată. Fac multe lucruri bune pentru copiii bolnavi.

Eram amendat pentru că ajunsesem cu patru minute întârziere. Aroganţa unor judecători era uluitoare.

— Îmi place ideea de a ajuta copiii bolnavi, am spus. Pentru ce sumă să scriu cecul?

— Cât doriţi. Şi o să-l şi trimit în numele dumneavoastră.

Am scos carnetul de cecuri şi am scris unul pentru 250 de dolari. Judecătoarea a dat din cap aprobator şi mi-am dat seama că fusese suma

corectă.

— Mulţumesc, domnule Haller.

A pus cecul peste alte două.

— Veţi primi recipisa prin poştă.

— După cum aţi spus, fac lucruri bune.

— Da, aşa e. Acum, daţi-mi voie să vă întreb ceva. Ştiţi dacă poliţia avansează în ancheta asasinării domnului Vincent?

M-am întrebat ce trebuia să-i spun judecătorului-şef al Curţii Superioare.

— Nu sunt informat despre asta. Dar mi-a fost arătată o fotografie de pe o cameră de supraveghere, a unui bărbat pe care bănuiesc că îl suspectează. Individul pare deghizat şi arată ca şi când ar avea un pistol. Detectivul Bosch a venit la biroul meu azi-dimineaţă cu fotografia.

Judecătoarea a dat din cap. Am rămas tăcuţi un moment, apoi am scos din geantă lista pe care o pregătise Lorna.

Judecătoarea m-a ţinut acolo mai bine de o oră, timp în care am trecut în revistă fiecare caz. Când mi-a dat drumul, eram deja în întârziere pentru întrevederea de la ora 11. Am luat-o la goană pe scări, întrebându-mă dacă o să mă mai coste încă o donaţie pentru organizaţia de caritate preferată a cuiva.

Sala de tribunal era goală, dar grefiera lui Stanton era la post. Mi-a făcut semn către uşa deschisă. M-am îndreptat rapid spre birou şi l-am văzut pe judecător aşezat la masa de lucru. La stânga era stenografa şi în faţă erau trei scaune. Walter Elliot stătea pe cel din dreapta, cel de la mijloc era gol, iar în stânga stătea Jeffrey Golantz. Nu-l mai întâlnisem pe procuror până atunci, dar era uşor de recunoscut pentru că-i văzusem faţa la televizor şi în ziare. În ultimii câţiva ani, se ocupase cu succes de o serie de cazuri de mare vizibilitate şi îşi făcuse un nume. Era steaua în ascensiune, încă neînfrântă, din procuratura districtuală.

Îmi plăcea să mă lupt cu procurori neînvinşi. Încrederea în sine îi trăda de multe ori.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, domnule judecător.

M-am aşezat pe scaunul liber.

— Să începem discuţia oficială acum, a spus Stanton, şi stenografa şi-a pus degetele pe butoanele maşinii. În dosarul Statul California împotriva lui

Walter Elliot… suntem în biroul meu astăzi pentru o discuţie despre starea procesului. Sunt prezenţi acuzatul, domnul Golantz, reprezentând acuzarea, şi domnul Haller, aflat aici în locul decedatului domn Vincent. Joia următoare suntem programaţi pentru voir *dire* – *de* azi într-o săptămână. Domnule Haller, nu am primit nicio moţiune din partea dumneavoastră ca să cereţi amânarea procesului cât vă pregătiţi pentru el.

— Domnule judecător, am spus. Am petrecut ultima săptămână pregătindu-mă, şi sunt gata să începem selecţia juriului joia viitoare.

Judecătorul a mijit ochii la mine.

— Sunteţi sigur, domnule Haller?

— Absolut. Domnul Vincent a ţinut evidenţe precise. Înţeleg strategia pe care a construit-o, şi cazul beneficiază de întreaga mea atenţie.

Judecătorul s-a uitat la Elliot.

— Domnule Elliot, vreau să aud dacă sunteţi cu totul de acord şi dacă înţelegeţi riscul la care vă expuneţi aducând un avocat nou atât de aproape de proces. E vorba despre libertatea dumneavoastră, domnule.

— Domnule judecător, a spus Elliot. Sunt persecutat şi acuzat de ceva ce nu am făcut. Mi-am iubit soţia. Nu am omorât-o eu, şi mi se rupe inima când aud cum se spun la televizor lucruri oribile despre mine. Cu cât domnul Haller are mai repede ocazia să-mi dovedească nevinovăţia, cu atât mai bine.

Era O J. Simpson de colo până colo, dar judecătorul a dat din cap gânditor.

— Domnule Golantz? Ce părere are procuratura?

Telegenicul procuror adjunct era frumos, brunet, şi ochii lui păreau să poarte în adâncuri întreaga mânie a justiţiei.

— Domnule judecător, procuratura este pregătită pentru a începe procesul la termen. Dar aş dori să cer ca, dacă domnul Elliot este atât de sigur că putem începe fară întârziere, să renunţe în mod oficial la apel în situaţia în care lucrurile nu merg aşa cum speră.

Judecătorul s-a răsucit cu scaunul.

— Ce părere aveţi, domnule Haller?

— Domnule judecător, clientul meu nu trebuie să renunţe la vreuna din protecţiile oferite lui de către lege, am spus eu.

Am continuat, spunând că Elliot nu ar trebui să renunţe la dreptul lui la apel numai pentru că dorea procesul rapid la care era îndreptăţit. Judecătorul

Stanton a fost de partea lui Golantz, dar nu m-a deranjat. Conform normelor juridice bizantine, aproape nimic nu era scutit de apel.

Apoi, judecătorul ne-a dat termen până luni ca să depunem ultimele probe spre administrare. Listele de martori trebuiau depuse a doua zi după probe. Din punctul de vedere al apărării, nu era o problemă. Vincent depusese deja două rânduri de probe, iar planul meu era să-i dau lui Golantz o listă de martori care să includă toţi ofiţerii de poliţie şi tehnicienii criminalişti menţionaţi în raportul şerifului. Trebuia să-şi bată el capul ca să-i descopere pe cei pe care intenţionam cu adevărat să-i chem în boxă.

— În regulă, a spus Stanton. E totul clar?

Golantz şi cu mine am dat din cap.

— OK, atunci, a spus judecătorul. Putem discuta despre regulile de bază joi dimineaţă. O să conduc procesul ăsta ca pe un mecanism bine uns. Fără surprize, fară fente. E clar?

Golantz şi cu mine am fost amândoi de acord, dar judecătorul s-a uitat la mine cu suspiciune.

— O să am grijă să vă ţineţi de cuvânt, a spus.

Cum se face, m-am întrebat eu, că întotdeauna la avocatul apărării se uită judecătorul urât?

OPT

Am ajuns în biroul lui Joanne Giorgetti cu un minut înainte de pauza de prânz. Ştiam că birourile procuraturii se golesc efectiv în timpul prânzului. Giorgetti avea un birou micuţ, şi toată podeaua era efectiv ocupată de cutii de carton. Mi-a întins dosarul Wyms, care conţinea cam trei centimetri de documente, şi mi-a spus că nu se opune unei amânări, având în vedere ce s-a întâmplat cu Jerry Vincent.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu dosarul lui Jerry? m-a întrebat ea.

— Cred că era în servietă, pe care i-a luat-o ucigaşul.

S-a strâmbat.

— Ciudat. De ce i-ar fi luat ucigaşul dosarul?

— Cred că fară intenţie. Laptopul lui Jerry era în servietă. Ucigaşul a

luat totul, pur şi simplu.

— Hmmm.

— E ceva neobişnuit la cazul ăsta? Ceva ce ar fi putut face din Jerry o ţintă?

— Nu cred. E una din chestiile alea obişnuite, când cineva o ia razna cu o armă.

Am dat din cap şi i-am mulţumit pentru dosar.

Am ieşit din birourile procuraturii şi am aşteptat zece minute ca să urc în lift cu cei care plecau la masă. Când am coborât din lift şi am ieşit pe uşile centrale am văzut Lincolnul aşteptându-mă la bordură. Am urcat în spate – le spun tuturor şoferilor mei să nu-mi deschidă niciodată portiera – şi Patrick m-a dus la Chinese Friends, pe strada Hill.

Cum doream să mă apuc imediat de lucru, am comandat cotlete de porc prăjite. Erau subţiri ca foiţa de hârtie, delicioase, şi le puteam mânca cu degetele, iară să-mi iau ochii de pe dosarul Wyms. Acesta conţinea copii a tot ce depusese procurorul în conformitate cu regulile de administrare a probelor – în principal, documentaţia şerifului cu privire la incident, arestare şi investigaţia ulterioară.

Punctul de plecare firesc era raportul de arestare, care începea cu apelul la 911. Mai multe rapoarte despre focuri de armă veniseră dintr-o zonă de lângă un parc din Calabasas, la nord de Malibu.

Primul poliţist care preluase apelul, Todd Staliworth, fusese trimis la 22:21 în parcul Malibu Creek, unde auzise împuşcături, chemase întăriri şi intrase cu maşina în parc să investigheze.

În parc nu erau lumini. Când Staliworth a intrat pe drumul principal, farurile maşinii sale de patrulă se reflectaseră în ceva, şi văzuse un vehicul parcat într-un luminiş din faţa sa. Aprinsese proiectorul şi iluminase o camionetă cu trapa din spate lăsată. Pe trapă era o piramidă din cutii de bere, plus ceva care arăta ca un sac, din care ieşeau mai multe ţevi de armă.

Staliworth a oprit maşina şi tocmai comunica prin radio cu secţia din Malibu, descriind camioneta, când brusc s-au auzit un foc de armă şi proiectorul i-a explodat. Staliworth a stins celelalte faruri ale maşinii şi s-a dus pe burtă într-un tufiş, folosind radioul portabil ca să cheme echipa de intervenţie SWAT.

A urmat un asediu de trei ore. Ascuns în zona împădurită de lângă

poieniţă, trăgătorul şi-a descărcat de mai multe ori arma, dar aparent trăgea spre cer. În cele din urmă, un poliţist în uniformă neagră SWAT s-a apropiat destul de mult ca să vadă plăcuţa cu numărul de înmatriculare, care i-a condus la numele de Eli Wyms şi la un număr de telefon mobil. Trăgătorul a răspuns la primul apel şi un negociator de la SWAT a început o conversaţie.

Trăgătorul era într-adevăr Eli Wyms, un zugrav de 44 de ani. În raportul de arestare era caracterizat drept beat, furios şi cu tendinţe de suicid. Mai devreme în ziua respectivă fusese dat afară din casă de soţie, care-l informase că e îndrăgostită de un alt bărbat.

Wyms i-a spus negociatorului că auzise zgomote în întuneric şi crezuse că trage în coioţii turbaţi care vor să-l mănânce. A spus că se temuse că proiectorul îi va dezvălui ascunzişul. Mai spusese că se calificase drept trăgător de elită în primul război din Irak. Ulterior, investigatorii adunaseră 94 de cartuşe goale.

Wyms nu se predase în noaptea aceea până nu i se terminase berea, şi-i spusese negociatorului că schimbă o puşcă pe şase cutii de bere. Fusese refuzat. Anunţase apoi că se sinucide, ca să plece de pe lume literalmente cu mare zgomot. Negociatorul încercase să-l convingă să renunţe, în timp ce o echipă SWAT de două persoane se apropia de poziţia lui, dar foarte curând a auzit sforăituri în telefon. Wyms fusese capturat şi dus, cu maşina de patrulă a lui Staliworth, la închisoarea din centrul oraşului.

Alte documente din dosar continuau saga. La punerea sub acuzare, Wyms fusese declarat sub limita sărăciei, şi i se dăduse un apărător din oficiu. Cazul se mişcase încet prin sistem, până când apăruse Vincent, care-şi oferise serviciile pro bono. Prima lui mişcare fusese să ceară o evaluare psihiatrică. Wyms fusese dus la spitalul de stat din Camarillo pentru o evaluare de 90 de zile. Toţi doctorii fuseseră de acord că are discernământ şi poate să fie judecat.

La audierea programată în faţa judecătorului Friedman la ora 2 urma să se stabilească o dată pentru proces. Pentru mine era o formalitate. O singură lectură a documentelor şi ştiusem că nu va fi niciun proces. Singurul lucru care avea să se întâmple la audiere era să se stabilească perioada de timp pe care o aveam la dispoziţie pentru a negocia o înţelegere.

Era un caz deschis-şi-închis. Wyms avea să se declare vinovat şi probabil avea să facă un an sau doi de închisoare, şi ceva consiliere psihologică.

Singura întrebare pe care o aveam era de ce luase Vincent cazul. Nu era genul de caz de care se ocupa de obicei, cu clienţi de notorietate sau buni plătitori.

Gândul meu imediat a fost să bănuiesc o legătură cu cazul Elliot. Vincent găsise vreo legătură. Dar la prima lectură nu reuşisem s-o găsesc. Erau două conexiuni de ordin foarte general, în sensul că incidentul Wyms se petrecuse cu mai puţin de douăsprezece ore înaintea crimelor din casa de pe plajă, şi că ambele incidente ţineau de biroul şerifului din Malibu. Dar aceste conexiuni nu ţineau, la o cercetare mai atentă. Din câte-mi puteam aminti, niciunul din numele din dosarul Wyms nu erau menţionat în materialele pe care le citisem despre Elliot. Incidentul Wyms se petrecuse în schimbul de noapte; crimele din cazul Elliot, în schimbul de zi.

Enervat, am închis dosarul, cu întrebările rămase fară răspuns. M-am uitat la ceas şi am văzut că trebuie să mă întorc la tribunal, dacă voiam să am timp să-mi vizitez clientul în carceră înainte de audiere.

L-am sunat pe Patrick, am plătit nota şi am ieşit pe trotuar. Eram la telefon, vorbind cu Lorna, când a sosit maşina.

— Cisco s-a întâlnit cu Carlin?

Am urcat în spate.

— Nu, întâlnirea e la ora 2.

— Spune-i lui Cisco să-l întrebe şi despre cazul Wyms. Să-l întrebe de ce a acceptat Vincent cazul.

— Crezi că e vreo legătură? între Wyms şi Elliot?

— Aşa cred, dar n-o văd.

— OK, îi spun.

— Altceva se mai întâmplă?

— Un singur lucru. Proprietarul clădirii vrea să ştie dacă păstrăm biroul.

M-am uitat pe geam, în timp ce mergeam pe pasarela 101 înapoi spre zona centrului civic. Se vedeau noua catedrală catolică şi oţelul ondulat al centrului muzical Disney.

— Nu ştiu, Lorna. Îmi place să lucrez de aici. Nu e niciodată plictisitor. Tu ce părere ai?

— Nu mor de plăcere să mă fardez în fiecare dimineaţă.

Adică îi plăcea să lucreze de acasă mai mult decât îi plăcea să se pregătească şi să conducă până în centru, la birou, în fiecare zi. Ca de obicei, eram pe aceeaşi lungime de undă.

Ely Wyms era încă drogat după cele trei luni pe care le petrecuse la Camarillo. Fusese trimis înapoi la închisoarea comitatului cu o reţetă care n-avea cum să mă ajute să-l apăr, cu atât mai puţin să-l ajute pe el să răspundă la vreo întrebare despre Vincent. Mi-au trebuit două minute în carcera de lângă sala de tribunal ca să mă hotărăsc să depun o moţiune prin care să cer încetarea oricărei terapii medicamentoase. M-am întors în sală şi am găsit-o pe Joanne Giorgetti la masa acuzării. Audierea era programată să înceapă în cinci minute.

— Vrei o amânare, nu-i aşa? a spus ea.

— Şi o încetare a medicaţiei. Individul e un zombi.

— Nu sunt sigură că mă deranjează starea în care e. A tras într-o maşină de poliţie cu ofiţerul în ea. Suntem interesaţi să transmitem un mesaj prin intermediul lui.

— Aş spune că clientul meu, panicat cum era de coioţi, a tras în lumina care venea de la maşină, nu în maşina însăşi. Chiar din documentele tale reiese că e trăgător de elită.

— Foarte bine, poţi să aduci argumentul ăsta în faţa juraţilor.

Am tras un scaun de la masa apărării şi m-am aşezat pe el.

— Sigur, dar probabil e în interesul procuraturii să ducă acest caz la bun sfârşit şi să-i asigure domnului Wyms un fel de terapie care să împiedice aşa ceva să se mai repete. Deci, ce spui? Mergem undeva, într-un colţ, să rezolvăm chestia asta?

— Cu condiţia să aleg eu colţul.

— De acord. Dă-mi voie să te întreb ceva. De ce a luat Jerry Vincent cazul ăsta?

A ridicat din umeri şi a clătinat din cap.

— Nu ştiu.

— Ai fost surprinsă?

— Sigur că da. A fost destul de ciudat, faptul că a apărut. Îl ştiam de pe vremuri, ştii? De când era procuror.

— Da, şi ce s-a întâmplat?

— Într-o zi – acum câteva luni – am observat o moţiune de stabilire a competenţei lui Wyms, cu numele lui Jerry pe ea. L-am sunat şi i-am spus, ce dracu', nici măcar nu dai un telefon să spui „preiau cazul66? A spus că vrea să facă ceva pro bono şi a cerut un caz de la biroul apărătorilor din oficiu. Dar îl

cunosc pe Angel Romero, apărătorul din oficiu care primise iniţial cazul. M-am întâlnit cu el într-o zi, şi m-a întrebat ce se întâmplă cu Wyms. Mi-a spus că Jerry nu venise pur şi simplu cerând un caz pro bono. Se dusese la Wyms, în închisoare, semnase contractul, apoi venise la Angel şi-i ceruse dosarul.

— Tu de ce crezi că a luat cazul?

Constatasem cu vremea că uneori, dacă pui aceeaşi întrebare de mai multe ori, poţi obţine răspunsuri diferite.

— Nu ştiu. L-am întrebat şi pe el, şi nu mi-a răspuns. A schimbat subiectul, ca şi când ar fi fost jenant.

Cazul era din ce în ce mai misterios.

— Joanne, tu ce…

Am fost întrerupt de grefier, care a chemat sala la ordine, şi când am ridicat privirea, judecătorul Friedman intrase în încăpere.

— Hai cu toţii la grămadă, prinde-un criminal de coadă. Dacă-i Haller avocat, l-a făcut scăpat! Salut, frate!

Angel Romero zâmbea. Îl aşteptasem pe hol, la ieşirea din sala judecătoarei Champagne. Nu mai auzisem rima de când o inventase, după verdictul „nevinovat” pe care-l obţinusem în cazul Barnett Woodson. Ne-am salutat.

— Ce se mai întâmplă? a întrebat Romero.

Crescuse pe străzile din estul Los Angelesului, într-un cartier dominat de bande. Avea tatuajele care s-o dovedească.

— Îţi spun eu ce se întâmplă, Angel. Vreau să te întreb despre un client pe care l-ai avut anul ăsta, mai la început. Eli Wyms.

Romero şi-a adus aminte imediat de caz.

— Mda, Vincent mi l-a luat. Acum, că a murit, l-ai luat tu?

— Am luat toate cazurile lui Vincent. Tocmai am aflat despre Wyms.

— Păi, mult noroc cu ele, frate. Ce vrei să ştii?

— Mă descurc cu cazul. Dar sunt curios de ce l-a luat Vincent. Din câte mi-a spus Joanne Giorgetti, l-a cerut în mod expres. Aşa e?

Romero şi-a frecat bărbia în timp ce-şi verifica băncile de memorie. Pe degete se vedeau cicatrice palide, acolo unde-şi ştersese tatuajele.

— Mda, s-a dus la închisoare şi l-a convins pe Wyms. A primit o scrisoare de anulare. După asta, cazul a fost al lui. I-am dat dosarele mele şi dus a fost.

— Ţi-a spus de ce vrea cazul? îl cunoştea pe Wyms?

— Nu, după ştirea mea. Dar mi-a făcut cu ochiul, ştii cum?

— Nu. Ce înseamnă asta?

— L-am întrebat de ce ia cazul unui băiat de cartier, din sud, care s-a dus pe teritoriul albilor şi a tras în tot ce mişcă. Credeam că are vreo idee rasială, dar el mi-a făcut cu ochiul, ca şi când ar fi fost altceva.

— Şi nu l-ai întrebat ce anume?

— Ba da, frate, da' n-a vrut să-mi spună. Mi-a zis numai că Wyms a tras cu glonţul magic. Dracu' ştie ce a vrut să spună.

Glonţul magic. Din nou. Am simţit cum sângele începe să-mi alerge mai repede prin vene.

Am intrat în birou şi am trecut în grabă de Lorna şi de Cisco, care erau la recepţie, uitându-se în computer. Am vorbit fară să mă opresc din drum spre sanctuarul interior:

— Dacă voi doi aveţi ceva noutăţi despre ceva, intraţi acum. Mă pregătesc de claustrare.

— Bună ziua şi tie, a strigat Lorna după mine.

Dar Lorna ştia foarte bine ce urma să se întâmple. Claustrarea era atunci când închideam toate uşile şi ferestrele, trăgeam draperiile şi închideam telefoanele, şi mă apucam de muncă cu maximă concentrare. Nu puteam fi scos de acolo până când nu găseam ceea ce căutam.

Am înconjurat biroul lui Vincent şi m-am trântit pe scaun. Am deschis geanta şi am început să scot dosarele. În viziunea mea, erau ele împotriva mea. Undeva, în dosare, trebuia să fie cheia secretului final al lui Jerry Vincent. Trebuia să găsesc glonţul magic.

Lorna şi Cisco au intrat în birou la scurtă vreme după mine.

— N-am văzut-o pe Wren, am spus eu, înainte ca vreunul din ei să apuce să vorbească.

— A plecat, a spus Lorna. S-a dus la masă şi nu s-a mai întors.

— Destul de brusc. A sunat?

— Mda. O să fie secretara lui Bruce Carlin de-acum.

Am dat din cap. Părea oarecum logic.

Lorna s-a aşezat pe unul din scaune. Cisco a rămas în picioare, în spatele ei.

— Un singur lucru, a spus Lorna. Trebuie să fi atins un loc dureros cu moţiunea pe care ai depus-o în privinţa dovezilor din cazul lui Patrick.

Procurorul a sunat de trei ori astăzi.

Am zâmbit. Se părea că aveam cum să-l ajut pe Patrick.

— Nu mi-ai spus că ai depus moţiuni, a spus Lorna.

— Ieri, din maşină. Cred că soţia a primit diamante false de ziua ei. Acum, ca să se asigure că nu are cum să afle, îi oferă lui Patrick o înţelegere, cu condiţia să retrag eu cererea de examinare a dovezilor.

— Bine. Cred că-mi place Patrick.

— Sper să aibă noroc. Altceva?

Lorna s-a uitat la notiţele din carnet. Ştiam că nu-i place să fie zorită, iar eu o zoream.

— Încă mai primeşti foarte multe telefoane de la mass-media. Despre Jerry Vincent, Walter Elliot sau amândoi. Vrei să-ţi spun despre ele?

— Nu. Nu am timp pentru telefoane de la jurnalişti.

M-am uitat peste umărul Lornei la Cisco, care rămăsese în picioare.

— OK, Cisco, e rândul tău. Ce ai pentru mine?

— M-am întâlnit cu sursa mea în ancheta despre Vincent, şi nu ştia nimic despre vreun suspect, sau despre fotografia pe care ţi-a arătat-o Bosch.

— Nimic? Tu ce părere ai? Oare Bosch ştie că tipul tău e scurgerea de informaţii, şi îi ascunde lucruri?

— Nu ştiu. Dar fotografia a fost o noutate şi pentru el.

— A mai venit Bosch astăzi să-i arate lui Wren fotografia?

— Nu, a spus Lorna. Am fost cu ea. Bosch nu s-a mai întors.

Nu ştiam sigur ce putea însemna asta.

— Altceva?

— Mda. Lichidatorul lui Vincent are una din plăcile lungi ale lui Patrick.

— Ce vrea pentru ea?

— Nimic. Să zicem că vrea să-ţi facă o favoare. Cred că speră să-l foloseşti pentru lichidările viitoare. Cică i-o aduce cineva înapoi în după-amiaza asta.

— Mulţumesc, Cisco. Dă-mi adresa şi îl trimit pe Patrick s-o ia. Ai vorbit cu Bruce Carlin?

Cisco şi Lorna au schimbat o privire.

— Care-i problema? am întrebat.

— Carlin îşi bate joc de noi, a spus Lorna. Trebuie să se fi apucat de gândit. A sunat la ora 2 – imediat după ce a sunat Wren să spună că

demisionează – şi a spus că vrea o sumă forfetară, sau putem să ne facem singuri investigaţia.

Am scuturat din cap, enervat.

— Cât vrea?

— Zece mii de dolari.

— Râzi de mine.

M-am uitat la Cisco.

— E extorcare. Nu există nicio agenţie statală care să vă reglementeze activitatea?

Cisco a clătinat din cap.

— Sunt tot felul de agenţii de reglementare, dar nu avea niciun contract cu Vincent. Sau nu-l găsim noi. Aşa că nu are nicio obligaţie să ne dea ceva. Trebuie pur şi simplu să-l angajăm, şi şi-a fixat preţul la zece mii. E jaf, dar e probabil legal. Tu eşti avocatul. Spune-mi tu.

M-am gândit câteva momente, apoi am încercat să dau chestiunea la o parte. Încă mai eram încărcat cu adrenalină, după ce auzisem la tribunal.

— În regulă, îl întreb pe Elliot dacă vrea să plătească. Între timp, mă bag cu nasul în dosare şi, dacă avem noroc, nu mai avem nevoie de el. Vă mulţumesc, amândurora, pentru tot ce aţi făcut. Plecaţi, şi o seară bună.

Lorna s-a uitat la mine cu curiozitate.

— Ne trimiţi acasă?

M-am uitat la ceas.

— De ce nu? E aproape 4:30.

— Ai de gând să lucrezi singur aici, la noapte? a întrebat Cisco.

— Încui uşa şi nu deschid nimănui – nici dacă-l cunosc.

Am zâmbit. Lorna şi Cisco nu. Am arătat spre uşa deschisă a biroului. Avea un zăvor glisant care dădea un nou înţeles ideii de claustrare.

— O să fiu bine. Patrick ar trebui să fie afară. Spuneţi-i să mai stea pe-aici. S-ar putea să am ceva să-i spun, după ce dau telefonul ăla.

Am deschis dosarul lui Patrick Henson şi am căutat numărul procurorului. Voiam să rezolv asta înainte de a mă apuca de treabă în cazul Elliot.

Procurorul era Dwight Posey, un tip cu care mai avusesem de-a face şi care nu-mi plăcuse niciodată. Sunt procurori care îi tratează pe avocaţii apărării de parcă ar fi pe picior de egalitate cu clienţii lor şi, din păcate, Posey

era unul dintre aceştia.

— Deci, Haller, a spus el după ce mi-a răspuns, te-au pus să încalţi pantofii mortului, nu?

— Mda, cam aşa ceva. Dwight, mi-ai cerut să te sun. De fapt, mi-ai cerut de trei ori. Ce s-a întâmplat?

— Am primit moţiunea. E chiar aici, pe biroul meu.

— Şi?

— Şi, ăă, ştii, n-o să facem asta, Mick. N-o să permitem să ni se examineze dovezile.

— Dwight, asta e frumuseţea sistemului. Nu tu iei decizia asta. O ia un judecător. De asta am depus o moţiune.

— De fapt, de data asta decidem noi. O să renunţăm la acuzaţia de furt, şi continuăm numai cu cea de droguri.

Am zâmbit şi am dat din cap.

— Singura problemă cu asta, Dwight, e că acuzaţia de droguri a reieşit din investigaţia în privinţa furtului. Aşa că fară una din ele, n-o ai nici pe cealaltă. Nu ţi-o acceptă niciunul din tribunalele prin care am fost eu.

— Atunci am putea discuta despre o renunţare la acuzaţii.

— Sunt deschis la asta, Dwight. Trebuie să ştii că clientul meu a intrat voluntar la dezintoxicare, este angajat şi e curat de patru luni. E oricând dispus să se supună la analize.

— Mă bucur să aud asta. Procuratura priveşte foarte favorabil reabilitarea voluntară. Ştii ce, hai să facem chestia asta să dispară. Poate Patrick se foloseşte de şansa asta ca să meargă înainte.

— Sună ca un plan bun, Dwight. Mi-ai făcut ziua frumoasă.

— OK, trimite-mi documentele de la dezintoxicare. Pregătim un pachet.

Posey vorbea despre o intervenţie preprocesuală. Dacă Patrick rămânea curat, cazul era dizolvat în şase luni. Rămânea cu arestarea în cazier, dar fară condamnare. Doar dacă…

— Eşti dispus să-i anulezi cazierul? am întrebat.

— Hm… ceri cam mult, Mickey. În definitiv, a intrat prin efracţie şi a furat diamantele.

— Nu a intrat prin efracţie, Dwight. A fost invitat. Şi presupusele diamante sunt în chestiune aici, nu-i aşa?

— Bine, bine. Punem şi asta în pachet.

— Eşti un om de treabă, Dwight.

Când am închis telefonul, a intrat Cisco, în mână cu un bileţel şi cu un pistol într-un toc de piele. A înconjurat biroul, a pus bileţelul în faţa mea, apoi a deschis un sertar şi a pus arma în el.

— Ce faci? am spus eu. Nu-mi poţi da un pistol.

— E absolut legal, şi e înregistrat pe numele meu. Pur şi simplu îl păstrez la birou.

— Cred că exagerezi.

— E mai bine decât invers. Ne vedem mâine.

— Mulţumesc. Îl trimiţi pe Patrick încoace înainte de a pleca?

— Sigur.

A ieşit din cameră şi a intrat Patrick.

— Patrick, lichidatorul lui Vincent încă mai are una din plăcile tale lungi.

I-am întins bileţelul pe care mi-l dăduse Cisco.

— Poţi să te duci să o iei. Spune-i că mi-o aduci mie.

— Mulţumesc, frate!

— Da, dar am veşti şi mai bune, despre cazul tău.

I-am relatat convorbirea pe care tocmai o avusesem cu Dwight, şi am văzut cum i se luminează puţin privirea.

— Trebuie s-o sun pe mama, a spus el. Ce fericită o să fie!

— Da, dar sper că şi tu eşti.

— Sunt, sunt.

— Acum, după socotelile mele, îmi datorezi vreo două mii de dolari pentru munca la caz. Asta înseamnă cam două săptămâni şi jumătate de şoferie. Dacă vrei, poţi să rămâi cu mine până plăteşti datoria. După asta, mai vedem cum stăm.

— Sună bine. Îmi place slujba asta.

Patrick a zâmbit larg.

— Bun, atunci ne-am înţeles. Încă un lucra. Te-am văzut dormind în maşină în garaj, azi-dimineaţă.

S-a uitat în podea.

— Îmi pare rău. Îmi caut alt loc.

— Nu, mie-mi pare rău, am spus. Am uitat că mi-ai spus că dormi în maşină sau în cabina salvamarului. Numai că nu ştiu cât e de sigur să dormi în acelaşi garaj unde a fost împuşcat un om acum câteva seri. Dacă-ţi dau un

avans din salariu, te-ar ajuta să-ţi găseşti o cameră de motel, sau ceva?

— Hm, cred că da.

Ştiam că traiul la motel era aproape la fel de deprimant ca traiul într-o maşină.

— Uite cum facem. Dacă vrei, poţi să stai la mine vreo două săptămâni. Până îţi faci un plan mai bun. Am o casă, şi ai avea propria ta cameră. Cu excepţia serilor de miercuri şi a unui sfârşit de săptămână din două, când ar fi mai bine să stai la vreun prieten. Atunci vine fiica mea la mine.

S-a gândit, apoi a încuviinţat din cap.

— Da, aş putea face asta.

Am întins mâna şi i-am făcut semn să-mi dea înapoi bileţelul. Am scris pe el propria mea adresă.

— Ce-ar fi să te duci să-ţi iei placa, apoi să te duci la mine? Fareholm se face din Laurel Canyon. Urci scările până la verandă, şi acolo găseşti o masă şi vreo două scaune, şi o cheie de rezervă sub scrumieră. Dormitorul de oaspeţi e lângă bucătărie. Simte-te ca acasă.

— Mulţumesc.

A luat bileţelul şi s-a uitat la adrese.

— Uite ce e, e vorba numai de câteva săptămâni. Până te pui din nou pe picioare. Între timp, poate ne putem ajuta unul pe altul. Ştii tu, dacă unul dintre noi începe să se simtă tentat, poate celălalt e acolo şi putem vorbi despre asta.

— OK.

Am rămas tăcuţi o clipă. Nu i-am spus lui Patrick că se putea ca el să mă ajute pe mine mai mult decât eu pe el. Îl ultimele 48 de ore presiunea începuse să mă apese. Simţeam cum sunt tras înapoi, simţeam dorinţa de a mă retrage în lumea de bumbac pe care mi-o ofereau pastilele. În adâncul sufletului ştiam că nu doresc să mi se întâmple asta din nou, şi poate că Patrick mă putea ajuta să o evit.

— Mulţumesc, domnule Haller.

— Spune-mi Mickey. Şi eu ar trebui să-ţi mulţumesc ţie.

— De ce faci toate astea pentru mine?

M-am uitat la peştele de pe peretele din spatele lui.

— Nu sunt sigur, Patrick. Dar sper că, ajutându-te pe tine, mă ajut pe mine. Nu uita s-o suni pe mama ta.

NOUĂ

Când am rămas în fine singur, am început procesul aşa cum o fac întotdeauna, cu pagini goale şi vârfuri ascuţite. Din dulapul cu rechizite am scos două notesuri noi şi patru creioane. Le-am ascuţit şi m-am apucat de treabă.

Vincent despărţise cazul Elliot în două dosare. Unul conţinea cazul acuzări, celălalt, pe cel al apărării. Al apărării era subţire pentru că, după regulile administrării de probe, tot ce intra în el trebuia să ajungă şi la procuror. Am început cu dosarul mai gros, al procurorului. L-am citit din scoarţă-n scoarţă, fiecare pagină şi fiecare cuvânt. Am luat notiţe pe unul din notesuri, iar pe celălalt am desenat o diagramă cronologică a acţiunilor. De acolo, am trecut la dosarul apărării, şi am citit din nou cuvânt cu cuvânt şi pagină cu pagină.

Când am terminat cu dosarele lui Elliot, am deschis dosarul Wyms şi am citit fiecare document. Cum Wyms fusese arestat ca urmare a unui incident public în care au fost implicaţi mai mulţi poliţişti şi membri ai echipei SWAT, dosarul era plin de rapoarte – transcrieri de conversaţii, rapoarte balistice, un lung inventar al probelor, declaraţii ale martorilor, rapoarte de patrulare şi aşa mai departe. Am verificat fiecare din nume şi l-am căutat pe lista numelor din dosarele Elliot. Am făcut acelaşi lucru cu fiecare adresă.

Am găsit ceea ce căutam după vreo oră de căutat a doua oară în dosare. Fusese acolo, în faţa ochilor mei, în tot acest timp. Mai întâi în raportul de arestare a lui Elliot, apoi în diagrama pe care o desenasem eu însumi. Diagrama o numeam pomul de Crăciun. Întotdeauna la început era foarte simplă şi lipsită de ornamente. Numai faptele de bază ale cazului. Apoi, pe măsură ce studiam cazul, începeam să atârn pe ea lumini şi ornamente. Declaraţii ale martorilor, dovezi, rezultate de laborator. Curând, pomul era iluminat şi sclipitor. Tot ce avea legătură cu cazul era acolo, la vedere.

Walter Elliot era trunchiul, şi toate ramurile porneau de la el. Toate

mişcările, declaraţiile şi acţiunile lui erau notate după oră. La a doua verificare, am început să adaug decoraţiunile.

12:40 pm – WE ajunge la casă, uşa de la intrare descuiată 12:50 pm – WE descoperă cadavrele, uşa de la balcon deschisă 01:05 pm – WE sună la 911, aşteaptă afară 01:24 pm – WE sună din nou la 911, de ce întârzie?

01:28 pm – Poliţiştii ajung la faţa locului, Murray (4-alfa-1) şi Harber (4-alfa-2)

01:30 pm – WE încătuşat, închis în maşina de patrulă, Murray/Harber percheziţionează casa 02:15 pm – Sosesc poliţiştii de la Omucideri Prima echipă: Kinder, Ericsson A doua echipă: Joshua, Toles 02:30 pm – WE e dus în casă, descrie ce a găsit 02:40 pm – WE transportat la Malibu (Joshua/Toles)

04:55 pm – Interogatoriul lui WE, condus de Kinder 05:40 pm – Transportat la Whittier (Joshua/Toles)

07:00 pm – Testul pentru reziduuri de praf de puşcă 08:00 pm – Al doilea interogatoriu, condus de Ericsson 08:40 pm – WE la închisoarea centrală (Joshua/Toles)

Pe când desenam pomul de Crăciun, scriam şi o listă separată a tuturor persoanelor menţionate în rapoartele şerifului. Aceasta urma să fie lista de martori pe care o dădeam procuraturii. Cu ajutorul listei şi al pomului de Crăciun îmi puteam da seama ce martori evita procurorul şi eventual şi de ce. În vreme ce gândeam în aceşti termeni am simţit degetul rece al revelaţiei pe şira spinării. Totul a devenit limpede şi am găsit glonţul magic al lui Jerry Vincent.

Walter Elliot fusese luat de la scena crimei şi dus la secţia din Malibu, ca să nu stea în calea detectivilor care-şi continuau investigaţia la faţa locului. I se luase un scurt interogatoriu. Fusese apoi dus la sediul biroului şerifului, în Whittier, unde i se aplicase testul la care fusese descoperită prezenţa nitraţilor asociaţi cu praful de puşcă pe mâinile lui. După ce Kinder şi Ericsson îl mai interogaseră odată, fusese plasat în arest în mod oficial.

Cât fusese dus de la scena crimei la secţie şi apoi la închisoare, Elliot

avusese de-a face numai cu detectivii de la Omucideri. Dar mi-a atras atenţia felul în care a fost tratat înainte de sosirea lor. Poliţiştii în uniformă care au răspuns primii la apelul de la 911 aveau codurile 4-alfa-1 şi 4-alfa-2 după numele lor. Şi văzusem cel puţin unul din codurile respective în dosarul Wyms.

Am scanat rapid raportul de arestare a lui Wyms, până când am dat de primul cod 4-alfa-1. Ofiţerul Todd Staliworth avea codul scris după nume. Era poliţistul în a cărui maşină trăsese Wyms şi care, la sfârşitul asediului, îl arestase pe Wyms şi-l dusese la închisoare.

Mi-am dat seama că 4-alfa-1 nu se referea la un anumit ofiţer şi, cum districtul Malibu avea o arie uriaşă, am bănuit că 4 desemna o zonă de patrulare, iar alfa era indicativul pentru o anumită maşină de patrulare. Părea singura cale de a explica de ce ofiţeri care lucrau în schimburi diferite aveau acelaşi indicativ. Adrenalina a început să-mi gonească prin vene în momentul când mi-am dat seama ce făcuse Vincent. Nu aveam nevoie de laptopul sau de investigatorul lui. Ştiam exact care era strategia lui de apărare.

Am pus mâna pe telefon şi l-am sunat pe Cisco.

— Cisco, cunoşti vreun poliţist care lucrează la secţia Malibu?

— Hm, ştiu ce cineva care a lucrat acolo.

— Poţi să-l suni în seara asta? Am nevoie să ştiu ce înseamnă indicativul de patrulare 4-alfa-1.

— N-ar trebui să fie nicio problemă. Stai aşa. Lorna vrea să vorbească cu tine.

Am aşteptat să-i dea telefonul. În fundal se auzea sunetul televizorului, întrerupsesem o scenă de fericire domestică.

— Mickey, mai eşti la birou?

— Aici sunt.

— E 8 şi jumătate. Cred că ar trebui să te duci acasă.

— Şi eu cred la fel. Aştept să mă sune Cisco – verifică ceva pentru mine – după care mă duc la Dan Tana să mănânc o friptură şi spaghete.

Ştia că mă duceam la Dan Tana când aveam ceva de sărbătorit. De obicei, un verdict bun.

— Ai mâncat friptură la micul dejun.

— Atunci înseamnă că o să fie o zi perfectă.

— Lucrurile au mers bine astă-seară?

— Aşa cred. Foarte bine. Ne vedem mâine, Lorna.

— OK, Mickey. Distracţie plăcută.

Am închis şi am aşteptat, regândind totul. Vincent nu luase cazul Wyms din vreo obligaţie pe care simţea că o are faţă de cei săraci, ci îl folosea pe Wyms drept camuflaj. Îl ascundea la Camarillo, ţinând cazul activ. Intre timp, sub drapelul apărării lui Wyms, aduna dovezi pe care le folosea în cazul Elliot.

Teoretic, acţiona probabil în limitele legii, dar din punct de vedere etic era cam dubios. Elliot primea glonţul magic, în vreme ce Wyms primea cocktailul care-l transforma în zombi.

N-a trecut mult până să mă sune Cisco.

— Maşina de patrulă principală din Malibu e 4-alfa. Patru vine de la secţia Malibu şi alfa… de la alfa. Apelurile prioritare merg întotdeauna la maşina alfa. Şoferul are indicativul 4-alfa-1. Partenerul lui e 4-alfa-2.

— Deci maşina alfa acoperă tot districtul 4?

— Aşa mi-a spus. Te ajută cu ceva, Mick?

Teoria mea era confirmată. O dublă omucidere şi împuşcături lângă o zonă rezidenţială erau cu siguranţă apeluri către maşina alfa.

— Mă ajută, Cisco. Dar mai înseamnă şi muncă în plus pentru tine.

— În cazul Elliot?

— Nu, nu Elliot. Vreau să lucrezi la cazul Wyms. Găseşte tot ce poţi despre noaptea când a fost arestat. Dă-mi detalii.

— Pentru asta sunt aici.

Descoperirile serii au scos cazul de pe hârtie şi l-au transferat în imaginaţia mea. Începeam să am viziuni cu sala de judecată. Scene de interogatoriu şi contrainterogatoriu. Îmi pregăteam deja costumele pe care urma să le port. Cazul prindea viaţă, ceea ce era un lucru bun. Era o chestiune de energie cinetică. Faci lucrurile la timp, şi te duci la proces cu convingerea de nezdruncinat că nu vei pierde.

Planul meu era să mă aşez într-un separeu de la Dan Tana şi să schiţez unele din interogatoriile martorilor, cu întrebările de bază şi răspunsurile lor probabile. Eram nerăbdător să mă apuc.

După ce mi-am împachetat rapid dosarele, am stins luminile şi am încuiat uşa biroului. Am pornit pe hol, spre pasarelă. Exact când intram în garaj, am văzut un bărbat urcând rampa dinspre parter. Era bărbatul din fotografia lui Bosch.

Mi-a îngheţat sângele. Ştiam că bărbatul care se îndrepta către mine era ucigaşul şi că avea o armă. M-am răsucit pe călcâie şi am luat-o la fugă.

— Hei! a strigat o voce din urma mea.

Am continuat să alerg. Înapoi, pe pasarelă, spre uşile de sticlă ce dădeau în clădire. Un singur gând gonea prin sinapsele creierului meu. Trebuia să ajung la arma lui Cisco.

Am băgat mâna în buzunar, după chei, apoi am scos-o, aruncând pe jos bani, monede şi portofel. În timp ce înfigeam cheia în broască, auzeam paşi în spatele meu. *Pistolul! Ia pistolul!*

Am reuşit în fine să deschid uşa şi am ţâşnit spre birou. M-am uitat înapoi şi l-am văzut pe individ prinzând uşa înainte ca aceasta să se închidă. Cu cheile încă în mână, am ajuns la uşa biroului şi am bâjbâit băgând cheia în broască. Simţeam cum ucigaşul se apropie. Am intrat în cele din urmă, am trântit uşa şi am închis zăvorul. Am aprins lumina şi m-am repezit în biroul lui Vincent.

Pistolul era în sertar. L-am smuls din toc şi am ieşit înapoi în recepţie. În celălalt capăt al încăperii vedeam silueta ucigaşului prin sticla opacă. Încerca să deschidă uşa. Am ridicat pistolul şi am tras de două ori în tavan. Zgomotul a fost asurzitor.

— Aşa! am strigat. Haide, intră!

Imaginea de pe cealaltă parte a sticlei a dispărut. Am auzit paşi îndepărtându-se, apoi uşa dinspre pasarelă deschizându-se şi închizându-se. Am rămas nemişcat, ascultând. Niciun sunet. M-am apropiat de biroul din recepţie şi am sunat la 911, dar o înregistrare m-a anunţat că trebuie să aştept următorul dispecer disponibil. Tremurând, m-am căutat prin buzunare şi am descoperit că nu-mi pierdusem mobilul. Harry Bosch a răspuns la primul apel.

— Bosch! Individul pe care mi l-ai arătat a fost aici!

— Haller? Despre ce vorbeşti? Cine?

— Tipul din poza pe care mi-ai arătat-o azi! Cu pistolul!

— Bine, bine, calmează-te. Unde e? Tu unde eşti?

— Plecam din biroul lui Vincent şi l-am văzut în garaj. Am fugit înapoi înăuntru şi el a venit după mine. Am tras două focuri…

— Ai o armă?

— Sigur că am.

— Îţi sugerez să o laşi din mână, până nu răneşti pe cineva.

— Pe el l-aş răni. Cine dracu’ e?

Urmă o pauză.

— Încă nu ştiu. Uite ce e, tocmai mă duceam spre casă. Stai acolo şi ajung în cinci minute. Nu mă împuşca atunci când ajung.

— Nu te împuşc.

— Ce voia?

— Al dracului de bună întrebare. Nu am niciun răspuns.

— Haller, lasă prostiile şi spune-mi!

— Îţi spun! Nu ştiu ce caută! Şi acum mişcă încoace!

Am ţipat, strângând involuntar din pumni şi trăgând un foc în podea. Am sărit de parcă aş fi fost eu împuşcat.

— Haller! a răcnit Bosch. Ce dracu’ a fost asta?

Am tras aer adânc în piept.

— Vino-ncoace şi află.

— L-ai rănit? L-ai omorât?

Fără să răspund, am închis telefonul.

Bosch a ajuns în şase minute, dar mi s-au părut o oră. De cealaltă parte a uşii de sticlă a apărut o imagine întunecată, şi a ciocănit puternic.

— Haller, sunt eu, Bosch.

Cu pistolul în mână am descuiat uşa şi l-am lăsat să intre.

— Vreo noutate de când am vorbit la telefon? a întrebat el.

— Nu l-am văzut sau auzit. Probabil că l-am speriat şi a fugit.

Bosch a băgat arma în toc şi mi-a aruncat o privire, de parcă ar fi vrut să spună că aerele mele de dur nu convingeau pe nimeni în afară de (poate) mine însumi.

— Ce-a fost cu ultima împuşcătură?

— Un accident.

Am arătat spre gaura din podea.

— Dă-mi pistolul ăla înainte să te împuşti din greşeală.

I l-am întins.

— Investigatorul meu îl lasă aici seara.

Bosch a ridicat privirea şi a văzut cele două găuri din tavan. A scuturat din cap, apoi s-a îndreptat spre jaluzele şi a privit afară, în stradă. La ora aceea din noapte, Broadway era pustiu şi mort.

— OK, a spus el. Hai să ne aşezăm şi să discutăm despre asta.

M-am aşezat la masa de lucru, iar Bosch în faţa mea.

— Mai înainte de orice, uite-ţi lucrurile. Le-am găsit afară, pe pasarelă. Din buzunarul hainei a scos portofelul şi banii mei. A pus totul pe birou. Am băgat lucrurile în buzunar.

— OK, şi acum?

— Acum stăm de vorbă. Mai întâi, vrei să depui plângere?

— De ce să-mi bat capul? E cazul tău. De ce nu ştii cine e individul?

— Ne ocupăm de asta.

— Nu ajunge, Bosch! De ce nu-l poţi identifica?

— Fiindcă noi credem că e un ucigaş plătit, adus din afara oraşului.

— Ce minunat! De ce s-a întors aici?

— Evident, din cauza ta. Ai fost aici toată săptămâna. Trebuie să ştii ceva care te face primejdios pentru el.

— Eu? îţi spun că nu ştiu nimic. Nu-mi dă prin minte nimic…

— Haide, Haller! a lătrat Bosch la mine. Ţi-e viaţa în primedjie! Nu pricepi? Ce ştii?

— Ţi-am spus!

— Pe cine a mituit Vincent?

— Nu ştiu, şi nu ţi-aş putea spune nici dacă aş şti.

— Ce voia FBI-ul de la el?

— Nici asta nu ştiu!

A întins degetul spre mine.

— Ipocritule. Te ascunzi în spatele legii, când ucigaşul e liber. Spune-mi ce ştii!

— Nu mai arăta cu degetul spre mine. Asta nu e treaba mea. E treaba ta.

— Dar l-ai avut chiar aici. Aici! A venit fie ca să te ucidă, fie ca să ia ceva de la tine. Ceva din biroul ăsta, care ne-ar putea indica identitatea lui.

— Tot ce pot să-ţi spun e că săptămâna asta au fost aici administratora mea, investigatorul meu şi propria recepţionistă a lui Jerry Vincent. Şi niciunul dintre noi, domnule detectiv, *niciunul* nu a dat peste indiciul de care eşti atât de sigur că se află aici. Îmi spui că Vincent a mituit pe cineva. Dar eu am petrecut aici ultimele trei ore citind dosarul Elliot. Nu am văzut nicio indicaţie că ar fi dat şpagă cuiva. De fapt, am descoperit că nu avea *nevoie* să mituiască

pe cineva. Vincent avea şansa să câştige cazul cinstit şi pe faţă.

— Dar FBI-ul?

— Acelaşi răspuns. Nimic.

Bosch nu a răspuns. Am văzut cum pe faţă i se aşterne o dezamăgire sinceră. S-a ridicat brusc şi a pus pistolul lui Cisco pe masă.

— Ţine-l încărcat. Şi, dacă aş fi în locul tău, aş renunţa să mai lucrez noaptea.

S-a îndreptat spre uşă.

— Asta e tot? am strigat după el.

S-a întors pe călcâie.

— Ce altceva mai vrei?

— Vrei informaţii pe care nu ţi le pot da, dar tu nu-mi oferi nimic în schimb. Şi mă tem că exact din cauza asta sunt în pericol.

Bosch arăta ca şi când ar fi vrut să sară la mine peste birou. Apoi l-am văzut calmându-se. Intru totul, cu excepţia venei care-i palpita pe obrazul stâng. Era semnul lui distinctiv, un semn care, din nou, îmi dădea o senzaţie de familiar.

— Fi-r-ar să fie, a spus el în final. Ce vrei să ştii, domnule avocat? Dă-i drumul. Pune o întrebare şi o să-ţi răspund.

— Vreau să ştiu despre mită. Unde s-au dus banii?

Bosch a râs, cu râsul lui fals.

— Îţi dau o şansă şi tu asta mă întrebi? Crezi că, dacă aş şti unde s-au dus banii, aş mai fi acum aici? Îhî, Haller, aş fi ocupat să arestez un criminal.

— Dar mita – dacă există o mită – s-a petrecut acum cinci luni. De ce a fost Jerry asasinat acum? De ce sună FBI-ul?

— Anunţă-mă şi pe mine dacă găseşti răspunsurile. Altceva ce mai pot să fac pentru tine? Mă duceam spre casă când ai sunat.

— Da, mai e ceva. Şi eu mă pregăteam de plecare.

S-a uitat la mine.

— Ce vrei, să te ţin de mână până la garaj? Bine, hai să mergem.

Am închis din nou biroul şi am pornit pe hol, spre pasarela de la garaj. Bosch tăcea şi tăcerea era înnebunitoare. Am spart-o.

— Voiam să mă duc să mănânc o friptură. Vrei să vii? Poate rezolvăm problemele omenirii la nişte carne roşie.

— Unde, la Musso?

— Mă gândeam la Dan Tana.

Bosch a dat din cap.

— Dacă poţi să obţii o masă.

— Nu-ţi face griji. Cunosc pe cineva.

Bosch m-a urmat, dar, când am încetinit pe Bulevardul Santa Monica pentru a intra în parcarea cu valet a restaurantului, el a mers mai departe. Am intrat singur şi Craig, care era de serviciu la uşă, m-a aşezat într-unul din mult-doritele separeuri din colţ. Era o seară aglomerată, dar începea să se liniştească.

Pe drum mă gândisem mult şi serios la ceea ce se întâmplase la birou, iar acum voiam să mă gândesc cum era mai bine să-l abordez pe Bosch în această privinţă. Era ca şi când m-aş fi pregătit pentru contrainterogatoriul unui martor ostil.

Zece minute mai târziu a apărut în fine şi Bosch, şi Craig l-a condus la mine.

— Te-ai rătăcit? am întrebat în timp ce se strecura în separeu.

— N-am găsit loc de parcare.

— Probabil că nu te plătesc suficient pentru parcarea cu valet.

— Nu, parcarea cu valet e un lucru minunat. Dar nu pot să las maşina de serviciu unui valet. E împotriva regulilor.

Mi-am dat seama că probabil avea o puşcă în portbagaj.

Când a venit chelnerul, amândoi am cerut friptură cu spaghete şi sos roşu separat. Bosch a cerut o bere, eu am cerut o sticlă cu apă.

— Aşa, am spus eu, şi partenerul tău pe unde mai e în ultima vreme?

— Lucrează la alte aspecte ale investigaţiei.

— Mda, e bine să aud că mai are şi alte aspecte.

Bosch m-a studiat.

— Asta ar vrea să fie o glumă?

— Numai o observaţie. Nu pare să se întâmple prea mare lucru.

— Asta poate pentru că sursa ta a secat.

— Sursa mea? Nu am nicio sursă, am spus eu.

— Nu mai ai. M-am prins cine-l informa pe omul tău.

— Ştiu că nu mă crezi, dar nu am idee despre cine sau despre ce vorbeşti. Eu îmi primesc informaţiile de la investigatorul meu. Nu-l întreb de unde le are.

Bosch a dat din cap.

— Aşa e cel mai bine, nu? Te izolezi, şi în felul ăsta nu-ţi explodează în faţă. Între timp, dacă un căpitan din poliţie îşi pierde serviciul şi pensia, ghinion.

Nu ştiusem că sursa lui Cisco e atât de sus plasată.

Chelnerul ne-a adus băuturile şi un coş cu pâine. Am băut puţină apă în timp ce mă gândeam ce să spun în continuare. Bosch a ridicat din sprâncene ca şi când se aştepta la ceva.

— De unde ai ştiut când plec din birou, în seara asta?

A părut uimit.

— Ce vrei să spui?

— Mă gândesc că din cauza luminilor. Erai afară, pe Broadway, şi când am stins luminile l-ai trimis înăuntru pe individ.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Cum să nu. Fotografia cu tipul cu pistolul. Era falsă. Ai pus-o la cale ca să afli pe unde se scurg informaţii, după care ai încercat să mă păcăleşti pe mine cu ea.

Bosch a clătinat din cap şi a privit dincolo de separeu.

— Ştii care a fost greşeala ta? Că nu te-ai întors, aşa cum ai spus, să-i arăţi fotografia secretarei lui Vincent. Dacă tipul din fotografie era pe bune, i-ai fi arătat-o şi ei, pentru că îi cunoaşte pe clienţi mai bine decât mine. Nu i-ai arătat-o, şi aşa mi-am dat seama.

Bosch s-a uitat spre barul din mijlocul restaurantului. Televizorul de deasupra lui arăta imagini din sport. M-am aplecat peste masă.

— Deci cine e tipul cu mustaţa falsă? Vreun claun de la Vicii? Nu ai nimic mai bun de făcut decât să te joci cu mine?

S-a uitat în cele din urmă la mine.

— OK, eşti un avocat deştept. La fel ca bătrânul tău. Mă întreb de ce-ţi pierzi vremea apărând nemernici.

Am zâmbit.

— Aşa ai de gând să joci? Eşti prins, deci reacţionezi acuzându-l pe celălalt?

Bosch a râs, s-a înroşit la faţă şi şi-a ferit privirea. Când l-a pomenit pe tata, mi-am adus vag aminte de tata râzând jenat şi ferindu-şi privirea când mama îl acuzase de ceva ce eram prea mic să înţeleg.

Bosch a pus coatele pe masă.

— Ai auzit despre primele 48, nu? Şansele de a rezolva o omucidere scad zilnic cam cu jumătate dacă nu o rezolvi în primele 48 de ore. Eu mă apropii de 72, şi nu am nimic. Speram să te sperii şi să-ţi scape ţie ceva.

Am rămas privindu-l fix.

— Chiar credeai că ştiu cine l-a ucis pe Jerry şi nu-ţi spun?

— Era o posibilitate pe care trebuia s-o iau în calcul.

— Lua-te-ar dracu', Bosch.

Chiar atunci a venit chelnerul cu fripturile. În timp ce punea farfuriile pe masă, Bosch s-a uitat la mine cu ceva ce semăna a zâmbet atoatecunoscător.

— Eşti un nemernic arogant, am spus eu.

Bosch a tăiat friptura cu mâna stângă. A băgat în gură o bucată de carne şi şi-a pus pumnii de o parte şi de cealaltă a farfuriei, cu furculiţa şi cuţitul strânse în mână, de parcă şi-ar fi apărat mâncarea de hoţi. Am văzut un asemenea fel de a mânca la mulţi din clienţii mei care făcuseră închisoare.

— Ce-ar fi s-o iei mai uşor, domnule avocat? a spus el. Nu sunt obişnuit să fim de aceeaşi parte a baricadei, OK? Avocaţii apărării au încercat să mă descrie drept prost, corupt, bigot, cum mai vrei. Aşa că da, am încercat să te joc pe degete ca să rezolv o crimă. Îmi cer scuze. Dacă vrei, le cer să-mi împacheteze friptura şi o iau la pachet.

Am scuturat din cap. Bosch avea talentul să mă facă pe mine să mă simt vinovat pentru greşelile lui.

— Poate că tu ar trebui s-o iei mai uşor, am spus. M-am purtat deschis şi cinstit cu tine. Ţi-am spus tot ce-ţi puteam spune. Eşti al dracului de norocos că nu i-am tras un glonţ în piept omului tău la uşa biroului.

— Nu trebuia să ai pistol. Am verificat.

Bosch a rămas cu capul plecat, tăindu-şi carnea.

— Şi acum, că am lămurit asta, ai de gând să mă ajuţi?

Am pufnit în râs.

— Glumeşti? N-ai auzit nimic din ce am spus?

— Mda. Dar, chiar şi aşa, tot mi-ar fi de folos ajutorul tău.

Am început să tai friptura. Nu m-am grăbit, am savurat prima bucăţică.

— Ce fel de ajutor?

— Să-l provocăm pe ucigaş să iasă la iveală.

— Grozav. Cât de periculos o să fie?

— Depinde. Poate deveni periculos. Am nevoie de tine să agiţi lucrurile, să-l faci să creadă că eşti o ameninţare pentru el.

— Cum agităm lucrurile?

— Mă gândeam la un articol de ziar. Bănuiesc că ai primit telefoane de la reporteri. Alegem unul şi-i dăm o exclusivitate, şi plantăm acolo ceva care-l pune pe ucigaş pe gânduri.

— E un tip de la *Times,* am spus. Am făcut cu el un fel de înţelegere, ca să scap de el. I-am spus că, atunci când o să fiu pregătit să vorbesc, cu el o să vorbesc.

— E aranjamentul perfect. Îl folosim. Deci, te bagi?

Am tăiat încă o bucată de friptură. Pe farfurie s-a scurs sânge.

— Mda, am spus. Mă bag.

ZECE

Toată lumea minte.

Poliţiştii mint. Avocaţii mint. Clienţii mint. Chiar şi juraţii mint.

Există o şcoală de gândire conform căreia orice proces se câştigă sau se pierde la selecţia juriului. Ştiu cu certitudine că nu există în desfăşurarea unui proces o fază mai importantă decât selectarea celor doisprezece cetăţeni care decid soarta clientului tău. Este, de asemenea, partea din proces cea mai supusă capriciilor sorţii şi norocului, şi posibilităţii de a pune întrebarea potrivită, la momentul potrivit, persoanei potrivite.

Selecţia juriului în procesul California vs. Elliot a început joi la ora 10 dimineaţa, în sala de judecată a judecătorului James P. Stanton. Sala era arhiplină, jumătate cu *venire* – cei 80 de potenţiali juraţi chemaţi aleatoriu din grupul de la etajul întâi al tribunalului – şi jumătate cu mass-media, prieteni sau pur şi simplu gură-cască.

M-am aşezat la masa apărării alături de clientul meu. În faţa mea erau trei markere colorate, un pachet de bileţele autoadezive Post-It şi un dosar gol. La birou îmi pregătisem dosarul desenând o grilă pe el. Grila conţinea 12 casete, fiecare din ele de dimensiunile unui Post-It. Fiecare casetă reprezenta

unul din cei 12 juraţi. Unii avocaţi folosesc computere pentru a urmări potenţialii juraţi. Au chiar şi softuri speciale, care pot filtra informaţia printr-un program de recunoaştere a modelelor sociopolitice, pentru a scuipa apoi recomandări. Eu foloseam vechiul sistem al grilei încă de când eram junior, în biroul avocaţilor din oficiu. Un computer nu poate să audă cum formulează cineva un răspuns. Un computer nu poate vedea minciuna din ochii cuiva.

Cum funcţiona sistemul: judecătorul are o listă, generată de computer, de pe care strigă primii 12 cetăţeni din grupul celor citaţi, iar aceştia luau loc în boxa juriului. Dar nu-şi păstrau locurile decât dacă supravieţuiau procesului numit *voir dire* – întrebările despre educaţia lor, despre vederile lor şi despre felul în care înţelegeau legea. Judecătorul le punea o serie de întrebări de bază, apoi urmau avocaţii.

Juraţii puteau fi eliminaţi în două moduri. Puteau fi respinşi cu motiv, dacă prin răspunsurile şi comportamentul lor – sau chiar şi prin circumstanţele vieţii lor – arătau că n-ar putea fi imparţiali sau că n-ar putea urmări cazul cu mintea deschisă. Nu exista limită la numărul de respingeri motivate la care aveau dreptul avocaţii. Cea de-a doua metodă de eliminare era contestarea preventivă şi, cum acesta era un proces de crimă, procuratura şi apărarea aveau fiecare dreptul la maximum douăzeci de astfel de eliminări fiecare. Contestarea preventivă îi permitea avocatului să elimine un jurat fară alt motiv decât propriul instinct.

Regulile pentru *voir dire* erau făcute pentru a elimina din juriu prejudecăţile şi impostura. Termenul venea din franceză şi însemna „a spune adevărul“. Dar, desigur, pentru fiecare din părţi acest lucru însemna altceva. Eu doream un juriu cu prejudecăţi împotriva statului şi poliţiei. Îi voiam predispuşi spre a fi de partea mea, sau uşor de împins în direcţia mea. Şi, evident, bărbatul aşezat la un metru de mine în sala de tribunal dorea un rezultat diametral opus.

La ora 10:15, eficientul judecător Stanton îi primise deja în sală pe primii 12 juraţi aleşi aleatoriu – şase femei şi şase bărbaţi. Ştiam de unde sunt şi cu ce se ocupă, dar nu le ştiam numele. Judecătorul fusese inflexibil în privinţa protejării juraţilor faţă de curiozitatea publicului. Ceruse să se monteze camera de luat vederi pe zidul de deasupra capetelor juraţilor, ca aceştia să nu poată fi văzuţi. De asemenea, ordonase ca identităţile tuturor potenţialilor juraţi să fie secrete.

Procesul a început când judecătorul a pus fiecăruia din posibilii juraţi întrebări despre ocupaţie şi unde locuiesc. Apoi a întrebat dacă au fost victimele vreunei infracţiuni, dacă au rude la închisoare şi dacă sunt înrudiţi cu vreun poliţist sau procuror. A întrebat cine a mai servit ca jurat în trecut. Judecătorul a eliminat trei persoane pentru diverse motive, şi a acceptat cererea uneia de a se retrage din motive personale. Cei patru au fost rapid înlocuiţi cu patru alte selecţii aleatorii din *venire.* Şi aşa mai departe. Până la prânz mă folosisem de două din contestări, în vreme ce Golantz se ţinea tare.

Elliot insistase să i se permită să aprobe fiecare din eliminările mele preventive. Îmi lua timp în plus să-i explic de fiecare dată de ce voiam să scap de un jurat, dar de fiecare dată a fost, în cele din urmă, de acord. Puţin după prânz, judecătorul a făcut pauză pentru masă. Fiind, tehnic, prima zi din primul meu proces din ultimul an, Lorna venise la tribunal ca să-şi arate sprijinul. Planul era să mergem împreună la prânz, iar apoi ea să se ducă la birou ca să înceapă împachetatul.

Când am ieşit pe coridorul din faţa sălii, l-am întrebat pe Elliot dacă vrea să vină cu noi, dar a spus că trebuie să dea o fugă până la studio. Lorna şi cu mine am aşteptat, ca să lăsăm grupul de potenţiali juraţi să urce în lifturi. Nu voiam să coborâm cu ei. Inevitabil, vreunul din ei ar fi deschis gura şi ar fi întrebat ceva nepotrivit, şi după aceea ar fi trebuit să parcurg tot procesul prin care să-i raportez judecătorului.

Când s-a deschis unul din lifturi, l-am văzut pe reporter, Jack Meevoy, facându-şi loc printre juraţi, cercetând culoarul şi remarcându-mă. S-a îndreptat direct către mine.

— Minunat, am spus. Ia uite beleaua. Ce vrei?

— Să explic.

— Vrei să spui, să-mi explici de ce eşti un mincinos?

— Nu, uite ce e, când am spus că o să apară duminică, chiar am vorbit serios. Aşa mi s-a spus şi mie.

— Şi iată-ne azi, joi, fară niciun articol în ziar, iar când am încercat să te sun şi să te întreb, nu mi-ai răspuns la telefon. Mai ştiu şi alţi reporteri interesaţi, Meevoy. Nu am nevoie de *Times.*

— Uite ce e, înţeleg. Dar au hotărât să ţină articolul şi să-l publice mai aproape de proces. Îl pun pe prima pagină duminica asta.

— Prima pagină de duminică. O să cred când o să văd cu ochii mei.

Am luat-o pe Lorna de braţ şi am condus-o spre lifturi. Am trecut pe lângă reporter.

— Deci suntem OK? a întrebat el. Nu dai altcuiva exclusivitatea?

— Mă rog.

L-am lăsat în drum şi am urcat într-un lift. Când Lorna şi cu mine am ieşit din clădire, am mers pe jos un cvartal în direcţia primăriei, şi de acolo l-am chemat pe Patrick să ne ia. Nu voiam ca vreun potenţial jurat să mă vadă urcând într-un Lincoln cu şofer. Putea să-i pice prost. I-am spus lui Patrick să ne ducă la Franch Garden, pe strada 7.

— Ascultă, i-am spus Lornei, când te întorci la birou, sun-o pe Julie Favreau şi vezi dacă poate veni mâine.

— Parcă Elliot nu voia consultant pentru juriu.

— Nu trebuie să ştie că o folosim. Plăteşte-o din contul general de operare. Deja am consumat două eliminări. Spune-i lui Julie că aprodul o să aibă numele ei şi o să se asigure că primeşte un loc.

— OK, o sun. Te simţi bine, Mick?

Probabil că vorbeam prea mult, sau transpiram prea mult. Lorna îmi sesizase agitaţia. Mă simţeam zguduit, şi nu ştiam dacă e din cauză că-mi dădeam seama că lucrul pentru care mă pregăteam de un an mi se va întâmpla în curând.

— Sunt bine, mi-e doar foame. Ştii cum sunt când mi-e foame.

— Sigur, a spus ea. Înţeleg.

Adevărul era că nu mi-era foame. Simţeam presiunea. Povara viitorului unui om. Şi nu era vorba despre viitorul clientului meu. Era vorba despre al meu.

Până a doua zi la ora 3, Golantz şi cu mine petrecuserăm mai bine de zece ore în sala de tribunal, schimbând contestaţii preventive şi cu cauză. Fusese o bătălie. Identificaserăm în tăcere juraţii cei mai doriţi de celălalt şi îi eliminaserăm fară griji sau mustrări de conştiinţă. Epuizaserăm aproape întregul grup de persoane citate, şi grila mea de selecţie era acoperită cu până la cinci straturi de Post-it. Îmi mai rămăseseră două eliminări preventive. Golantz mai avea doar una.

Juriul era acum alcătuit dintr-un avocat, un programator de computere, doi angajaţi ai poştei şi patru pensionari, precum şi un asistent medical, un angajat la spaţii verzi, un inginer şi un artist. Din cei 12 de la început,

rezistaseră într-un fel sau altul numai inginerul de pe locul 7 şi unul din pensionari, pe locul 12. Amândoi erau bărbaţi albi, iar pe grila mea scrisesem notiţe despre ei cu cerneală albastră – codul meu care indica faptul că erau reci faţă de apărare. Dar înclinaţia lor era atât de slabă încât nu folosisem pentru niciunul din ei o eliminare preţioasă.

Cea mai recentă adăugire la boxa juriului era artista. În timpul întrebărilor generale ale judecătorului Stanton luasem note despre ea cu roşu, şi eram din ce în ce mai încântat să o am în juriu. Când a venit rândul avocaţilor, Golantz a început, punând întrebări prin care spera să evidenţieze vreo prejudecată, dar femeia rămăsese fermă, părând foarte deschisă.

După patru întrebări ale procurorului, am simţit o vibraţie în buzunar şi am băgat mâna după celular. L-am ţinut sub masa apărării. Julie Favreau îmi scrisese toată ziua mesaje din galerie.

Păstreaz-o. Nu-mi place 8. N-am auzit destul de la 10. Scoate-l pe 7 dacă trebuie.

Juratul 8 era cel de la spaţii verzi. Îl trecusem cu albastru din cauza răspunsurilor pe care le dăduse despre poliţie. De asemenea, mi se păruse că e dornic să facă parte din juriu, un semnal de alarmă într-un caz de crimă. Semnala sentimente puternice pentru lege şi ordine, precum şi lipsă de ezitare în a emite judecăţi.

Judecătorul Stanton ne dădea foarte multă libertate. Când mi-a venit rândul să o chestionez pe artistă, am acceptat-o fară să mai pun întrebări. Mi s-a permis în schimb să mai fac cercetări despre juratul 8. Mi s-a părut duplicitar şi am hotărât că Favreau avea dreptate. Trebuia să dispară.

Când judecătorul a întrebat dacă apărarea şi acuzarea acceptă juriul în componenţa pe care o avea, Golantz a folosit ultima lui eliminare pentru a scăpa de artistă. Eu am folosit-o pe penultima pentru a-l elimina pe muncitorul la spaţii verzi.

Au mai fost chemate două persoane din listă: un agent imobiliar şi încă un pensionar au ocupat locurile 8 şi 11 din boxă. Răspunsurile lor la întrebările judecătorului i-au arătat a fi foarte echidistanţi.

Mai aveam o ultimă eliminare, pe care o puteam folosi pentru juratul 7 sau 10. Inginerul sau pensionarul.

I-am cerut judecătorului un moment în care să mă sfătuiesc cu clientul, şi i-am pus lui Elliot tabelul în faţă.

— Walter, ce părere ai? Trebuie să scăpăm de 7 şi 10, dar nu putem elimina decât unul.

Elliot a bătut cu degetul în caroul juratului 10, un pensionar care lucrase ca redactor tehnic pentru un producător de jucării.

— Scapă de el.

M-am uitat la grilă. În caseta 10 era mult albastru, dar la fel de mult era şi în caseta 7. Inginerul.

Aveam o bănuială că pensionarul, ca şi lucrătorul de la spaţii verzi, îşi dorea foarte tare să facă parte din juriu – dar probabil pentru o cercetare pentru o carte, pentru că în timpul procesului de *voir dire* recunoscuse că la pensie voia să încerce să scrie ficţiune. Juratul 7 era albastru din alte motive. Era înregistrat ca inginer aerospaţial. În general, inginerii erau conservatori, atât din punct de vedere politic, cât şi religios – două atribute albastre – şi lucrau pentru companii care se bazau pe contracte guvernamentale uriaşe.

Un vot în favoarea apărării ar fi fost un vot împotriva guvernului. Nu în ultimul rând, inginerii existau într-o lume a logicii şi absoluturilor. Acestea nu erau lucruri pe care să le poţi aplica unei scene a crimei, sau măcar sistemului justiţiei penale în întregul său.

— Nu ştiu, am spus. Cred că inginerul ar trebui să plece.

— Nu, îmi place. Mi-a plăcut de la bun început. Vreau să rămână.

Ochii mei s-au plimbat de la numărul 7 la numărul 10 şi înapoi. Speram să văd vreun semn, ceva care să-mi indice alegerea corectă.

— Domnule Haller, a spus judecătorul Stanton. Doriţi să vă folosiţi ultima contestaţie, sau acceptaţi juriul în forma actuală? Vă amintesc, se face târziu.

Telefonul meu vibra.

— Un moment, onorată instanţă.

M-am aplecat spre Elliot şi am şoptit:

— Eşti sigur, Walter?

Dar de fapt îmi scoteam telefonul din buzunar.

— Uite ce e, îmi câştig viaţa citind oamenii, a şoptit Elliot.

Am dat din cap şi am privit în jos. Era un mesaj de la Favreau.

Elimină 10. Juratul 7 se potriveşte profilului procurorului, dar văd contact vizual bun şi faţă deschisă. Îl interesează povestea ta. Îl place pe client.

Contact vizual. Asta a decis totul. Am băgat telefonul la loc în buzunar şi m-am ridicat.

— Onorată instanţă, apărarea doreşte să mulţumească juratului 10 şi să îl elibereze.

ÎN PANTOFII MORTULUI

Avocat preia munca unui coleg asasinat

Procesul deceniului

de Jack Meevoy, redactor *Times*

Nu cele 31 de cazuri care i-au căzut în braţe sunt dificultatea. Dificultatea este cel cu clientul important şi miza mare. Avocatul apărării, Michael Haller, a preluat munca colegului său Jerry Vincent, asasinat acum două săptămâni, şi acum se găseşte în centrul „procesului deceniului”.

Astăzi sunt programate să înceapă audierile martorilor în procesul lui Walter Elliot, preşedintele în vârstă de 54 de ani al Archway Studios, acuzat de uciderea soţiei sale şi a presupusului ei amant, acum şase luni, în Malibu. Haller a preluat cazul cu numai zece zile în urmă, după ce Vincent (45 de ani) a fost găsit împuşcat.

Vincent făcuse demersuri legale care i-au permis lui Haller să preia cabinetul său de avocatură. Haller, care se afla la sfârşitul unui an de pauză în practicarea avocaturii, este fiul în vârstă de 42 de ani al răposatului Michael Haller Sr, unul din cei mai celebri avocaţi ai anilor 1950 şi 1960 din Los Angeles.

Investigaţia în cazul asasinării lui Vincent este în desfăşurare. Detectivii spun că nu există suspecţi. Vincent a fost împuşcat de două ori în cap, în timp ce stătea în maşina sa din garajul clădirii de birouri de pe Broadway, nr. 200.

După moartea lui Vincent, întregul cabinet de avocatură al acestuia i-a revenit lui Haller. Treaba lui a fost să coopereze cu investigatorii în limitele confidenţialităţii dintre avocat şi client, să inventarieze cazurile şi să informeze clienţii de moartea lui Vincent.

Cazul a fost însoţit de o condiţie importantă. Elliot îl păstra pe Haller ca avocat numai dacă Haller era de acord să nu întârzie procesul.

„Walter a insistat asupra nevinovăţiei sale din primul moment”, a spus Haller pentru *Times* în primul interviu de la preluarea cazului. „Au fost întârzieri la început, şi a aşteptat şase luni să vină şi ziua lui la tribunal.”

Dar cine l-a ucis pe Vincent i-a furat şi servieta din maşină. Aceasta conţinea laptopul lui Vincent. „Era depozitul principal pentru informaţiile despre caz şi pentru strategie”, spune Haller. „Dosarele din birou erau incomplete şi, la început, am crezut că suntem distruşi.”

Dar apoi Haller a găsit ceva ce ucigaşul nu luase. Vincent făcuse o copie a fişierelor din computerul său pe un flash drive digital pe care-l purta la breloc. Şi, când încep audierile astăzi, Haller spune că „Vom fi pregătiţi, cu arme şi bagaje”. Experţii se aşteaptă ca apărarea să se lege de felul în care s-au administrat probele în timpul investigaţiei şi de procedurile de testare care au stabilit faptul că Elliot a tras cu arma.

Procurorul districtual Jeffrey Golantz, care reprezintă acuzarea în acest caz, a refuzat orice comentariu pentru acest articol.

UNSPREZECE

Juriul a intrat în şir indian, ca echipa Lakers pe terenul de baschet. În atmosferă se simţea aceeaşi senzaţie de anticipare. S-au despărţit în două şi s-au strecurat pe cele două rânduri de scaune din boxa juriului. Au luat loc pe aceleaşi scaune pe care şezuseră vineri, la jurământ.

Era luni, aproape 10 dimineaţa. Judecătorul Stanton îi ţinuse pe avocaţi şi pe acuzat în birou la el timp de aproape patruzeci de minute, recapitulând regulile de bază. Îşi găsise timp să-mi arunce o privire urâtă şi să-şi exprime nemulţumirea pentru articolul de pe prima pagină a ziarului *Los Angeles Times.*

M-am întors şi am privit galeria. Sala de judecată era din nou plină cu jurnalişti şi public, precum şi cu cei care aveau legături de familie cu cazul. Imediat în spatele mesei procurorului, Golantz o aşezase pe mama lui Mitzi Elliot. Lângă ea stăteau tatăl şi doi fraţi ai lui Johan Rilz, care călătoriseră de la Berlin pentru asta. În primul rând din spatele meu erau Lorna, Cisco, Patrick şi Julie Favreau – pe care o angajasem ca să asiste la proces şi să

observe juriul pentru mine.

Un al cincilea scaun, gol, fusese rezervat pentru fiica mea. Sperasem s-o conving pe fosta mea soţie să-i permită lui Hayley să vină cu mine la tribunal în ziua aceea. Nu mă văzuse niciodată la treabă şi mi se părea că declaraţia de deschidere era momentul ideal. Mă folosisem chiar şi de butada lui Mark Twain, cu lipsitul de la şcoală ca să poată căpăta o educaţie. Dar fosta mea soţie refuzase.

Walter Elliot nu avea pe nimeni în galerie. Nu avea copii şi nici rude apropiate. Cum Nina Albrecht era atât pe lista acuzării, cât şi a apărării, fusese exclusă din galerie până la depoziţie. Clientul meu avea destui asociaţi şi băgători de seamă care să vrea să-i fie alături, chiar şi actori proeminenţi. Dar îi spusesem că un anturaj de Hollywood ar fi transmis mesajul greşit. Totul se rezumă la juraţi, i-am spus. Fiecare mişcare pe care o facem este adresată juriului.

Judecătorul Stanton a început procedurile întrebând dacă vreunul din juraţi a văzut articolul din *Times.* Niciunul din ei n-a ridicat mâna, iar Stanton a repetat avertismentul anterior, că nu trebuie să citească sau să urmărească rapoarte despre proces. A spus că procesul începe cu declaraţiile de deschidere ale celor doi avocaţi adversari.

— Doamnelor şi domnilor, nu uitaţi, a spus el. Acestea sunt declaraţii. Depinde de fiecare din părţi să prezinte dovezile în susţinerea declaraţiilor. Iar dumneavoastră veţi fi cei care, la sfârşitul procesului, veţi decide dacă au făcut sau nu acest lucru.

I-a făcut semn lui Golantz şi a spus că procuratura începe.

Frumos şi impresionant în costumul lui negru, cu cămaşă albă şi cravată grena, Golantz s-a ridicat, s-a prezentat şi s-a apucat de treabă.

— Doamnelor şi domnilor, ne aflăm astăzi aici din cauza lăcomiei şi furiei necontrolate. Pur şi simplu. Acuzatul, Walter Elliot, este un bărbat cu multă putere, cu bani şi poziţie înaltă. Dar acestea nu i-au fost de ajuns. Nu a vrut să-şi împartă banii şi puterea. Nu a vrut să întoarcă şi celălalt obraz în faţa trădării. În schimb, a atacat în cel mai dur mod cu putinţă. Nu a luat o singură viaţă, ci două. Într-un moment de furie şi umilire, a ridicat arma şi i-a ucis pe soţia sa, Mitzi Elliot, şi pejohan Rilz. A crezut că banii şi puterea îl vor scăpa de pedeapsa pentru aceste oribile crime. Dar procuratura vă va demonstra dincolo de orice îndoială că Walter Elliot a apăsat pe trăgaci şi că

el este răspunzător pentru moartea a două fiinţe omeneşti nevinovate.

Eram răsucit pe scaun, în parte pentru a bloca juraţilor vederea asupra clientului meu, parte pentru a-l vedea pe Golantz şi rândurile din galerie din spatele lui. Înainte de a-şi încheia primul paragraf, din ochii mamei lui Mitzi Elliot curgeau şiroaie de lacrimi. Efectele teatrale ne aduceau prejudicii, şi trebuia să-l rog pe judecător să o mute pe un scaun care să nu fie atât de vizibil pentru juraţi.

Am văzut grimase dure pe feţele bărbaţilor din Germania. Eram foarte interesat de ei şi de cum îi va percepe juriul. Voiam să văd cum îşi gestionează emoţiile. Cu cât arătau mai furioşi şi mai ameninţători, cu atât avea să funcţioneze mai bine strategia de apărare atunci când aveam să mă concentrez asupra lui Johan Rilz. Privindu-i, mi-am dat seama că începea bine. Păreau furiosi şi răi.

Golantz şi-a expus cazul în faţa juraţilor, povestindu-le ce avea să prezinte ca dovezi şi ce credea el că înseamnă acestea. Nicio surpriză. La un moment dat, am primit un mesaj de un rând de la Julie Favreau: Juriul îi mănâncă din palmă. Să faci bine să fii bun! Sigur că da, mi-am spus. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Orice proces avea în el germenii unui avantaj nedrept pentru procuratură. Statul are puterea de partea lui. Aceasta vine la pachet cu prezumţia de onestitate, integritate şi dreptate. Şi oricine a pus piciorul într-o sală de tribunal ştie că prezumţia de nevinovăţie este doar una din noţiunile idealiste care se predau la facultatea de drept. În mintea mea nu exista nicio îndoială că începeam acest proces cu un acuzat care era considerat vinovat.

Golantz şi-a consumat întreaga oră alocată, nelăsând niciun secret despre caz nedezvăluit. Era aroganţa tipică a procurorului; scoate totul la lumină şi desfide apărarea să încerce să te contrazică.

În şedinţa dinaintea procesului, judecătorul ne ceruse ca atunci când ne adresam martorilor să rămânem la mesele noastre sau să folosim pupitrul dintre ele. Însă în timpul declaraţiilor de deschidere şi al celor finale eram liberi să folosim spaţiul din faţa boxei juriului – locul numit „zona de testare”. Golantz s-a îndreptat spre acest loc atunci când s-a apropiat momentului marelui final. Cu braţele deschise, ca un preot în faţa turmei sale, a spus:

— În încheiere, vă îndemn să fiţi foarte atenţi atunci când ascultaţi dovezile şi declaraţiile martorilor. Bunul-simţ vă va îndruma. Nu uitaţi, doi

oameni şi-au pierdut viaţa. Aceasta le-a fost furată. De aceea ne aflăm azi aici. Pentru ei. Vă mulţumesc foarte mult.

Era un început solid, chiar dacă puţin cam lung. Eu intenţionam să intru şi să ies, să subliniez câteva lucruri, să ridic câteva întrebări. Intenţionam să-i fac să mă placă. Dacă mă plăceau pe mine, le plăcea şi cazul meu.

De cum mi-a făcut semn judecătorul, m-am dus imediat spre zona de testare. Nu doream să stea nimic între mine şi juriu.

— Doamnelor şi domnilor, ştiu că domnul judecător m-a prezentat deja, dar aş vrea să mă prezint şi eu, şi să-l prezint şi pe clientul meu. Sunt Michael Haller, avocatul care-l reprezintă pe Walter Elliot, pe care-l vedeţi acolo, la masă, singur.

Am arătat spre Elliot şi, conform înţelegerii, acesta a dat din cap cu sobrietate.

— N-o să vă răpesc mult timp, pentru că vreau să trecem la probe şi la declaraţii. Domnul Golantz a desenat o imagine mare şi complicată, dar eu mă aflu aici ca să vă spun că nu e deloc complicat. Cazul procuraturii se reduce la un labirint de fum şi oglinzi. Iar când împrăştiem fumul şi trecem prin labirint, vom descoperi că nu există foc – că nu există niciun caz împotriva lui Walter Elliot. Descoperim că există îndoieli mai mult decât întemeiate aici. Şi că, de fapt, este revoltător că acest caz i-a fost instrumentat lui Walter Elliot.

Din nou m-am întors şi am arătat către clientul meu. Acesta stătea cu privirea în jos, luând notiţe. Din nou, conform înţelegerii anterioare, pentru a da impresia că este ocupat, că este implicat activ în propria apărare.

M-am întors înapoi spre juriu.

— Am numărat: domnul Golantz a menţionat de şase ori cuvântul pistol în discursul său. De şase ori a spus că Walter a luat un pistol şi a spulberat-o pe femeia pe care o iubea şi pe un alt nevinovat. De şase ori. Dar ceea ce nu v-a spus este că nu există pistol. Departamentul şerifului nu a găsit niciun pistol. Domnul Golantz v-a spus că va aduce dovezi indiscutabile că Walter a tras cu pistolul, dar permiteţi-mi să vă cer să nu vă lăsaţi duşi de val. Haideţi să vedem dacă aşa-zisele probe chiar sunt indiscutabile.

În timp ce vorbeam, privirea mea parcurgea şirurile de juraţi ca proiectoarele care măturau semnul Hollywood noaptea. Simţeam un anume ritm al gândurilor mele, şi ştiam din instinct că îi captivasem pe juraţi.

— În societatea noastră, ne dorim ca poliţiştii să fie profesionişti şi

temeinici. Vedem infracţiuni la ştiri şi pe stradă şi ştim că aceşti bărbaţi şi aceste femei reprezintă linia subţire dintre ordine şi dezordine. Vrem ca poliţiştii noştri să intervină şi să salveze situaţia. Dar nu acest lucru s-a petrecut aici. Propriile probe şi mărturii ale procuraturii vor demonstra că, încă de la început, investigatorii s-au concentrat asupra lui Walter Elliot. Toate celelalte căi de investigaţie au fost stopate sau nici nu au fost luate în considerare. Aveau un suspect şi nici că au mai căutat altul.

Am păşit în faţa juratului cu numărul unu. Am parcurs încet întreaga lungime a boxei, cu mâna pe balustradă.

— Doamnelor şi domnilor, acest caz este despre îngustimea vederii. Concentrarea asupra unui suspect şi completa lipsă de concentrare asupra a orice altceva. Şi vă promit că, atunci când veţi ieşi din tunelul viziunii procuraturii, vă veţi uita unii la ceilalţi, mijind ochii din cauza luminii puternice, întrebându-vă unde a dispărut cazul lor. Vă mulţumesc foarte mult.

Încă o dată, clientul meu s-a eschivat de la masa de prânz cu mine ca să se poată întoarce la studio şi să-şi facă obişnuita apariţie. Începeam să cred că privea procesul ca pe un fel de deranj intervenit în programul lui. Fie era mult mai încrezător decât eram eu însumi, fie procesul pur şi simplu nu reprezenta o prioritate. Ceea ce mă lăsa cu anturajul meu din rândul întâi. Ne-am dus la Traxx, în Gara Union, suficient de departe de tribunal ca să evităm să ne trezim în acelaşi loc cu juraţii. I-am spus lui Patrick să lase maşina pe mâna valetului din parcare şi să ni se alăture, ca să se simtă parte din echipă.

Ne-au dat o masă lângă o fereastră ce dădea spre uriaşa şi minunata sală de aşteptare a gării. Lorna s-a ocupat de aranjarea locurilor la masă şi m-am trezit lângăjulie Favreau. De când se combinase cu Cisco, Lorna se chinuia să facă pe peţitoarea. Dar de pe urma dependenţei mele rămăsesem cu un fel de distanţă emoţională faţă de oameni şi de lucruri, pe care abia acum începeam să o micşorez. Ca atare, prima mea prioritate era reluarea legăturii cu fiica mea. După aceea mă puteam gândi şi la găsirea unei femei cu care să-mi petrec timpul.

Lăsând la o parte aspectul romantic, era minunat să lucrezi cu Julie Favreau.

— Deci, am spus eu, întinzându-mi şervetul în poală, cum se descurcă juraţii mei?

— Cred că e un juriu bun, a spus Julie. Una peste alta, mi se par dispuşi

să-ţi asculte cazul. Cu toţii ştim că sunt predispuşi să asculte procuratura, dar încă n-au închis niciun canal de comunicare. Îmi plac numerele 11 şi 12. Pensionari, aşezaţi unul lângă altul. Am sentimentul că vor face corp comun când va veni vremea deliberărilor. Dacă-l câştigi pe unul de partea ta, îi câştigi pe amândoi.

— Dar ce zici de juratul 7? am întrebat. La selecţie era numai ochi. Acum nici nu se mai uită la mine.

Julie a dat din cap.

— Contactul vizual a dispărut cu totul. E ca şi când ceva s-ar fi schimbat de vineri încoace. Cred că trebuie să recunosc că, la momentul actual, e în tabăra procuraturii.

— Ce bine că am ascultat de client, am mormăit.

Am comandat prânzul. Aşteptând să ni-l aducă, l-am întrebat pe Cisco despre martorii noştri, şi mi-a spus că toţi sunt pregătiţi. Eram pe la jumătatea salatei mele de pui când am aruncat o privire pe fereastră în sala de aşteptare. Amestec magnific de stiluri arhitectonice, cu o vibraţie Art Deco, aceasta avea şiruri de fotolii mari din piele şi candelabre uriaşe. Oamenii erau aşezaţi, cu valizele pe lângă ei.

Şi atunci l-am văzut pe Bosch. Era aşezat, singur, pe rândul al treilea. Avea căştile în urechi. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, apoi s-a uitat în altă parte. Am lăsat furculiţa din mână, am pus cinci hârtii de câte douăzeci pe masă şi le-am spus celorlalţi să termine de mâncat, cât ies eu afară să dau un telefon.

Am ieşit din restaurant şi am format numărul de mobil al lui Bosch. Şi-a scos căştile şi a răspuns, în timp ce eu mă apropiam de locul lui.

— Ce e? a spus el în loc de salut.

— Frank Morgan din nou?

— De fapt, Ron Carter. De ce mă suni?

— Ce părere ai despre articol?

M-am aşezat pe scaunul gol din faţa lui, i-am aruncat o privire, dar m-am comportat ca şi când vorbeam cu cineva de departe.

— E cam aiurea, a spus Bosch.

— Păi, nu ştiam dacă vrei să rămâi sub acoperire…

— Închide telefonul.

Am închis telefoanele şi ne-am uitat unul la celălalt.

— Deci? am întrebat. Am intrat în joc?

— Cred că articolul a făcut ceea ce voiam să facă. Acum aşteptăm. N-o să ştim dacă am intrat în joc decât când intrăm în joc.

Am dat din cap.

— Eşti singur aici? Mă urmăreşti de unul singur?

— Nu-ţi face griji. În jurul tău sunt oameni pe care n-o să-i vezi niciodată. Am oameni care-ţi urmăresc biroul, fie că eşti acolo, fie că nu.

Şi camere de luat vederi. Fuseseră instalate cu zece zile înainte, când credeam că articolul din *Times* e iminent.

— Mda, bine, dar n-o să mai fim acolo multă vreme.

— Am observat. Unde te muţi?

— Nicăieri. Lucrez din maşină.

— Sună amuzant.

L-am studiat un moment. Avusese tonul sarcastic obişnuit. Era un tip iritant, dar, nu ştiu de ce, mă convinsese să-i încredinţez siguranţa mea.

— Bine, trebuie să mă întorc la tribunal. Vrei să mă comport într-un fel anume, sau să fac ceva anume?

— Fă ce faci în mod obişnuit. Dar ar fi ceva. Când eşti în mişcare, e nevoie de mulţi oameni ca să stăm cu ochii pe tine. Aşa că, la sfârşitul zilei, când te duci acasă de tot, sună-mă ca să pot da drumul unora din oameni.

— OK. Dar tot o să mai fie cineva care să mă urmărească, nu?

— Nu-ţi face griji. Eşti acoperit permanent. A, şi încă ceva. Nu mă mai aborda niciodată aşa.

— Am înţeles.

M-am ridicat fără să mă uit la el.

— Ne mai vedem, domnule detectiv.

După prânz, Golantz a început să-şi prezinte cazul. A luat-o de la începutul începutului şi a mers cronologic. Primul martor a fost operatorul de la urgenţe, prin intermediul căruia a introdus înregistrările apelurilor lui Walter Elliot.

Într-o moţiune anterioară procesului, încercasem să mă opun ascultării celor două înregistrări, spunând că transcrierile ar fi mai clare, dar judecătorul decisese în favoarea acuzării. Înregistrările îmi prejudiciau clientul. La primul apel, când Elliot anunţase calm că soţia lui şi încă o persoană fuseseră ucise, răceala lui calculată lăsa loc unor interpretări pe

care nu voiam ca juraţii să le facă. A doua înregistrare era şi mai rea. Elliot părea iritat, şi mai dădea de înţeles şi că îl cunoştea şi nu-l agrea pe bărbatul care fusese ucis împreună cu soţia lui.

Dispecer: 911, ce urgenţă aveţi?

Walter Elliot: Mda, am mai sunat şi mai devreme. Unde e toată lumea?

Dispecer: Aţi sunat la 911?

Walter Elliot: Mda, soţia mea a fost împuşcată. La fel şi neamţul. Unde e toată lumea?

Dispecer: Este vorba de apelul din Crescent Cove Road?

Walter Elliot: Da, eu sunt. Am sunat acum cel puţin un sfert de oră şi tot n-a venit nimeni.

Elliot spusese „neamţul” aproape cu dispreţ. Am renunţat să-l interoghez pe dispecer pentru că ştiam că apărarea nu avea nimic de câştigat.

A urmat adjunctul de şerif Brendan Murray, care conducea maşina alfa care răspunsese la apelul de la 911. Golantz l-a condus pe adjunct în detaliu prin acţiunea de descoperire a cadavrelor. Conform lui Murray, acuzatul nu arătase niciun fel de emoţie când îi condusese în dormitor. Păşise cu calm peste picioarele bărbatului mort, arătase spre trupul gol de pe pat şi spusese: „Asta e soţia mea. Sunt destul de sigur că e moartă.” Murray a mai declarat şi că Elliot spusese de cel puţin trei ori că nu-i omorâse el.

— Acest lucru e neobişnuit? a întrebat Golantz.

— Păi, noi nu trebuie să ne implicăm în investigaţii ale omuciderilor, a spus Murray. Aşa că nu l-am întrebat pe domnul Elliot dacă a facut-o sau nu.

Nu aveam întrebări nici pentru Murray. Am aşteptat următorul martor, Christopher Harber, partenerul începător al lui Murray. Mă gândeam că, dacă am vreo şansă ca vreunul din ei să facă o greşeală, atunci Harber ar fi acela. Scurta declaraţie a lui Harber a folosit mai ales pentru a confirma mărturia partenerului lui.

— Numai câteva întrebări, onorată instanţă, am spus.

Golantz îşi făcuse interogatoriul de la pupitru. Eu am rămas la masa apărării. Voiam ca procurorul să-şi imagineze că e doar o formalitate din partea mea. Adevărul era că mă pregăteam să introduc un aspect-cheie în cazul apărării.

— Adjunct Harber, când aţi ajuns, împreună cu partenerul dumneavoastră, la reşedinţa Elliot, aţi spus că l-aţi găsit pe clientul meu în

faţa casei, nu-i aşa?

— Corect.

— Şi ce facea?

— Stătea acolo.

— OK, ce ştiaţi despre situaţie când maşina alfa a intrat în curte?

— Dispeceratul ne-a spus că cineva pe nume Walter Elliot a sunat din această casă şi a spus că două persoane au fost împuşcate.

— Mai avuseseră̆ţi de-a face cu un asemenea apel?

— Nu.

— Eraţi speriat, agitat, cum?

— Adrenalina curgea, dar eram destul de calmi.

— Aţi scos arma când aţi coborât din maşină?

— Da. O port la centură.

— Partenerul dumneavoastră a scos şi el arma?

— Cred că da.

— A îndreptat-o către domnul Elliot?

A ezitat.

— Nu-mi amintesc. Mă uitam la acuzat.

Am încuviinţat din cap.

— Ca să fiţi în siguranţă, nu? Nu-l cunoşteaţi pe individ.

— Corect.

— Ar fi corect să spunem că l-aţi abordat pe domnul Elliot cu prudenţă?

— Aşa este.

— Când aţi pus arma la loc în toc?

— După ce am cercetat şi asigurat locul.

— OK. Şi în timp ce făceaţi lucrul acesta, domnul Elliot era cu voi?

— Da, trebuia să ne arate unde erau cadavrele.

— Era deja arestat?

— Nu, nu era. S-a oferit să ne arate, voluntar.

— Dar i-aţi pus cătuşe, nu-i aşa?

A urmat a doua ezitare a lui Harber.

— S-a oferit să i se pună cătuşe. I-am explicat că nu-l arestăm, dar că ar fi cel mai bine, pentru siguranţa lui şi a noastră, până când asiguram locul.

— Când i s-au pus cătuşe, avea mâinile în faţă sau la spate?

— La spate, conform procedurii.

— Ştiu că sunteţi nou în serviciu, dar cât de des aţi pus cătuşe cuiva care nu era arestat?

— Se mai întâmplă, uneori. Nu-mi aduc aminte de câte ori.

— Aşa, aţi declarat, şi partenerul dumneavoastră la fel, că de trei ori domnul Elliot v-a spus, amândurora, că nu este responsabil pentru crimele din casă. Corect?

— Corect.

— Acest lucru s-a întâmplat când eraţi afară, înăuntru, sau unde?

— Înăuntru, când eram în dormitor.

— Acest lucru înseamnă că aceste declaraţii de nevinovăţie, presupus neprovocate, au fost rostite când era încătuşat cu mâinile la spate, şi dumneavoastră şi partenerul aveaţi armele pregătite de tragere, nu?

A treia ezitare.

— Da, cred că aşa este.

— OK, şi ce s-a întâmplat după ce dumneavoastră şi partenerul aţi determinat că nu mai este nimeni în casă?

— L-am dus pe domnul Elliot înapoi afară, am sigilat casa şi am sunat detectivii pentru o investigaţie de omucidere.

— Bine. Şi acum, adjunct Harber, i-aţi scos domnului Elliot cătuşele, nefiind arestat?

— Nu, domnule. E împotriva procedurilor să pui un suspect în spatele unei maşini de patrulă fară cătuşe.

— OK, cât timp a stat pe bancheta din spate a maşinii?

— Aproximativ o oră şi jumătate, cât aşteptam detectivii de la Omucideri.

— Şi ce s-a întâmplat când a sosit echipa de la Omucideri?

— S-au uitat mai întâi în casă. Apoi au ieşit şi l-au luat în custodie pe domnul Elliot. Vreau să spun, l-au scos din maşină.

— Era în custodie în momentul acela?

— Nu, am făcut o greşeală. A acceptat voluntar să aştepte.

— Vreţi să spuneţi că a fost de acord să rămână încătuşat, pe bancheta din spate a unei maşini de patrulă?

— Da.

— Când i s-au scos în fine cătuşele domnului Elliot?

— Când detectivii l-au scos din maşină.

— OK.

Am dat din cap ca şi când aş fi terminat, şi am dat câteva pagini din notesul meu.

— O, un ultim lucru. Primul apel la 911 a sosit la 1:05, conform registrului de la dispecerat. Domnul Elliot a trebuit să mai sune o dată, după 19 minute, şi abia atunci aţi ajuns, patru minute mai târziu.

Am ridicat privirea.

— De ce v-a luat atât de mult să răspundeţi la ceva care ar fi trebuit să fie un apel prioritar?

— Districtul Malibu este cel mai mare pe care-l avem. A trebuit să venim de dincolo de munte, de la un alt apel.

— Nu exista o maşină de patrulă mai aproape?

— Partenerul meu şi cu mine eram în maşina alfa. Noi ne ocupăm de apelurile prioritare, şi l-am acceptat pe acesta când eram pe drumul de întoarcere.

— Bine, domnule Harber, nu mai am alte întrebări.

Judecătorul a suspendat şedinţa pentru pauza de după-amiază. Imediat ce juriul a eliberat sala, am auzit o voce chemându-mă în şoaptă. M-am întors şi am văzut-o pe Lorna făcând un semn spre partea din spate a sălii. Pe ultimul rând erau înghesuite fiica mea şi mama ei. Fiica mea mi-a făcut cu mâna şi eu i-am zâmbit.

DOISPREZECE

Le-am întâmpinat pe hol, afară din sală. Hayley m-a îmbrăţişat. Eram copleşit de faptul că venise. Am văzut o bancă liberă şi ne-am aşezat.

— De cât timp sunteţi aici? am întrebat. Nu v-am văzut.

— Nu de prea multă vreme, a spus Maggie. Ultima ei oră la şcoală era educaţia fizică, aşa că am decis să o iau mai devreme. Am văzut cea mai mare parte din contrainterogatoriul tău cu adjunctul.

De la Maggie m-am uitat la fiica noastră, aşezată între noi doi. Moştenise înfăţişarea mamei ei: păr închis la culoare, ochi la fel, piele care păstra bronzul verii până iarna târziu.

— Ce părere ai, Hay?

— Hm, mi s-a părut foarte interesant. I-ai pus tot felul de întrebări. Mi s-a părut că începe să se enerveze.

— Nu-ţi face griji, o să-i treacă.

M-am uitat peste capul ei, la fosta mea soţie, şi i-am mulţumit din priviri. Lăsase la o parte orice supărare faţă de mine, şi o pusese pe fiica noastră mai presus de orice.

— Te întorci acolo? a întrebat Hayley.

— Da, e numai o pauză scurtă, ca oamenii să poată să bea ceva sau să se ducă la toaletă. Mai avem o sesiune.

A dat din cap spre uşa sălii de judecată. Lumea începea să intre la loc.

— Aă, tati? Omul ăla a omorât pe cineva?

— Păi, scumpa mea, nu ştim. E acuzat de asta, da, şi multă lume crede că da. Dar nu s-a dovedit nimic încă. Ţi-aduci aminte cum ţi-am explicat asta?

— Mi-aduc aminte.

— Mick, asta e familia ta?

Am privit peste umăr şi am îngheţat. Walter Elliot zâmbea larg, aşteptându-se să fie prezentat.

— Hm, bună, Walter. Ea e fiica mea, Hayley, şi aici este mama ei, Maggie Mepherson.

— Bună, a spus Hayley.

Maggie a dat din cap, jenată. Walter a făcut greşeala de a-i întinde mâna. Ea i-a scuturat-o o dată, scurt. Când mâna lui Walter s-a îndreptat către Hayley, Maggie a sărit şi a luat-o de pe bancă.

— Hayley, să mergem la toaletă până nu începe din nou procesul.

A dus-o pe Hayley de-acolo, iar Walter le-a privit plecând. M-am ridicat.

— Îmi pare rău, Walter, fosta mea soţie e procuror. Lucrează la Procuratura Districtuală.

A ridicat din sprâncene.

— Atunci cred că înţeleg de ce e fosta soţie.

I-am spus să se întoarcă în sala de judecată şi am pornit spre toalete. Maggie şi Hayley tocmai ieşeau.

— O să plecăm acasă, a spus Maggie. Hayley are multe teme de făcut şi cred că a văzut destul pentru astăzi.

Aş fi putut protesta, dar am preferat să nu.

— OK, Hayley, mulţumesc că ai venit. Înseamnă mult pentru mine.

— OK.

M-am aplecat şi am sărutat-o în creştetul capului, apoi am strâns-o în braţe. Am ridicat privirea spre Maggie.

— Îţi mulţumesc că ai adus-o.

Maggie a dat din cap.

— Dacă are vreo importanţă, să ştii că te descurci bine acolo.

— Are foarte mare importanţă. Mulţumesc.

A ridicat din umeri şi a lăsat să-i scape un zâmbet micuţ. A fost drăguţ.

Le-am privit îndepărtându-se spre lifturi, conştient că „acasă” nu însemna la mine acasă, şi m-am întrebat cum de-mi distrusesem viaţa aşa.

— Hayley! am strigat după ele.

Fiica mea s-a întors.

— Ne vedem miercuri. Clătite!

Zâmbea când s-au deschis uşile liftului. Fosta mea soţie zâmbea şi ea. Am arătat spre ea.

— Poţi să vii şi tu.

A dat din cap.

— O să vedem, a spus.

În orice proces de crimă, principalul martor al acuzării este investigatorul principal. Pentru că nu există victime în viaţă care să spună juraţilor ce s-a întâmplat, cade în sarcina investigatorului să vorbească în numele morţilor. Treaba lui e să „vândă” cazul şi, ca în orice tranzacţie, de multe ori vânzătorul e la fel de important ca bunurile care se vând.

Golantz l-a chemat pe investigatorul-şef în boxa martorilor după pauza de prânz. Era o lovitură de geniu, o planificare impecabilă. John Kinder avea să deţină centrul scenei până la plecarea acasă a juraţilor, şi la cuvintele lui aveau să reflecteze în timpul cinei şi până târziu, în noapte.

Kinder era un bărbat negru, solid şi afabil, care vorbea cu o voce paternă, de bariton. Când trebuia să caute în dosarul pe care-l avea în faţă, îşi punea pe vârful nasului ochelari de citit. În pauza dintre întrebări se uita peste ochelari la Golantz şi la juriu. Ochii lui păreau blânzi şi înţelepţi.

Cu întrebările precise ale lui Golantz şi ajutat de o serie de fotografii mărite de la locul crimei, Kinder a condus juriul într-un tur al scenei asasinatului. Era cât se poate de clinic şi de metodic, dar, cu vocea lui

autoritară, a reuşit să pară un fel de profesor care predă Omuciderea – cursul de bază.

Am obiectat ici şi colo, atunci când puteam, în încercarea de a rupe ritmul dintre Golantz şi Kinder. Clientul meu, se părea, abia dacă era atent. Lua notiţe pe un caiet, dar am văzut titlul „Distribuţie internaţională”. I-am şoptit:

— Individul ne face praf.

Elliot a răspuns, tot în şoaptă:

— Cred că ne descurcăm bine. Ai avut o zi foarte bună.

Am scuturat din cap. Era cât se poate de conştient de faptul că aveam glonţul magic pe ţeavă, dar nimic nu e absolut sigur într-un proces. Iar un proces de omucidere e cel mai mare risc din toate.

După ce a epuizat scena crimei, Golantz a trecut la Elliot, practic confirmând mărturia lui Murray. În cele din urmă, a întrebat:

— Domnule detectiv Kinder, unde anume în casă v-a condus Elliot?

— Ne-a condus drept la etaj, în dormitor. L-am întrebat dacă a mai fost altundeva în casă şi a spus că nu.

— Acest lucru vi s-a părut neobişnuit sau inconsecvent?

— Păi, mi s-a părut ciudat faptul că s-a dus drept în dormitor, fară să se uite la parter. De asemenea, nu se potrivea cu ceea ce ne-a spus când am ieşit din nou în curte. A arătat spre maşina soţiei, care era parcată în faţă, şi a spus că aşa a ştiut că era cineva cu ea în casă. L-am întrebat ce vrea să spună şi a spus că ea parcase în faţă pentru cajohan Rilz, cealaltă victimă, să poată folosi garajul. Depozitaseră mobilă în garaj şi nu mai era loc decât pentru o maşină. A spus că neamţul îşi ascunsese Porscheul acolo.

— Şi ce semnificaţie a avut acest lucru pentru dumneavoastră?

— Demonstra duplicitate. Ne spusese că n-a mers în altă parte decât în dormitor, dar era clar că se uitase în garaj.

Golantz a dat din cap emfatic, subliniind aspectul. Procurorul a continuat să-l conducă pe Kinder prin investigaţie, până la momentul când a părăsit scena crimei şi l-a intervievat pe Elliot la secţia din Malibu. Acest lucru a pregătit terenul pentru caseta video despre al cărei conţinut ştiam că nu are nimic remarcabil. Ceea ce conta pentru acuzare în această casetă era comportamentul lui Elliot. Părea la fel de calm ca un apus de vară, şi acest lucru îl facea să pară un ucigaş cu sânge rece.

În faţa boxei juriului fusese aşezat un ecran video, pe care Golantz a proiectat cele zece minute de imagini. Nu au fost întrebări, iar interviul s-a încheiat cu Kinder prezentând mandatul de percheziţie care permitea departamentului şerifului acces pentru a testa mâinile, braţele şi hainele lui Elliot pentru reziduuri de praf de puşcă.

Elliot a zâmbit uşor şi a replicat:

— Daţi-i drumul, domnilor. Faceţi ceea ce aveţi de făcut.

Golantz a folosit telecomanda pentru a opri imaginea pe zâmbetul „prinde-mă dacă poţi“ al lui Elliot de pe ecran. Aceasta era imaginea pe care voia s-o reţină juraţii.

— Onorată instanţă, a spus el. Cred că e un moment potrivit pentru a ne opri pe ziua de astăzi. După aceea voi porni într-o altă direcţie împreună cu domnul detectiv Kinder.

Judecătorul a fost de acord şi a suspendat şedinţa, nu înainte de a le cere încă o dată juraţilor să evite orice relatări mass-media pe tema procesului.

Am rămas la masa apărării şi am urmărit juraţii ieşind.

— Walter, ce program ai în seara asta? am întrebat.

— O cină intimă, apoi prima proiecţie a unui film pe care studioul meu îl produce, cujohhny Depp în rol de detectiv.

— Foarte bine, sună şi anulează totul. Iei cina cu mine.

— Nu înţeleg.

— Ba da, înţelegi. M-ai tot evitat, şi asta a fost în regulă, pentru că nu voiam să ştiu ceea ce nu trebuia să ştiu. Dar acum suntem în plin proces, şi trebuie să ştiu totul, Walter. Astă-seară stăm de vorbă, sau va trebui să-ţi găseşti alt avocat.

Am văzut cum se crispează de furie. În clipa aceea am ştiut că poate ucide, sau cel puţin poate ordona ca să fie ucis cineva.

— N-ai îndrăzni, a spus el.

— Dă-ţi telefoanele, am spus. Mergem cu maşina mea.

Cu un telefon de jumătate de minut, Elliot ne-a obţinut un separeu la Water Grill, în Biltmore, şi un martini care îl aştepta pe masă când am ajuns acolo. Când ne-am aşezat, eu am cerut o sticlă de apă plată cu lămâie.

M-am aşezat în faţa lui Elliot şi l-am privit studiind meniul.

— Ai cerut o întâlnire la cină, a spus el. N-ai de gând să te uiţi în meniu?

— Iau ce iei şi tu, Walter.

A pus meniul jos.

— Fileu de calcan.

A făcut semn chelnerului şi a comandat pentru amândoi, adăugând o sticlă de Chardonnay. Apoi şi-a încrucişat mâinile pe masă şi m-a privit expectativ.

— Ar fi bine să fie o chestie serioasă, a spus.

— Walter, este serioasă. Pentru că acum încetezi să te mai ascunzi de mine. Dacă ştiu ce ştii, n-o să fiu prins cu garda jos. O să ştiu ce mişcări face Golantz înainte să le facă.

Elliot a dat din cap ca şi când ar fi fost de acord.

— Nu am ucis-o pe soţia mea sau pe nazistul ăla de iubit al ei, a spus el. Asta ţi-am spus din prima clipă.

— Nu ajunge. Am spus că vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat, Walter, sau nu merg mai departe.

— Nu fi caraghios. Niciun judecător n-o să te lase să te retragi în mijlocul unui proces.

— Vrei să pariezi cu libertatea ta, Walter? Dacă vreau să scap de cazul ăsta, găsesc eu o cale să scap.

A ezitat.

— Ar trebui să ai grijă ce-mi ceri. Cunoaşterea vinovăţiei poate fi un lucru periculos.

M-am aplecat spre el peste masă.

— Walter, sunt avocatul tău. Poţi să-mi spui ce ai făcut, şi rămâne între noi.

Chelnerul a adus o sticlă cu apă şi o farfurie cu felii de lămâie. Elliot a aşteptat până când mi-a umplut paharul şi a plecat.

— Ce se întâmplă e că ai făcut o treabă excelentă pregătindu-mi apărarea în numai două săptămâni. Uluitor!

— Lasă prostiile! am spus, puţin cam tare.

Elliot s-a uitat în jur şi a fixat-o agresiv pe o femeie de la masa alăturată, care mă auzise.

— Trebuie să vorbeşti mai încet, a spus el. Legătura de confidenţialitate se opreşte la marginea mesei.

M-am uitat la el. Ştiam că-mi aminteşte de ceea ce spusesem mai

devreme, că tot ce se spune acolo rămâne între noi. Să fi fost un semnal că e în fine dispus să vorbească? Am jucat singurul as pe care-l deţineam.

— Spune-mi despre mita pe care a dat-o Jerry Vincent.

Am detectat şocul din privirea lui, apoi o expresie parşivă, în timp ce rotiţele se învârteau. Apoi o urmă de regret. Aş fi vrut cajulie Favreau să fie lângă mine. Ea l-ar fi putut „citi“ mai bine.

— E o informaţie foarte periculos de deţinut, a spus. Cum ai obţinut-o?

Evident, nu-i puteam spune că o am de la un detectiv.

— Se poate spune că a venit la pachet cu cazul. Am toate documentele lui Vincent. N-a fost greu să îmi dau seama că a dat o sută de mii din avansul tău unei terţe părţi. Din cauza mitei a fost ucis?

Elliot a ridicat paharul de martini, ţinându-l cu două degete de piciorul delicat, şi a băut ce mai rămăsese în el.

— Cred că cel mai corect e să spunem că o confluenţă de evenimente a dus la moartea lui Jerry Vincent.

— Walter, trebuie să te apăr. Şi să mă protejez pe mine însumi.

A dat din cap.

— Cred că s-ar putea să fi descoperit motivul asasinării lui. Era în dosar. Chiar mi l-ai pomenit şi mie.

— Nu înţeleg. Ce am pomenit?

— Intenţiona să amâne procesul. Ai găsit moţiunea. A fost ucis înainte de a o putea depune.

Am încercat să pun lucrurile cap la cap.

— Din cauza asta a fost ucis? De ce?

Elliot s-a aplecat spre mine. A vorbit pe un ton doar puţin mai ridicat decât o şoaptă.

— OK, tu ai vrut-o, şi o să-ţi spun. Da, a existat o mită. A plătit-o şi totul era în regulă. Procesul era programat şi nu trebuia decât să fie gata să se prezinte. Dar apoi s-a răzgândit şi a vrut să amâne.

— De ce?

— Cred că şi-a imaginat că ar putea câştiga şi fară aranjament.

Se părea că Elliot într-adevăr nu ştia de telefoanele FBIului către Vincent şi de interesul lor faţă de el. Dacă ar fi ştiut, acum ar fi fost momentul să vorbească despre asta. Presiunea din partea FBI ar fi fost un motiv foarte întemeiat ca Vincent să renunţe la schema privind juriul.

— Deci a fost ucis pentru că voia să amâne procesul?

— Aşa cred, da.

— Tu l-ai ucis, Walter?

— Eu nu ucid oameni.

— Ai aranjat să fie ucis.

Elliot a clătinat din cap.

— Nici asta nu fac.

Un chelner s-a apropiat de separeu cu o tavă şi un stativ. Ne-a dezosat peştele, l-a pus pe farfurii şi l-a aşezat pe masă, împreună cu încă un pahar de martini. A deschis vinul şi a întrebat dacă Elliot vrea să-l deguste. Elliot a scuturat din cap.

— OK, am spus când am rămas singuri. Cine a fost mituit?

Elliot a golit jumătate din martini dintr-o sorbitură.

— Asta ar trebui să fie evident, dacă te gândeşti. Un proces care nu poate fi amânat. De ce?

Ochii mei au rămas fixaţi asupra lui, dar nu-l mai priveam. M-am concentrat ca să dezleg ghicitoarea. Eliminând posibilităţile – judecător, procuror, poliţişti, martori, juriu – mi-am dat seama că nu exista decât un singur loc unde se intersectau o mită şi un proces de neamânat.

— Există un spion infiltrat în juriu, am spus. Ai reuşit să ajungi la cineva.

Elliot m-a lăsat să mă desfăşor, şi am cercetat în gând toate feţele din boxa juraţilor.

— Numărul 7. Ai insistat să rămână. Cine e?

Elliot mi-a aruncat zâmbetul lui strâmb şi a luat prima înghiţitură din peşte înainte de a răspunde.

— Nu am idee, şi nici nu vreau să ştiu. Dar e al nostru. Şi nu e un spion. E un activist, are putere de convingere. Când se va ajunge la deliberări, va întoarce lucrurile în favoarea noastră. Cu cazul pe care l-a construit Vincent şi pe care-l prezinţi tu, probabil că nu va fi nevoie decât de un mic brânci. Nu mă vor condamna niciodată, Mickey. Niciodată.

Am dat farfuria la o parte. Nu mai puteam mânca.

— Walter, să terminăm cu ghicitorile. Spune-mi cum s-a petrecut asta.

Elliot şi-a turnat un pahar de vin.

— E o poveste lungă, Mickey. Nu vrei nişte vin la ea?

A ridicat sticla. Am clătinat din cap că nu.

— Nu, Walter, nu beau.

— Nu sunt sigur că pot avea încredere în cineva care nu bea ceva din când în când.

Chicotind, a sorbit adânc din pahar şi şi-a început povestea.

— Când vii la Hollywood, nu contează cine eşti, atâta timp cât ai bani. Eu am venit acum 25 de ani, dar nu erau banii mei.

— Parcă povestea era că provii dintr-o familie care deţine o afacere cu fosfaţi în Florida.

A dat din cap.

— Foarte adevărat, dar depinde de definiţia pe care o dai familiei.

M-am prins, cam încet.

— Vorbeşti despre mafie?

— Vorbesc despre o organizaţie cu lichidităţi fantastice, care avea nevoie de afaceri legale prin care să mişte banii, şi oameni curaţi care să se ocupe de afacerile respective. Eram contabil. Eram unul dintre acei oameni.

Era uşor să pun lucrurile cap la cap.

Florida, acum 25 de ani. Zilele de glorie ale traficului cu cocaină şi ale banilor.

— Am fost trimis spre vest, a spus Elliot. Aveam o poveste şi aveam valize pline cu bani. Şi-mi plăceau filmele. Ştiam cum să le aleg şi cum să le împachetez. Am luat Archway şi l-am transformat într-o afacere de un miliard de dolari. Şi apoi soţia mea…

Pe faţă i s-a oglindit o expresie de regret şi tristeţe.

— Ce, Walter?

— A doua zi după aniversarea de 12 ani – după ce contractul prenuptial expirase – mi-a spus că vrea să divorţeze.

Am dat din cap. Cu contractul prenuptial expirat, Mitzi Elliot avea dreptul la jumătate din posesiunile lui Elliot, numai că acestea aparţineau de fapt organizaţiei. Şi nu era genul de organizaţie care să permită ca jumătate din investiţii să iasă pe uşă, agăţate de-o fustă.

— Am încercat s-o fac să se răzgândească, a spus Elliot. Dar era îndrăgostită de nazistul ăla nenorocit, şi credea c-o poate proteja.

— Şi organizaţia a ucis-o.

— N-ar fi trebuit să mă aflu acolo în ziua aceea, a spus Elliot. Mi s-a spus să stau la distanţă, să mă asigur că am un alibi beton.

— Şi atunci de ce te-ai dus?

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Într-un fel, încă o mai iubeam. M-am dus acolo ca să încerc să opresc lucrurile, poate să fiu eroul, s-o recâştig. Nu ştiu. Dar am ajuns prea târziu. Erau amândoi morţi când am ajuns acolo.

— După care a venit rândul lui Jerry Vincent, am spus. Povesteşte-mi despre mită.

— Nu e mare lucru de spus. Avocatul meu de la firmă mi-a făcut legătura cu Jerry, şi totul a fost în regulă. Am căzut de acord asupra onorariului, şi după aceea a venit la mine – asta era foarte la început – şi mi-a spus că l-a abordat cineva care i-a spus că poate aranja juriul. Ştii tu, să bage în juriu pe cineva care să fie în favoarea noastră. Cineva cu mare putere de convingere – un escroc. Singura problemă era că procesul trebuia să se desfăşoare conform programului, ca persoana respectivă să poată ajunge în juriul meu.

— Şi tu şi Jerry aţi acceptat oferta.

— Am acceptat-o. Asta se întâmpla acum cinci luni. La vremea respectivă nu aveam cine ştie ce apărare. N-o omorâsem pe soţia mea, dar se părea că totul îmi era împotrivă. Nu aveam niciun glonţ magic… şi mi-era frică. Aşa că am acceptat oferta.

— Cât?

— O sută de mii înainte. Jerry şi-a umflat onorariul, l-am plătit şi el a plătit juratul. După care ar mai fi fost încă o sută de mii pentru un juriu indecis, sau două sute cincizeci pentru achitare. Indivizii mai făcuseră asta înainte.

M-am gândit la FBI.

— Jerry mai avusese procese măsluite înainte?

— Nu mi-a spus, şi nici eu nu l-am întrebat. Dar în lunea dinainte de a fi omorât, mi-a spus că vrea să amâne procesul. A spus că are glonţul magic şi că o să câştige fără juratul infiltrat.

— Şi asta l-a ucis.

— Asta trebuie să fi fost. Nu cred că genul ăsta de oameni îţi dau voie să te răzgândeşti şi să faci aşa ceva.

— Ai spus cuiva că Jerry avea de gând să amâne procesul?

— Nu.

— Atunci cui i-a spus Jerry?

— Nu ştiu. N-a vrut să-mi spună cu cine a făcut aranjamentul.

Trebuia să închei întrevederea şi să rămân singur ca să mă pot gândi.

M-am uitat la peştele meu neatins şi m-am întrebat dacă să nu-l cer la pachet, pentru Patrick.

— Ştii ceva, a spus Elliot, nu vreau să fac presiuni asupra ta, dar dacă sunt condamnat, sunt ca şi mort.

M-am uitat la el.

— Organizaţia?

A dat din cap că da.

— Dacă cineva e arestat, de obicei îl „aranjează" înainte să ajungă la tribunal. Dar dacă mă omoară pe mine, pierd Archway, proprietăţile, totul, aşa că stau deoparte şi aşteaptă.

Şi-a golit paharul.

— Mick, lucrurile pe care ţi le-am spus te-ar putea ucide într-o secundă. Ca pe Jerry. Nu uita asta.

A chemat un chelner şi a cerut nota.

Eram recunoscător că clientului meu îi plăceau martiniurile înainte de cină şi un Chardonnay în timpul acesteia şi după. Nu eram sigur că aş fi obţinut de la el ceea ce obţinusem fară alcoolul care să-i dezlege limba. Dar nu voiam să fie reţinut pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice în mijlocul unui proces de crimă. L-am dus acasă cu maşina lui, Patrick venind în urma mea.

— Walter, i-am spus, în ciuda a tot ce mi-ai spus astă-seară, o să fac pentru tine tot ce pot.

— Deci mă crezi când spun că sunt nevinovat.

Am ezitat.

— Te cred că nu i-ai împuşcat pe soţia ta şi pe Rilz. Nu sunt sigur că asta te face nevinovat, dar mie-mi ajunge.

Elliot locuia în Beverly Hills, într-o comunitate închisă, la sud de Sunset. A apăsat un buton din plafonul maşinii şi am intrat pe poarta de oţel de la intrare, cu Patrick urmându-ne în Lincoln. Am ieşit, i-am întins lui Elliot cheile şi i-am urat noapte bună.

Rotiţele din cap mi s-au învârtit tot drumul până acasă. M-am uitat tot timpul pe geamul maşinii. Nu era greu de înţeles cum făcuse Jerry Vincent

înţelegerea. Întrebarea era cu cine o făcuse.

Elliot recunoscuse mai multe infracţiuni în cursul cinei. Dar eram avocatul lui şi aceste mărturisiri rămâneau confidenţiale, conform relaţiei client-avocat. Excepţia de la regulă era dacă eram pus în pericol prin cunoaşterea faptelor, sau dacă aveam cunoştinţă de o infracţiune care încă nu fusese comisă. Mita se întâmplase deja, dar infracţiunea de corupere a juriului încă nu. Aceea nu avea să se petreacă decât în cursul deliberărilor, aşa că datoria îmi cerea să o raportez, cu toate că Elliot părea convins că ameninţarea de a sfârşi la fel ca Vincent mă va împiedica s-o fac.

M-am gândit la toate acestea, apoi mi-am dat seama că nu trebuia să raportez infracţiunea plănuită, dacă o puteam împiedica.

Am privit înjur. Eram pe Sunset, la intrarea în West Hollywood, şi am văzut un semn bine cunoscut.

— Patrick, opreşte în faţă la Book Soup. Vreau să intru pentru o clipă.

Patrick a tras Lincolnul la bordură, în faţa librăriei, şi am sărit afară. Am intrat şi m-am adâncit printre rafturi, am găsit un separeu gol şi mi-am sunat imvestigatorul.

— Cisco, eu sunt. Unde eşti?

— Acasă. Ce s-a întâmplat?

— Lorna e acolo?

— Nu, s-a dus cu sora ei la un film.

— Vreau să faci un lucru pe care s-ar putea să nu vrei să-l faci. Dacă nu vrei, te înţeleg. În orice caz, nu vreau să discuţi cu nimeni despre el. Nici chiar cu Lorna.

A ezitat înainte de a răspunde.

— Pe cine trebuie să omor?

Amândoi am râs, şi asta a eliberat ceva din tensiunea serii.

— Despre asta putem vorbi mai târziu, dar ce vreau acum ar putea fi la fel de riscant. Vreau să-l urmăreşti pe juratul cu numărul 7.

Se făcuse aproape 10 seara când Patrick a băgat maşina în garajul de sub casa mea. Am urcat împreună treptele către veranda de la intrare. Eram rupt după o zi de 14 ore, dar adrenalina a început să pompeze când am văzut un bărbat pe unul din scaunele de pe verandă. Am întins braţul ca să-l opresc pe Patrick, aşa cum un părinte şi-ar opri copilul să sară în stradă.

— Bună seara, domnule avocat.

Bosch. M-am relaxat. Am urcat pe verandă şi am descuiat uşa ca să-l las pe Patrick să intre, apoi am închis uşa şi m-am întors spre Bosch.

— Frumoasă panoramă, a spus el. Apărând nemernici ai ajuns să-ţi permiţi locul ăsta?

Eram prea obosit ca să fiu dispus să-i fac jocul.

— Ce cauţi aici, domnule detectiv?

— M-am gândit că după librărie o să vii acasă.

— Da, am terminat pe ziua de azi. Poţi să-ţi anunţi echipa, dacă într-adevăr există o echipă.

— După tribunal ai luat cina cu clientul tău la Water Grill. Amândoi aţi luat fileu de calcan, clientul tău a băut fară reţineri, motiv pentru care i-ai condus maşina până acasă. Pe drum înapoi te-ai oprit la Book Soup şi ai dat un telefon pe care – evident – nu doreai să-l audă şoferul tău.

Eram impresionat.

— OK, să lăsăm asta. Am priceput. Oamenii tăi sunt prezenţi. Ce doreşti, Bosch? Ce se petrece?

Bosch s-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

— Voiam să te întreb acelaşi lucru, a spus el. De ce era Walter Elliot aşa de agitat astă-seară? Şi pe cine ai sunat din spatele librăriei?

TREISPREZECE

Nu mi-a venit rândul să-l interoghez pe detectivul Kinder decât marţi, târziu, după ce procurorul petrecuse mai multe ore ocupându-se de căsnicia acuzatului, de descoperirea recent expiratului contract prenuptial, şi de eforturile lui Elliot dinaintea crimelor de a afla cât din controlul asupra Archway Pictures ar fi pierdut prin divorţ. Kinder mai stabilise şi că Elliot nu avea niciun alibi credibil pentru momentul estimat al asasinatelor. Şi a descris şi numeroasele piste nefundamentate care fuseseră, toate, verificate atent.

Aceste detalii lucrau în favoarea mea. Mi-am spus că juriul – iar Julie Favreau mi-a confirmat într-un mesaj – era plictisit de atâtea detalii. Dar, una peste alta, Golantz şi Kinder păreau să fi făcut o treabă bună legându-mi clientul de cele două crime, iar pe la jumătatea după-amiezii tânărul procuror

a fost încântat să spună:

— Nu mai avem alte întrebări, onorată instanţă.

Era, în fine, rândul meu, şi m-am dus la pupitru.

— Domnule detectiv Kinder, ştiu că îl vom auzi mai târziu şi pe medicul legist, dar aţi declarat că, după autopsie, aţi fost informat că ora morţii doamnei Elliot şi a domnului Rilz a fost estimată undeva între 11 dimineaţa şi prânz.

— Corect.

— Mai aproape de 11 sau de 12?

— E imposibil de spus. Acesta e intervalul.

— Odată ce aţi avut intervalul, aţi dorit să vă asiguraţi că cel pe care l-aţi arestat nu are alibi, corect?

— Nu aş spune aşa, nu. Aş spune că e obligaţia mea să continui să investighez cazul. Îndeplinind această obligaţie, am stabilit, prin mai multe interviuri, precum şi pe baza înregistrărilor de la poartă, că domnul Elliot a plecat de la Archway Studios, conducând el însuşi, la ora 10:40, în dimineaţa respectivă. Ar fi avut suficient timp să…

— Vă mulţumesc, domnule detectiv. Aţi răspuns la întrebare.

— Nu mi-am încheiat răspunsul.

Golantz a întrebat dacă martorul îşi poate încheia răspunsul, iar Stanton i-a permis. Kinder a continuat, cu tonul lui de profesor.

— Domnul Elliot ar fi avut destul timp ca să ajungă la adresă în intervalul estimat.

— Aţi spus „destul timp“ pentru a ajunge acolo?

— Destul timp.

— Mai devreme aţi descris cum aţi făcut personal drumul, de mai multe ori. Când s-a întâmplat acest lucru?

— Prima oară a fost la o săptămână după asasinate. Am plecat de la Archway la 10:40 şi am ajuns la casa din Malibu la 11:42.

— Sunteţi sigur că aţi făcut acelaşi drum ca domnul Elliot?

— Nu. Am ales ceea ce am considerat a fi drumul cel mai evident şi mai rapid pe care l-ar alege cineva.

— Traficul din Los Angeles poate fi destul de imprevizibil, nu-i aşa?

— Da.

— De aceea aţi făcut drumul de mai multe ori?

— Unul din motive, da.

— Domnule detectiv, aţi declarat că aţi făcut drumul de cinci ori şi de fiecare dată aţi ajuns la casa din Malibu înainte de prânz, nu-i aşa?

— Corect.

— Şi acum, spuneţi juriului de câte ori aţi început drumul, dar aţi renunţat pentru că v-aţi dat seama că nu puteţi ajunge.

— Nu s-a întâmplat niciodată.

Ezitase puţin. Eram sigur că juriul remarcase.

— Domnule detectiv, dacă aş prezenta probe cum că aţi pornit de la poarta Archway la 10:40 dimineaţa de şapte ori, şi nu de cinci, aceste probe ar fi false?

— Nu.

— Mulţumesc. Domnule detectiv, spuneţi-ne câte din aceste teste le-aţi întrerupt înainte de a ajunge la casa din Malibu.

— Două.

— Care anume?

— A doua oară, şi ultima – cea de-a şaptea.

— V-aţi oprit pentru că ştiaţi că nu aveţi cum să ajungeţi la adresă în intervalul precizat, nu?

— Nu, odată am fost chemat înapoi la birou pentru un interviu, iar a doua oară am auzit un apel prin radio şi m-am dus să ofer întăriri unui coleg.

— De ce nu aţi notat aceste tentative în raport?

— Nu mi s-au părut relevante, pentru că au fost teste incomplete.

— Deci nu avem decât cuvântul dumneavoastră despre ce v-a făcut să renunţaţi înainte de a ajunge la reşedinţa Elliot, nu?

— Corect.

Îl sâcâisem de-ajuns pe tema asta. Dar speram să provoc măcar întrebări despre câtă încredere se poate avea în el. Am decis să-i trag lui Kinder o lovitură pe care să n-o poată prevedea.

I-am cerut judecătorului un moment şi m-am dus la masa apărării. M-am aplecat la urechea clientului meu:

— Dă din cap ca şi când ţi-aş spune ceva foarte important, i-am şoptit.

Elliot a făcut cum îi ceream şi eu am luat un dosar, m-am dus la pupitru şi l-am deschis.

— Domnule detectiv, în ce moment aţi determinat că Johan Rilz e ţinta

principală a acestui dublu asasinat?

Kinder a deschis gura ca să răspundă, apoi a închis-o şi s-a gândit un moment.

— Nu am determinat niciodată acest lucru.

— Nu a fost niciun moment punctul central al investigaţiei dumneavoastră?

— Păi, era victima unui asasinat. Asta îl facea destul de central pentru mine.

— Atunci, acest lucru explică de ce v-aţi dus în Germania ca să-l investigaţi, nu-i aşa?

— Nu m-am dus în Germania.

— Dar în Franţa? Paşaportul lui arată că a trăit acolo înainte de a veni în Statele Unite.

— Nu am considerat necesar. Am cerut o verificare Interpolului, şi era curat.

— Ce este Interpolul?

— Înseamnă Organizaţia Internaţională a Poliţiei. Face legătura între poliţiile din mai bine de o sută de ţări.

— Aţi verificat direct la poliţia din Paris, unde locuia Rilz acum cinci ani?

— Nu, ne-am bazat pe contactele de la Interpol pentru verificări.

— Interpolul a verificat dacă există cazier penal, corect?

— Era inclus printre verificări, da. Nu sunt sigur ce altceva.

— Dacă domnul Rilz ar fi lucrat ca informator pentru poliţia din Paris, într-un caz legat de droguri, Interpolul v-ar fi dat această informaţie?

Ochii lui Kinder s-au mărit preţ de o fracţiune de secundă.

— Nu ştiu.

— Agenţiile poliţieneşti nu prea dau de bunăvoie numele informatorilor lor confidenţiali, nu-i aşa?

— Nu, nu le dau. Ar putea pune în pericol informatorii.

— Deci poate fi periculos să fii informator într-un caz penal?

— Uneori, da.

— Domnule detectiv Kinder, aţi investigat vreodată uciderea unui informator confidenţial?

Golantz s-a ridicat şi a cerut o consultare cu judecătorul şi avocatul apărării. Judecătorul ne-a făcut semn să ne apropiem.

— Domnule Golantz? l-a interpelat judecătorul.

— Domnule judecător, niciuna din probele administrate de apărare nu face măcar aluzie la ceea ce îl întreabă domnul Haller pe martor.

Judecătorul s-a răsucit în scaun.

— Domnule Haller?

— Domnule judecător, a fost o investigaţie neglijentă, care…

— Păstraţi asta pentru juriu. Ce aveţi?

Am pus în faţa judecătorului o foaie printată dintr-un computer, aşezând-o în aşa fel încât Golantz să citească cu susul în jos.

— O poveste din *Le Parisien,* de acum patru ani şi jumătate. Îl numeşte pe Johan Rilz ca martor al acuzării într-un caz important legat de droguri. Era folosit de Direction de la Police Judiciaire pentru a achiziţiona droguri şi a obţine informaţii din interiorul cartelului. Şi indivizii ăştia de aici nici măcar nu au…

— Domnule Haller, asta e în franceză. Aveţi o traducere?

— Scuze, domnule judecător.

Am pus în faţa lui o a doua foaie.

Golantz şi-a sucit gâtul ca să o citească.

— De unde ştim că e acelaşi Johan Rilz? Asta nu e un document oficial.

Am pus pe masă o a treia foaie.

— Aceasta e o fotocopie a unei pagini din paşaportul lui Rilz, din documentele administrate chiar de procuratură. Arată că Rilz a părăsit Franţa cu destinaţia Statele Unite la o lună după această poveste. În plus, în articol i se dă corect vârsta şi se spune că achiziţiona droguri pentru poliţie sub acoperirea afacerii lui de decorator de interioare. E evident aceeaşi persoană, onorată instanţă. A băgat la închisoare o mulţime de oameni acolo.

Golantz a clătinat din cap cu disperare.

— E o încălcare a regulilor administrării de probe, şi este inadmisibil. Nu poţi să ţii secret aşa ceva, după care să loveşti acuzarea în moalele capului.

Judecătorul s-a răsucit cu scaunul şi s-a uitat urât la mine.

— Onorată instanţă, dacă cineva a ţinut asta secret, aceea a fost procuratura. Cred că martorul a ştiut acest lucru şi n-a făcut nimic în privinţa lui.

— E o acuzaţie serioasă, domnule Haller, a răspuns judecătorul. Aveţi

dovezi în sprijinul ei?

— Domnule judecător, am aflat de acest lucru accidental. Duminică am observat că investigatorul meu a verificat toate numele din acest caz în reţeaua Lexisnexis folosind computerul pe care l-am moştenit împreună cu cabinetul domnului Vincent. Setarea era numai pentru căutări în limba engleză. Cum mă uitasem la foaia din paşaportul lui Rilz înregistrată ca probă, am reluat căutarea incluzând limbile franceză şi germană, şi am găsit acest articol în mai puţin de două minute. Mi-e greu să cred că am găsit ceva despre care nu ştiau nimic departamentul şerifului, procuratura şi Interpolul. Domnule judecător, apărarea se simte defavorizată aici.

Nu-mi venea să cred. Judecătorul s-a răsucit spre Golantz şi i-a aruncat lui privirea urâtă. Pentru prima oară. Am făcut un pas la dreapta, ca majoritatea juriului să poată vedea.

— Ce spuneţi despre asta, domnule Golantz? a întrebat judecătorul.

— E absurd. Tot ce am găsit a intrat la dosar. Aş vrea să ştiu de ce domnul Haller nu ne-a informat despre asta ieri.

M-am uitat impasibil la Golantz.

— Dacă aş fi ştiut că eşti fluent în franceză, ţi l-aş fi dat, Jeff. Mi s-a adus traducerea cu zece minute înainte de a-mi începe contrainterogatoriul.

— Foarte bine, a spus judecătorul. Ce aveţi de gând să faceţi pentru a verifica această informaţie, domnule Haller?

— O să-l pun pe investigatorul meu să facă ceea ce departamentul şerifului ar fi trebuit să facă acum şase luni.

— Evident, vom verifica şi noi informaţia, a adăugat Golantz.

Judecătorul a ridicat o mână.

— OK, a spus el. Domnule Haller, vă permit să turnaţi fundaţia pentru asta în cursul prezentării apărării, dacă puteţi verifica raportul şi identitatea. Cred că am încheiat aici, domnilor.

Judecătorul s-a întors în poziţia oficială şi avocaţii au revenit la locurile lor. Am văzut că era 5 fară zece minute.

M-am întors la pupitru.

— Domnule judecător, voi explora activităţile din Franţa ale domnului Rilz în faza de apărare a procesului. Până atunci nu mai am alte întrebări pentru domnul detectiv Kinder.

M-am aşezat. Judecătorul a anunţat că şedinţa se suspendă.

Am privit juriul ieşind, apoi m-am uitat în galerie. Toţi trei bărbaţii Rilz se uitau la mine cu ochi aspri şi lipsiţi de viaţă.

Cisco m-a sunat acasă la ora 10. Mi-a spus că e în apropiere, în Hollywood, şi că poate veni imediat. A spus că are deja nişte veşti despre juratul cu numărul 7.

Am închis şi i-am spus lui Patrick că ies pe verandă ca să discut cu Cisco între patru ochi. Mi-am pus un pulover, am luat dosarul pe care-l folosisem mai devreme la tribunal şi am ieşit să-mi aştept investigatorul.

Peste deal, Sunset Strip strălucea ca o gură de furnal. Cumpărasem casa într-un an bun, tocmai pentru vederea asupra oraşului pe care o aveam de pe verandă. Nu contenea să mă vrăjească, ziua sau noaptea.

— Salut, şefule.

Am tresărit şi m-am întors. Cisco urcase treptele şi venise prin spatele meu fară să-l aud. Probabil că urcase dealul dinspre Fairfax, oprise motorul şi coborâse liber până la mine acasă.

I-am făcut semn spre masa şi scaunele de sub acoperiş. S-a aşezat şi a privit pe fereastra camerei de zi. Televizorul era pornit şi Patrick se uita la canalul de sporturi extreme. Nişte tipi făceau loopinguri pe snowmobile.

— Ala e un sport? a întrebat Cisco.

— Pentru Patrick, se pare că da.

— Cum merge cu el?

— Merge. Stă vreo două săptămâni. Ce-mi spui despre numărul 7?

A scos din buzunarul de la spate o agendă.

— Îl cheamă David Mesweeney şi aproape tot ce a scris pe foaia de identificare e fals.

Foaia de identificare, depusă ca parte a procedurii *voir dire*, conţinea numele potenţialului jurat, profesia şi zona de reşedinţă după codul poştal, precum şi răspunsuri la câteva întrebări de bază. Pentru acest proces, numele îi fusese eliminat.

— Dă-mi nişte exemple.

— Păi, conform codului poştal, locuieşte în Paloş Verde. Neadevărat. L-am urmărit până la un apartament din Berverly, în spatele CBS.

Cisco a arătat spre sud, în direcţia studiourilor televiziunii CBS.

— Am rugat un prieten să verifice numărul camionetei pe care a condus-o de la tribunal până acasă – David Mesweeney, aceeaşi adresă – apoi să-i

verifice permisul de conducere şi să-mi trimită o fotografie. Mesweeney e omul nostru.

— Cisco, ai lăsat tot felul de urme în afacerea asta.

— Calmează-te, prietene. Omul meu nu se foloseşte de computerul lui sau de numele lui de utilizator când face chestiile astea pentru mine. A făcut rost de vechea parolă a unui locotenent. Aşa că suntem în siguranţă, OK?

— Bine, am spus. Altceva?

— Păi, are o arestare în cazier, şi a bifat pe foaie că n-a fost niciodată arestat. Atac cu armă letală în ’97 şi conspiraţie pentru comiterea de fraudă în ’99. Fără condamnări, asta e tot ce ştiu până acum.

Aş fi vrut să ştiu cum asemenea arestări puteau să nu ducă la nicio condamnare, dar dacă Cisco solicita documente, ar fi trebuit să se identifice.

— S-o lăsăm baltă pentru moment. Mai ai altceva?

— Mda, îţi spun, cred că totul e un fals. Spune că e inginer la Lockheed, dar în directorul telefonic de la Lockheed nu există niciun David Mesweeney. Deci ce se petrece? Nu-mi spune că nenorocitul de procuror a infiltrat pe cineva în juriu.

— E mai bine dacă nu-ţi spun. L-ai văzut pe omul nostru cu cineva?

— Până acum nu. Dar nu stau după coada lui decât de la 5.

— OK, Cisco, te-ai descurcat bine. Poţi să renunţi şi să te întorci la asta.

I-am întins dosarul. A zâmbit şmecher.

— Ce i-ai spus judecătorului în discuţia privată?

Uitasem că fusese şi el în sală.

— I-am spus că am refăcut căutarea, incluzând limba franceză. Ba chiar am retipărit duminică articolul, ca să avem data recentă pe el. Unde e traducătorul pe care l-ai folosit pentru articol?

— Probabil în camera ei de cămin din Westwood. E studentă în schimb de experienţă, am găsit-o pe internet.

— Bine, sun-o şi du-te s-o iei, pentru că avem nevoie de ea în seara asta să traducă. Ce diferenţă de fus orar e cu Parisul, nouă ore? La miezul nopţii începi să suni toţi jandarmii care au lucrat la cazul cu drogurile şi urcă-l pe unul din ei într-un avion în direcţia asta. Cheltuieşte cât e nevoie. Numai adu-l aici cât mai repede posibil.

— Vrei să te sun astă-seară, după ce rezolv?

— Nu, am nevoie de somnul de frumuseţe. Sună-mă dimineaţă.

PAISPREZECE

Luni dimineaţă m-am îmbrăcat cu costumul Corneliani. Eram aşezat alături de clientul meu, gata să încep prezentarea apărării. Jeffrey Golantz stătea la masa lui, gata să-mi zădărnicească eforturile. Iar galeria din spatele nostru era din nou plină-ochi. Dar locul din faţa noastră era gol. Judecătorul era închis în biroul său, şi avea aproape o oră întârziere. Intervenise ceva, dar nu fuseserăm informaţi ce anume. Văzusem ofiţeri care escortaseră un bărbat necunoscut spre biroul judecătorului, apoi îl escortaseră din nou afară.

— Jeff, ce crezi? am întrebat în cele din urmă.

Golantz s-a uitat la mine. Purta costumul lui negru, elegant, dar îl purtase în fiecare zi, aşa că nu mai era impresionant. A ridicat din umeri.

— Habar n-am.

Cazul acuzării se întinsese pe întreaga săptămână care trecuse. Îl ajutasem şi eu, cu câteva contrainterogatorii prelungite, dar în cea mai mare parte fusese meritul lui Golantz, care exagerase din plin. Îl ţinuse în boxă pe medicul legist aproape o zi întreagă, explicând cu detalii chinuitoare cum şi când muriseră victimele. Îl ţinuse o jumătate de zi în boxă pe contabilul lui Walter Elliot, explicând cât ar fi pierdut Walter prin divorţ. Şi îl ţinuse aproape la fel de mult pe tehnicianul criminalist al departamentului şerifului, pentru a explica descoperirea de reziduuri de praf de puşcă pe hainele şi mâinile acuzatului.

Între aceştia, luase interogatorii mai scurte unor martori mai puţin importanţi şi încheiase vineri după-amiază cu un spectacol lacrimogen. Prietena de-o viaţă a lui Mitzi Elliot declarase că Mitzi îi povestise despre planurile ei de divorţ, despre cearta care urmase între ea şi Walter şi despre vânătăile de pe braţele lui Mitzi a doua zi. A stat în boxă o oră şi nu s-a oprit nicio clipă din plâns.

Procesul continua cu apărarea, începând de lunea următoare. Mi-am petrecut sfârşitul de săptămână concepând strategii şi pregătindu-mi martorii-cheie: expertul în reziduuri de praf de puşcă şi un căpitan din poliţia franceză,

foarte obosit de schimbarea de fus orar. Acum eram gata să încep, dar nu aveam judecător.

— Ce se întâmplă? a şoptit Elliot.

Am ridicat din umeri.

— Ştiu tot cât ştii şi tu.

Elliot avea un rid adânc pe frunte. Ştia că ceva nu e în regulă. M-am uitat în galerie şi am observat că în spatele mesei procurorului lipseau câţiva spectatori. Lipseau nemţii. Mă pregăteam să-l întreb pe Golantz unde erau membrii familiei Rilz, când un ofiţer din departamentul şerifului s-a apropiat de balustradă şi a fluturat către el un document.

— Scuzaţi-mă, sunteţi procurorul? Cu cine discut despre asta?

Golantz s-a ridicat şi s-a apropiat ca să se uite la document.

— E o citaţie din partea apărării. Sunteţi ofiţerul Staliworth?

— Corect.

— Atunci, sunteţi în locul corect.

— Nu, nu sunt. Nu am nimic de-a face cu acest caz.

— N-aţi fost la adresa din Malibu? Sau poate la asigurarea perimetrului?

Am văzut cum încep să i se învârtă rotiţele, dar când avea să-şi dea seama despre ce e vorba avea să fie prea târziu.

— Eram acasă, dormeam. Lucrez în schimbul de noapte.

— Stai aşa.

Golantz s-a apropiat de masa acuzării şi a verificat lista mea de martori.

— Ce e asta, Haller?

— Ce e ce? E pe listă. E pe listă de două săptămâni.

M-am ridicat şi m-am apropiat de balustradă.

— Domnule ofiţer Staliworth, sunt Michael Haller, eu v-am citat. Dacă vreţi să aşteptaţi pe coridor, încerc să termin cu dumneavoastră cât pot de repede, imediat ce începe şedinţa.

Ofiţerul s-a uitat la Golantz după ajutor, dar procurorul şoptea ceva la un telefon mobil.

— Uite ce e, am spus, ieşiţi pe coridor şi o să…

Grefierul ne facea semn să mergem în biroul judecătorului. Golantz a încheiat convorbirea şi s-a ridicat. M-am întors cu spatele la Staliworth şi l-am urmat.

Judecătorul era aşezat la masa de lucru, îmbrăcat în robă.

— Domnilor, a spus el. Luaţi loc şi vă spun ce se petrece.

Golantz şi cu mine ne-am aşezat unul lângă altul. Stanton ţinea mâinile încrucişate deasupra unei hârtii împăturite.

— Avem o situaţie foarte neobişnuită privind comportamentul nepotrivit al unui jurat, a spus el. Biroul meu a primit joi o scrisoare adresată mie personal. Din păcate, nu am avut ocazia de a o deschide decât după şedinţa de judecată de vineri. Scrisoarea spunea – mă rog, poftim scrisoarea. Eu am pus deja mâna pe ea, dar pe voi vă rog să n-o atingeţi.

A despăturit hârtia şi ne-a permis s-o citim.

Domnule judecător Stanton, trebuie să ştiţi că juratul cu numărul 7 nu este cine pretinde a fi. Verificaţi la Lockheed şi verificaţi-i amprentele. Are cazier.

Scrisoarea arăta ca şi când ar fi fost scoasă la o imprimantă laser.

— Aţi păstrat plicul în care a venit? am întrebat.

— E timbrată din Hollywood. Nu am vorbit încă cu numărul 7. M-am consultat cu câţiva judecători pe tema asta şi eram pregătit să discut cu cei doi avocaţi în dimineaţa aceasta. Singura problemă e că juratul numărul 7 nu a apărut astăzi.

Asta ne-a amuţit, pe Golantz şi pe mine.

— Nu e aici? a spus Golantz. Aţi trimis ofiţeri să îl…

— Da, am trimis ofiţerii tribunalului la el acasă, şi soţia lui le-a spus că e la muncă. S-au dus la Lockheed, l-au găsit şi l-au adus aici. Dar nu era juratul numărul 7. Pe 7 îl avem în computer drept Rodney L. Banglund, dar bărbatul care stă de două săptămâni pe locul 7 nu e Rodney L. Banglund. Nu ştim cine e, iar acum a dispărut.

— Şi asta ce înseamnă? am întrebat eu. Avem o eroare judiciară?

— Nu cred. Cred că e cazul să aducem juraţii, să le explicăm că numărul 7 a fost scuzat şi să aducem primul înlocuitor. Între timp, departamentul şerifului se asigură că toată lumea din boxa aia e cine trebuie să fie. Domnule Golantz?

— Cred că acuzarea e gata să continue.

— Domnule Haller?

Am dat din cap că da. Lucrurile se petrecuseră aşa cum sperasem.

— Am martori aduşi de la Paris. Clientul meu nu vrea să se declare eroare judiciară.

— OK, mergeţi în sală şi îi dăm drumul în zece minute.

Elliot s-a repezit la mine când am ajuns la masa apărării.

— Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

— Juratul numărul 7 nu a apărut şi judecătorul a aflat că nu era cine pretindea, am şoptit.

Elliot a înţepenit.

— Dumnezeule, ce înseamnă asta?

— Procesul continuă cu un jurat-înlocuitor, dar se va face o investigaţie în privinţa numărului 7. Să sperăm, Walter, că investigaţia nu va conduce la tine.

— Dar nu putem să continuăm. Trebuie să ceri să se declare eroare judiciară.

Am văzut o expresie de implorare pe faţa clientului meu şi mi-am dat seama că nu avusese nicio clipă încredere în propria apărare.

— Judecătorul a refuzat să declare eroare judiciară. Nu-ţi face griji, Walter. O să câştigăm cinstit.

Grefierul a chemat sala la ordine şi judecătorul a apărut.

— Ne întoarcem la procesul statului California vs. Elliot, a spus el. Să chemăm juraţii.

Primul martor al apărării a fostjulio Muniz, un cameraman din Topanga Canyon care în ziua crimelor avusese un avans faţă de ceilalţi reporteri. Am stabilit rapid prin întrebările mele faptul că Muniz asculta canalele radio ale poliţiei acasă şi în maşină, a reţinut adresa scenei crimei şi a luat imagini pe care le-a vândut reţelelor TV locale.

— Ce aţi făcut când aţi ajuns la reşedinţa Elliot? am întrebat.

— Păi, am observat că aveau un suspect în maşina de patrulă, aşa că mi-am pregătit camera video.

Am prezentat ca primă probă a apărării caseta video digitală pe care o folosise Muniz în ziua aceea, şi am adus în faţa juriului un ecran video şi un proiector. Am pus caseta înăuntru şi am apăsat butonul de pornire. Fusese derulată în aşa fel încât să înceapă cu momentul când Muniz filma în faţa casei lui Elliot.

Folosind o telecomandă, am oprit îmaginea. Elliot era pe bancheta din spate a maşinii. Era aplecat înainte, pentru că avea mâinile prinse în cătuşe la spate, ceea ce îl împiedica să stea confortabil.

— OK, domnule Muniz, daţi-mi voie să vă atrag atenţia asupra acoperişului maşinii de patrulă. Ce se vede scris acolo?

— Se vede indicativul maşinii. Este 4-A sau 4-alfa.

— Aţi recunoscut acest indicativ? îl mai văzuserăţi înainte?

— Păi, văzusem maşina 4-alfa mai devreme, în aceeaşi zi.

— În ce circumstanţe s-a întâmplat acest lucru?

— Am auzit pe scanner despre o posibilă situaţie cu luare de ostatici în parcul Malibu Creek. Am filmat acolo în jur de 2 dimineaţa.

— Deci, cu aproximativ 12 ore înainte de activităţile de la reşedinţa Elliot, aţi înregistrat această situaţie cu luare de ostatici?

— Corect.

— Iar maşina 4-alfa a fost implicată în acest incident?

— Da, când suspectul a fost capturat, pe la 5 dimineaţa, a fost transportat în 4-alfa. Aceeaşi maşină. Înregistrarea apare mai devreme, pe aceeaşi casetă.

— Haideţi s-o urmărim, am spus eu.

Golantz s-a ridicat imediat, a obiectat şi a cerut o discuţie privată. Judecătorul ne-a făcut semn să ne apropiem şi eu am luat cu mine lista martorilor.

— Domnule judecător, a spus Golantz furios. Apărarea joacă incorect. În administrarea probelor nu apare nicio indicaţie a intenţiei de a explora cealaltă infracţiune împreună cu martorul.

Am pus, calm, lista în faţa judecătorului.

— Scrie clar aici că Muniz va face declaraţii despre înregistrarea video de pe 2 mai, ziua asasinatelor. Înregistrarea din parc a fost făcută tot pe 2 mai. Domnul Golantz ar fi putut discuta cu acest martor şi ar fi putut vedea înregistrările.

Judecătorul a studiat o clipă lista şi a dat din cap.

— Obiecţie respinsă. Puteţi continua, domnule Haller.

M-am întors, am derulat caseta înapoi şi i-am dat drumul. Era o filmare de noapte şi imaginile erau neclare. În cele din urmă, a ajuns la imaginea unui bărbat cu cătuşe la mâini, aşezat într-o maşină de patrulă. Un ofiţer a închis portiera. În timp ce maşina trecea pe lângă camera video, am oprit imaginea. Se vedeau clar acoperişul maşinii, precum şi bărbatul de pe bancheta din spate.

— Domnule Muniz, care e indicativul de pe acoperişul maşinii?

— Din nou, este 4-A sau 4-alfa.

— Iar bărbatul care este transportat cu maşina, unde e aşezat?

— Pe bancheta din spate, pe locul din dreapta.

— Are cătuşe la mâini?

— Avea mâinile prinse în cătuşe la spate. Am filmat.

— Acum este în maşina de patrulă, în aceeaşi poziţie în care era domnul Elliot când l-aţi filmat, cu aproximativ 12 ore mai târziu?

— Da, aşa este. Exact aceeaşi poziţie şi pe acelaşi loc.

— Vă mulţumesc, domnule Muniz. Nu mai am alte întrebări.

Golantz nu a renunţat la contrainterogatoriu. Nu era nimic atacabil.

Muniz a ieşit din boxă şi l-am chemat pe ofiţerul Todd Staliworth la bară.

Staliworth părea obosit mort când a intrat în sala de judecată. Am stabilit rapid că el condusese maşina 4-alfa în districtul Malibu în schimbul întâi din ziua asasinatelor. Golantz a obiectat. Stilul lui începea să mă enerveze. De data aceasta, am trântit lista martorilor în faţa judecătorului.

— Domnule judecător, ofiţerul Staliworth este trecut clar pe listă, la capitolul poliţie. Explicaţia, ca şi mai devreme, este că va face declaraţii despre activităţile sale de pe 2 mai. Atât am scris, pentru că nu am discutat niciodată cu el.

Golantz a încercat să-şi păstreze calmul.

— Domnule judecător, de la începutul acestui proces apărarea s-a bazat pe trucuri şi înşelătorii ca să…

— Domnule Golantz, l-a întrerupt judecătorul. Nu spuneţi ceva ce nu puteţi dovedi. Acest martor, ca şi anteriorul, este aici pe listă, negru pe alb. Băgaţi de seamă.

Golantz a rămas cu capul plecat.

— Onorată instanţă, acuzarea cere o scurtă pauză, a spus cu voce mică.

— Onorată instanţă, am intervenit. Obiectez la orice întrerupere. Vrea să deturneze declaraţia martorului meu.

— Acum obiectez eu la asta, a spus Golantz.

— Fără pauză, a spus judecătorul. Obiecţie respinsă.

Ne-am întors la locurile noastre şi am arătat filmarea în care bărbatul cu cătuşe la mâini era aşezat pe bancheta din spate a maşinii 4-alfa, în parcul

Malibu Creek. Am oprit imaginea, la fel ca mai devreme.

— Domnule Staliworth, dumneavoastră sunteţi acolo, la volanul maşinii?

— Da, eu sunt.

— Cine este bărbatul de pe bancheta din spate?

— Se numeşte Eli Wyms.

— Avea cătuşe la mâini pentru că era arestat?

— Da. Era arestat, printre altele, pentru că încercase să mă omoare. Şi pentru descărcare ilegală a unei arme de foc.

— Câte asemenea descărcări ilegale ale armei de foc?

— Nu-mi amintesc numărul exact.

— Ce ziceţi de 94?

— Sună destul de corect. A tras în neştire.

— Aşa că l-aţi dus la secţia Malibu, în apropiere?

— Nu, l-am dus la închisoarea din centru.

— Cât a durat drumul?

— Cam o oră.

— Şi apoi v-aţi întors cu maşina în Malibu?

— Nu, mai întâi am dus 4-alfa la reparat. Wyms trăsese într-unul din proiectoarele laterale. Dacă tot eram în centru, m-am dus la atelierul auto. În tura de noapte nu lucrează decât vreo doi oameni, aşa că mi-a luat tot restul schimbului meu.

— Deci când s-a întors maşina în Malibu?

— La schimbarea turei. Am predat-o băieţilor din tura de zi.

M-am uitat la notiţe.

— Ofiţerii Murray şi Harber?

— Corect.

— Domnule ofiţer, când predaţi maşina de la un schimb la altul, o curăţaţi sau o dezinfectaţi în vreun fel?

— Ar trebui. Realist vorbind însă, dacă nu a vomitat nimeni pe bancheta din spate, nimeni nu o face. Maşinile sunt scoase din rotaţie cam o dată sau de două ori pe săptămână şi sunt curăţate.

— Eli Wyms a vomitat în maşină?

— Nu, aş fi ştiut.

— OK, domnule ofiţer Staliworth, daţi-mi voie să văd dacă am înţeles corect. Eli Wyms a fost arestat pentru că a tras în dumneavoastră şi a mai tras

de încă 94 de ori în dimineaţa respectivă. Mâinile i-au fost imobilizate în cătuşe la spate şi l-aţi transportat la închisoarea din centru. În înregistrarea video, domnul Wyms poate fi văzut pe locul din dreapta spate în maşină. Aţi declarat că a stat acolo pe toată durata drumului până în centru, cam o oră?

— Da, acolo a stat. L-am asigurat cu centura de siguranţă.

— Domnule ofiţer, am observat în înregistrare că nu i-aţi băgat domnului Wyms mâinile în pungi de plastic. De ce?

— Nu am considerat că ar fi necesar. Existau dovezi copleşitoare că el trăsese cu armele aflate în posesia sa.

Staliworth a căscat.

— Nu ne preocupau reziduurile de praf de puşcă.

— Vă mulţumesc, domnule ofiţer. Sper că acum vă puteţi duce să vă odihniţi.

M-am aşezat şi i-am lăsat lui Golantz martorul, dar acum Golantz ştia exact în ce direcţie mă îndrept şi nu prea avea cum să mă oprească. A renunţat la contrainterogatoriu şi judecătorul a suspendat şedinţa pentru prânz.

Dr Shamiram Arslanian a fost un martor-surpriză. Nu din punct de vedere al comportamentului ei la proces, ci al aspectului fizic. Numele şi pedigriul în criminalistică sugerau imaginea unei femei întunecate, un om de ştiinţă profund. Halat alb şi păr strâns în coc. Când colo, era o blondă cu ochi albaştri, vioaie şi zâmbitoare. Era telegenică, articulată şi plină de încredere, dar nu arogantă. Într-un cuvânt: agreabilă.

Petrecusem cea mai mare parte a sfârşitului de săptămână cu Shami, cum prefera să i se spună. Trecuserăm în revistă probele, declaraţia ei în favoarea apărării şi presupusul contrainterogatoriu. Aşa că nu-i dezvăluisem glonţul magic decât în ultimul moment.

Nu exista niciun fel de îndoială că e un mercenar celebru. Fusese cândva gazda unui spectacol la televiziunea juridică, şi avea tarife de celebritate. Pentru patru zile la Los Angeles ca să studieze, să se pregătească şi să depună mărturie, primea un onorariu de zece mii de dolari, plus cheltuielile. După zece minute în compania ei, am fost convins că-şi merită fiecare cent. Personalitatea ei avea să cucerească juriul, iar faptele aveau să pecetluiască verdictul.

Am auzit zumzetul de recunoaştere în sala de judecată atunci când

martora mea şi-a făcut intrarea prin spate, polarizând toate privirile pe drumul până în boxa martorilor. Purta un costum bleumarin care se mula pe toate rotunjimile corpului şi-i accentua cascada de bucle blonde. Până şi judecătorul Stanton părea vrăjit.

După ce a depus jurământul, m-am dus la pupitru cu notesul în mână.

— Bună ziua, dr Arslanian. Ce mai faceţi?

— Foarte bine, mulţumesc de întrebare.

— Înainte de a vă trece în revistă curriculum vitae, vreau să clarific ceva de la bun început. Sunteţi consultant plătit de către apărare, corect?

— Sunt plătită să mă aflu aici, nu sunt plătită să afirm altceva decât propria mea părere, fie că este favorabilă apărării, fie că nu. Este condiţia pe care o pun şi pe care nu o schimb niciodată.

— OK, spuneţi-ne de unde sunteţi, doamnă doctor.

— Locuiesc în Ossining, New York, acum. M-am născut şi am crescut în Florida şi am trăit multă vreme în zona Boston.

— Shamiram Arslanian nu sună ca un nume floridian.

A zâmbit sclipitor.

— Tata e sută la sută armean. Asta mă face jumătate armeancă, jumătate floridiană. Când eram mică, tata spunea că sunt armaggediană.

Multă lume din sală a chicotit politicos.

— Ce pregătire aveţi în domeniul criminalistic? am întrebat.

— Păi, am luat un masterat de la Massachusetts Institute of Technology în inginerie chimică, apoi am primit un doctorat în criminologie de la Colegiul John Jay.

— Când spuneţi „primit”, înseamnă că e onorific?

— Pe dracu’, a spus ea, hotărâtă. Am muncit de mi-au sărit capacele pentru el.

De data aceasta, râsul a fost general, şi până şi judecătorul a zâmbit politicos înainte de a bate din ciocănel.

M-am uitat la juriu şi am văzut toţi cei 24 de ochi privind vrăjiţi spre martorul meu.

— Ce pregătire preuniversitară aveţi?

— Am o diplomă în inginerie de la Harvard şi una de la Colegiul de Muzică Berklee, simultane.

— Aveţi o diplomă în muzică? am întrebat cu mirare prefăcută.

— Îmi place să cânt.

Alte râsete. Succesele continuau. O surpriză după alta.

În cele din urmă, Golantz s-a ridicat.

— Onorată instanţă, procuratura doreşte să ceară ca martorul să ofere declaraţii privind aspectele criminalistice, nu muzica sau alte lucruri fară legătură cu acest proces.

Îmbufnat, Stanton mi-a cerut să îmi menţin examinarea la obiect. Golantz a câştigat, dar toată lumea îl vedea acum ca pe un nesuferit care le stricase cheful.

Am mai pus câteva întrebări care au scos la iveală faptul că dr Arslanian lucra ca profesor şi cercetător lajohnjay, şi în cele din urmă am adus declaraţia către studiul asupra reziduurilor de praf de puşcă găsite pe trupul şi hainele lui Walter Elliot în ziua asasinatelor din Malibu.

— Dr Arslanian, expertul criminalist al acuzării a declarat că probele prelevate de pe mâinile, mânecile şi haina domnului Elliot au dat rezultate pozitive când au fost testate pentru diverse elemente asociate cu reziduurile de praf de puşcă. Sunteţi de acord?

— Da. Niveluri ridicate de bariu, antimoniu şi plumb.

— Ce înseamnă niveluri ridicate?

— Că unele din aceste materiale se pot găsi asupra unei persoane fie că a tras cu arma, fie că nu. În viaţa de zi cu zi.

— Deci pentru un rezultat pozitiv la testarea pentru reziduuri este obligatoriu să existe niveluri ridicate ale acestor trei substanţe?

— Da, plus tipare de concentraţie.

— Puteţi explica pe scurt ce vreţi să spuneţi cu tiparele de concentraţie?

— Sigur. Când se descarcă un pistol, în el are loc o explozie care trimite gaze pe ţeavă, precum şi prin orice fisură sau orificiu. Gazele care ies propulsează elemente microscopice înapoi, asupra celui care trage.

— Şi asta s-a petrecut în cazul de faţă, corect?

— Pe baza întregii mele investigaţii, nu pot spune asta.

Am ridicat din sprâncene a surprindere:

— Dar aţi spus că sunteţi de acord cu concluzia procuraturii că pe mâinile şi hainele acuzatului sunt reziduuri de praf de puşcă.

— Sunt de acord. Dar nu asta aţi întrebat.

M-am oprit un moment, ca să-mi revăd întrebarea.

— Dr Arslanian, vreţi să spuneţi că există o explicaţie alternativă pentru reziduurile de praf de puşcă de pe domnul Elliot?

— Da, asta spun.

Iată-ne. Era momentul să folosesc glonţul magic.

— Studierea materialelor oferite de apărare v-a condus la o explicaţie alternativă?

— Da. Este foarte probabil, după părerea mea, ca reziduurile să fi fost transferate acolo din greşeală, prin contact.

— Ce înseamnă transferul prin contact?

— Înseamnă că materialul se aşază pe o suprafaţă după ce este eliberat din armă. Dacă suprafaţa respectivă vine în contact cu alta, o parte din material va fi transferată. De aceea suspecţilor de infracţiuni implicând arme de foc le sunt luate hainele, spre păstrare şi examinare. Unele agenţii pun pungi pentru dovezi pe mâinile oamenilor, pentru a le proteja împotriva transferului.

— Acest material se poate transfera de mai multe ori?

— Da, se poate, cu niveluri în continuă scădere. E un material solid. Trebuie să ajungă undeva, până la urma urmei. Am făcut numeroase studii şi am descoperit că transferul se poate repeta şi repeta. Depinde doar de cantitatea existentă la început.

Am dat din cap.

— OK, dr Arslanian, având în vedere aceste teorii, ne puteţi spune ce s-a întâmplat în cazul Elliot?

— Pot. Când domnul Elliot a fost încătuşat şi aşezat pe bancheta din spate a maşinii de patrulă 4-alfa, mâinile, braţele şi hainele sale au intrat în contact direct cu reziduurile de praf de puşcă dintr-un alt caz. Transferul a fost inevitabil.

Golantz a obiectat rapid, spunând că nu am pregătit niciun fel de bază pentru un asemenea răspuns. I-am spus judecătorului că asta intenţionez să fac în continuare, şi am cerut să se instaleze din nou echipamentul de proiecţie.

Dr Arslanian editase filmul făcut de Julio Muniz, transformându-l într-un film demonstrativ. Folosindu-l ca material didactic, am condus martora prin întreaga teorie a transferului construită de apărare.

— Pe locul acela a fost aşezat un bărbat care trăsese cu arma de 94 de

ori, a spus ea. De 94 de ori! Probabil că trăsnea a reziduuri de praf de puşcă.

Apoi a venit momentul să introducem recuzita care să întărească declaraţia dr Arslanian.

— Din analiza dovezilor aţi mai tras şi alte concluzii care să susţină teoria transferului?

— Da, am tras. Pot să-mi folosesc manechinul pentru a demonstra?

Judecătorul a dat permisiunea fară obiecţii din partea lui Golantz, şi am adus manechinul pe roţi al dr Arslanian până în faţa juriului. Era un model în mărime naturală, cu membre flexibile, mâini şi degete, era făcut din plastic alb şi era îmbrăcat cu jeanşi şi o cămaşă închisă la culoare, pe sub un vindiac cu înscripţia University of Florida.

Întinzând către dr Arslanian un pistol din lemn şi un indicator telescopic, m-am întors la pupitru.

— OK, ce avem aici, doamnă doctor?

— El e Manny, manechinul meu pentru demonstraţii. Manny, aici sunt juraţii.

S-au auzit câteva râsete, iar unul din juraţi chiar a dat din cap în semn de salut.

— Manny e fan al echipei Gator din Florida?

— Hm, astăzi da. Hainele lui sunt o copie exactă a ceea ce purta domnul Elliot.

— De ce avem nevoie de Manny aici, doamnă doctor?

— Pentru că o analiză a mostrelor luate de expertul criminalist al departamentului şerifului ne poate arăta de ce reziduurile de pe domnul Elliot nu înseamnă neapărat că a tras cu o armă.

— Expertul procuraturii a explicat aceste proceduri săptămâna trecută, dar aş dori să ni le reamintiţi. Ce este o mostră?

— Testul pentru depistarea reziduurilor de praf de puşcă se face cu aceste tampoane rotunde, a căror parte lipicioasă este frecată de zona de testare, pentru a aduna toate materialele microscopice de la suprafaţă. Tampoanele se pun apoi într-un microscop electronic, unde vedem sau nu vedem bariul, antimoniul şi plumbul.

— OK, deci aveţi o demonstraţie pentru juriu?

— Da, am.

Dr Arslanian a desfăcut indicatorul telescopic.

— Domnul Guilfoyle, expertul criminalist al şerifului, a luat opt probe diferite de pe corpul şi hainele domnului Elliot.

A arătat spre locurile de unde se luaseră probele.

— Proba A a fost de pe dosul palmei mâinii drepte, B de pe dosul stângii. Proba C a fost de pe mâneca dreaptă a vindiacului domnului Elliot, D de pe mâneca stângă. Apoi avem probele E şi F de pe pieptul drept şi cel stâng al jachetei, G şi H de pe pieptul cămăşii.

— OK, şi ce aţi aflat din analiza mostrelor?

— Am aflat că nivelurile de reziduuri difereau foarte mult.

— Cum aşa?

— Păi, mostrele A şi B, care proveneau de pe mâinile domnului Elliot, aveau cele mai mari niveluri de reziduuri. De aici avem o descreştere bruscă – mostrele C, D, E şi F au niveluri mult mai mici, şi nu e nimic pe mostrele G şi H.

— Şi asta ce ne spune, doamnă doctor?

— În primul rând, niveluri similare la amândouă mâinile indică faptul că s-a tras cu amândouă mâinile.

A apropiat mâinile manechinului şi le-a întins în faţă. Apoi le-a strâns în jurul pistolului de lemn.

— Dar o asemenea poziţie de tragere ar presupune şi niveluri ridicate de reziduuri pe mânecile vindiacului, şi în general pe restul hainelor. Probele procesate de expertul criminalist arată exact contrariul.

— Deci, în opinia dumneavoastră de expert, ce înseamnă acest lucru?

— Un transfer complex. Prima situaţie de transfer s-a petrecut când domnul Elliot a fost aşezat, cu mâinile şi braţele la spate, în maşina 4-alfa. După aceea, materialul se afla pe braţele şi mâinile lui, şi o parte din el s-a transferat pe piepţii jachetei, în cursul mişcărilor fireşti.

— După opinia dumneavoastră de expert, doamnă doctor, există vreo posibilitate ca domnul Elliot să fi căpătat această distribuţie a reziduurilor trăgând cu o armă de foc?

— Nu, nu există.

— Vă mulţumesc, dr Arslanian. Nu mai am alte întrebări.

M-am întors la locul meu şi Walter Elliot a şoptit:

— Cei mai bine cheltuiţi zece mii de dolari ai mei.

Eram de părere că nici eu nu mă descurcasem chiar rău. Golantz i-a

cerut judecătorului pauza de prânz. Nu-mi puteam imagina că are mare lucru în arsenal, altfel s-ar fi ridicat şi mi-ar fi atacat pe loc martorul.

După ce juriul şi judecătorul ieşiseră din sală, m-am apropiat de masa procurorului. Golantz scria întrebări într-un notes. Nu a ridicat privirea la mine.

— Ce? a întrebat el.

— Răspunsul e nu.

— La ce întrebare?

— Cea pe care aveai de gând s-o pui, despre o înţelegere.

Golantz a pufnit.

— Eşti amuzant, Haller. Ai avut un martor impresionant, şi ce? Procesul e departe de a se fi terminat.

— Şi mai am un căpitan de poliţie francez, care mâine o să declare că Rilz a dat în gât şapte din cei mai periculoşi şi răzbunători oameni pe care i-a investigat vreodată. Şi doi dintre ei se întâmplă să fi ieşit din închisoare anul trecut.

Golantz a pus pixul jos şi s-a uitat în fine la mine.

— Mda, am vorbit ieri cu inspectorul Clouseau al tău. E destul de limpede că spune ce vrei tu să spună.

— Şi unde e familia lui Rilz? am întrebat.

— Le-am spus că trebuie să fie pregătiţi să te vadă construindu-ţi apărarea uşurându-te pe amintirea fiului şi fratelui lor, folosindu-te de problemele din Franţa ale lui Johan pentru a încerca să-l faci scăpat pe ucigaşul lui şi descriindu-l ca pe un gigolo german care a sedus bărbaţi şi femei prin tot Malibu. Ştii ce a spus tatăl?

— Nu, dar o să-mi spui tu.

— A spus că s-au săturat de justiţia americană şi pleacă acasă.

Am vrut să dau o replică inteligentă, dar n-am găsit niciuna.

— Nu-ţi face griji, a spus Golantz. Le spun eu care e verdictul.

Am ieşit pe coridor şi l-am găsit pe clientul meu în mijlocul unui cerc de reporteri. Simţindu-se încrezător după succesul declaraţiei dr Arslanian, se ocupa acum de juriul cel mare – opinia publică.

— În tot acest timp s-au concentrat asupra mea, şi adevăratul criminal e afară, liber! a spus el.

Mă pregăteam să-l înhaţ, dar Cisco m-a interceptat primul.

— Vino cu mine, a spus el.

Am pornit pe coridor, departe de mulţime.

— Ce s-a întâmplat, Cisco? Mă întrebam unde eşti.

— Am primit raportul din Florida. Vrei să-l auzi?

Îi spusesem ce-mi povestise Elliot despre cum reprezenta aşa-numita organizaţie. Povestea lui Elliot păruse destul de sinceră, dar la lumina zilei îmi amintisem de un truism simplu – toată lumea minte – şi-i cerusem lui Cisco să încerce s-o confirme.

— Spune-mi.

— Am folosit un investigator privat din Fort Lauderdale. Am vrut să merg pe mâna cuiva în care am încredere. Bunicul lui Elliot a întemeiat o afacere cu fosfaţi acum 78 de ani, apoi tatăl lui Elliot a dezvoltat-o. Lui Elliot nu i-a plăcut să se murdărească pe mâini, aşa că a vândut-o la un an după moartea tatălui lui. Articolele din ziare estimează afacerea la vreo 32 de milioane.

— Şi criminalitatea organizată?

— Omul meu n-a simţit nici urmă de ea. E de părere că era o afacere bună şi curată – legală, vreau să spun. Elliot minte.

Am dat din cap.

— OK, mulţumesc, Cisco.

El a plecat spre lifturi, iar eu am rămas uitându-mă la clientul meu la şuetă cu reporterii. Ceva a început să ardă în mine şi căldura a tot crescut până când am spintecat mulţimea ca să mă apropii de el.

— OK, asta a fost tot, oameni buni, am spus eu. Nu mai avem alte comentarii.

L-am dus pe Elliot mai încolo pe coridor, îndepărtând reporterii. Zâmbind încântat, a ridicat pumnul în aer.

— Mick, e ca şi câştigat! A fost grozavă acolo. Vreau să spun, îmi vine s-o cer de nevastă.

— Mda, drăguţ, dar stai să vedem cum se descurcă la contrainterogatoriu, înainte să cumperi verigheta, OK?

O altă reporteră s-a apropiat şi i-am spus să o întindă, după care m-am întors din nou spre clientul meu.

— Ascultă, Walter, trebuie să stăm de vorbă.

— OK, vorbeşte.

— Am pus un investigator să verifice povestea ta din Florida şi am aflat că e o minciună. M-ai minţit, Walter, şi ţi-am spus să nu mă minţi niciodată.

S-a uitat la mine enervat că-i luasem vântul din pânze.

— De ce m-ai minţit, Walter? De ce mi-ai spus povestea aia?

A ridicat din umeri.

— Povestea? De fapt am citit-o într-un scenariu.

— Dar sunt avocatul tău. Poţi să-mi spui orice. Ţi-am cerut să-mi spui adevărul şi tu m-ai minţit. De ce?

În fine, s-a uitat în ochii mei.

— Ştiam că trebuie să te întărât cumva. Haide, Mickey. Să nu devenim…

Se întorsese să pornească spre sala de judecată, dar l-am apucat dur de braţ.

— Cum m-ai întărâtat?

— Mă doare braţul.

Am slăbit strânsoarea, dar nu i-am dat drumul de tot. Şi-a compus o expresie de genul „ei, ce mama naibii”.

— Uite, a spus el. Aveam nevoie să mă crezi că n-am facut-o eu. Era singura cale de a te face să dai tot ce poţi. Ţi-am spus că mă pricep să citesc oamenii, Mick. Ştiam că ai nevoie să crezi în ceva. Dacă eram puţin vinovat, dar nu vinovat de crima cea mare, ştiam că o să-ţi recapeţi entuziasmul.

Se spune că cei mai buni actori de la Hollywood sunt în spatele camerei de filmat. În momentul acela am ştiut că aşa e. Am ştiut că Elliot îşi ucisese soţia şi pe amantul acesteia, şi că era chiar mândru de asta.

— De unde ai luat arma?

— Oh, o aveam. Am cumpărat-o pe sub mână de la un târg de vechituri, în anii ’70. Eram un mare fan Dirty Harry, şi am vrut un Magnum 44. Îl ţineam la casa de pe plajă, pentru apărare.

— Ce s-a întâmplat de fapt în casa aceea, Walter?

— M-am dus acolo să mă confrunt cu ea şi cu individul cu care era în fiecare luni. Dar când am ajuns acolo mi-am dat seama că e Rilz. Mi-l prezentase drept homosexual, îl invitase la masă şi la petreceri la noi, şi probabil râseseră împreună după aceea. M-am înfuriat. Îngrozitor. Ar fi trebuit să le vezi expresiile când au văzut pistolul ăla mare.

M-am uitat lung la el. Mai avusesem şi înainte clienţi care mărturisiseră, dar de obicei plângând şi frângându-şi mâinile, luptându-se cu demonii pe

care crimele îi zămisliseră în ei. Dar nu şi Walter. El era rece ca gheaţa.

— Cum ai scăpat de el?

— Aveam pe cineva cu mine, şi ea a luat pistolul, mănuşile de cauciuc şi hainele de pe mine, a coborât pe plajă, a mers pe jos până la şosea şi a chemat un taxi.

Am avut o viziune cu Nina Albrecht deschizând cu uşurinţă uşa dinspre terasă, când eu nu-mi putusem da seama cum se deschide. Demonstra o familiaritate cu dormitorul şefului ei care mă şocase din clipa când o văzusem.

— N-am contat nicio clipă pe transfer. Am crezut că sunt curat şi că aşa se încheie.

A scuturat din cap la gândul unui pericol evitat atât de la mustaţă.

M-am uitat în jos, la podea, zgâriată de un milion de oameni care merseseră un milion de kilometri în căutarea justiţiei.

— L-ai omorât pe Jerry Vincent?

— Nu. Dar a fost un noroc, pentru că am sfârşit prin a avea un avocat mai bun. Slavă Domnului pentru avocaţi ca tine.

CINCISPREZECE

În seara aceea l-am trimis pe Patrick la film, pentru că voiam să fiu singur în casă. Nu voiam nicio întrerupere. Nu ca să mă pregătesc pentru ceea ce avea să fie, foarte probabil, ultima zi de proces. Căpitanul de poliţie francez era pregătit pentru asta. Şi nu era nici pentru că acum ştiam că clientul meu e vinovat. Puteam număra pe degetele de la o mână clienţii cu adevărat nevinovaţi pe care-i avusesem de-a lungul anilor. Oamenii vinovaţi erau specialitatea mea. Dar mă simţeam rănit pentru că fusesem folosit. Şi pentru că uitasem regula de bază: toată lumea minte.

Mă mai simţeam rănit şi pentru că nu mi-i puteam scoate din minte pe tatăl şi fraţii lui Rilz. Şi ce-i spuseseră lui Golantz despre decizia lor de a se întoarce acasă. Nu aşteptau verdictul, dacă asta însemna ca mai întâi să-l vadă pe omul drag lor târât prin dejecţiile sistemului juridic american. Nu mă simţeam prea mândru de mine sau de munca pe care aveam s-o fac a doua zi.

În asemenea momente simţeam cel mai puternic dorinţa de a mă

întoarce la vechile obiceiuri. Să găsesc din nou distanţa aceea. Să iau pastila pentru durerea fizică, ştiind că-mi va amorţi şi durerea interioară. În asemenea momente, îmi dădeam seama că trebuia să mă confrunt cu propriul meu juriu, şi că verdictul era „vinovat”, şi că nu aveau să mai existe alte cazuri după acesta.

Am ieşit pe verandă, sperând că oraşul mă va scoate din abisul în care căzusem. Noaptea era răcoroasă, limpede şi curată. Los Angeles se întindea înaintea mea ca un covor de lumini.

După o vreme, mi-am amintit ceva şi am reuşit cumva să zâmbesc. Era una din ultimele amintiri despre tata. Un glob de sticlă, antic, moştenit din generaţie în generaţie în familia mamei, fusese găsit spart sub pomul de Crăciun. Mama mă adusese să văd paguba şi să-mi dea ocazia de a mărturisi. Tata era deja bolnav şi nu se mai facea bine. Îşi mutase munca – ce mai rămăsese din ea – acasă, în biroul de lângă camera de zi. Pe uşa deschisă i-am auzit vocea, într-o rimă cântată.

În a pickle, take the nickel…

Ştiam ce înseamnă. Chiar şi la cinci ani, eram fiul tatălui meu, atât prin sânge, cât şi în avocatură. Am refuzat să răspund întrebărilor mamei. Am refuzat să mă autoincriminez.

Acum râdeam cu voce tare, privind la oraşul visurilor. M-am aplecat, cu coatele pe balustradă, şi am lăsat capul în piept.

— Nu mai pot face asta, am şoptit numai pentru mine.

Uvertura *Wilhelm Tell* a izbucnit brusc de undeva din casă. Am intrat şi m-am uitat la telefonul de pe masă. Scria NUMĂR PRIVAT. Am răspuns în ultimul moment.

— Sunteţi Michael Haller, avocatul?

— Da, cine e acolo?

— Sunt ofiţerul Randall Morris de la poliţia din Los Angeles. Cunoaşteţi o persoană pe nume Elain Ross, domnule?

Am simţit cum un pumn de oţel îmi strânge măruntaiele.

— Lanie? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Ăăă, domnule, o am pe domnişoara Ross aici, pe Mulholland Drive, şi n-ar trebui să fie la volan. De fapt, a cam leşinat după ce mi-a întins cartea dumneavoastră de vizită.

Lanie Ross. Avusese o recădere. O arestare ar fi trimis-o înapoi în

sistem, şi probabil ar fi costat-o încă o şedere la închisoare şi la dezintoxicare.

— La ce închisoare o duceţi?

— Trebuie să fiu cinstit. Am cod şapte în douăzeci de minute. Dacă o duc în centru s-o închid, asta înseamnă încă două ore. Dacă trimiteţi pe cineva după ea, sunt dispus să-i dau o şansă.

— Mulţumesc, domnule ofiţer. Vin eu, dacă-mi daţi adresa.

— Ştiţi pasarela peste Fryman Canyon? Suntem exact acolo. Veniţi repede.

Fryman Canyon era la numai câteva cvartale de garajul transformat în casă de oaspeţi unde un prieten o lăsa pe Lanie să locuiască gratis. O puteam duce acasă şi mă puteam întoarce pe jos să-i recuperez maşina. Am ieşit din casă şi am pornit la deal spre Laurel Canyon, am făcut stânga pe Mulholland, apoi am intrat pe drumul cu serpentine preţ de vreun kilometru.

Mobilul mi-a zumzăit, aşa cum mă aşteptasem.

— De ce ţi-a trebuit atâta până să suni, Bosch? am spus eu, în loc de salut.

— Am mai sunat, dar nu ai semnal în canion, a răspuns Bosch. Ăsta e un fel de test? Unde dracu' te duci? Ai sunat şi ai spus că rămâi acasă peste noapte.

— Am primit un telefon. O… clientă de-a mea a fost oprită pe pasarela de la Fryman Canyon. Poliţistul o lasă să plece, dacă o duc eu acasă.

— Cine e poliţistul?

— Randall Morris.

— OK, trage pe dreapta până-l verific.

— Să trag pe dreapta? Sunt deja acolo.

Pasarela era pe partea dinspre Valley. Am făcut dreapta şi am trecut pe lângă semn. Nu am văzut nici maşina lui Lanie, nici vreo maşină de poliţie. Parcarea era goală.

— Fi-r-ar să fie!

— Ce e? a întrebat Bosch.

Am lovit volanul cu palma. Morris nu mă aşteptase.

— Nu e aici. A dus-o la închisoare.

Acum trebuia să-mi dau seama la ce secţie fusese transportată Lanie şi să-mi petrec noaptea aranjând cauţiunea.

Am tras frâna de mână şi am ieşit din maşină să mă uit în jur. Luminile

din Valley se întindeau, la poalele prăpastiei, pe kilometri şi kilometri.

— Bosch, trebuie să închid. Trebuie să încerc să găsesc…

Am văzut mişcare undeva spre stânga. M-am întors şi am văzut o siluetă ieşind din tufişuri. Era un bărbat îmbrăcat în negru, cu o mască de schi pe faţă. Când s-a îndreptat de spate am văzut că ridică un pistol.

— Stai aşa, am spus. Ce se…?

— Aruncă telefonul!

L-am aruncat şi am ridicat mâinile.

— Eşti cu Bosch?

Bărbatul s-a apropiat rapid de mine şi m-a împins. M-am împleticit, am căzut şi am simţit cum mă prinde de gulerul hainei, pe la spate.

— Ridică-te! Acum!

A început să tragă de mine.

— OK, mă ridic.

În clipa când am fost în picioare, m-a împins înainte, în faţa farurilor maşinii mele.

— Unde mergem? Ce e…?

Am fost împins din nou.

— Pui prea multe întrebări, avocatule.

M-a împins spre prăpastie. Ştiam că e un perete aproape vertical. Am încercat să mă proptesc în călcâie, dar bărbatul m-a împins şi mai tare. Avea de gând să mă arunce de pe margine în abisul negru.

— Nu poţi să…

Brusc s-a auzit o împuşcătură. Bărbatul a ţipat şi a căzut în tufe. Apoi s-au auzit voci, strigând.

M-am aruncat în ţărână cu faţa în jos şi mi-am pus mâinile peste cap. Am mai auzit alte ţipete, un zgomot ca şi când cineva ar fi alergat, vehicule scrâşnind pe pietriş. Când am deschis ochii, am văzut lumini albastre intermitente.

— Domnule avocat, a spus o voce de deasupra capului meu. Poţi să te ridici acum.

Mi-am sucit gâtul să mă uit în sus. Era Bosch, a cărui siluetă se decupa pe cerul luminat de stele.

— De data asta ai fost teribil de aproape, a spus.

Bărbatul cu mască a ţipat de durere când i-au pus cătuşele.

— Mâna mea! Am mâna ruptă!

M-am ridicat în picioare şi am văzut bărbaţi cu vindiacuri negre mişunând ca furnicile într-un muşuroi. Pe unele din jachete scria LAPD, dar pe cele mai multe, FBI. Curând, deasupra capului a apărut un elicopter, care a luminat poiana cu un proiector.

Bosch s-a îndreptat către agenţii FBI din jurul bărbatului cu mască.

— E rănit? a întrebat el.

— Nu, gloanţele au nimerit pistolul, a răspuns un agent. Incă-l mai căutăm.

L-au ridicat pe bărbat în picioare.

— Ia să vedem pe cine avem aici, a spus Bosch.

Masca de schi i-a fost smulsă fară prea multă ceremonie. Bosch s-a întors şi s-a uitat la mine.

— Juratul numărul 7, am spus eu. Azi n-a apărut, şi îl caută tot departamentul şerifului.

Bosch s-a întors cu spatele.

— Ţineţi-l aici.

Mi-a făcut semn să-l urmez şi s-a apropiat de maşina mea. Am pus primul întrebarea.

— Ce s-a întâmplat aici?

— S-a întâmplat că tocmai ţi-am salvat viaţa.

— Asta ştiu, dar de unde au apărut toţi poliţiştii ăştia? Ai spus că noaptea le dai oamenilor tăi drumul, după ce mă retrag. Şi ce face FBI-ul aici?

— Astă-seară lucrurile au fost altfel. Hai să discutăm despre juratul numărul 7. De ce n-a apărut azi?

— Probabil că ar trebui să-l întrebi pe el asta. Tot ce pot să-ţi spun e că azi-dimineaţă judecătorul a spus că a primit o scrisoare anonimă în care i se spunea că e un impostor. Şi că a minţit despre cazier.

— De ce a vrut să te omoare? a întrebat Bosch.

Am ridicat mâinile.

— Nu ştiu. Poate din cauza poveştii pe care am plantat-o în ziar. Nu ăsta era planul, să-l scoţi la lumină?

— Cred că-mi ascunzi ceva, Haller.

— Tu eşti cel care ascunde ceva. Ce face FBI-ul aici?

— Au fost implicaţi de la bun început.

— Mda, şi ai uitat să-mi spui.

— Ţi-am spus ce aveai nevoie să ştii.

— Foarte bine, am nevoie să ştiu totul, sau cooperarea mea se încheie aici. Şi asta include şi orice fel de depunere de mărturie.

A zâmbit, enervat.

— Haide, omule, calmează-te. Nu face ameninţări fară conţinut.

— O să vedem cât de goale sunt când mă apuc să amân citaţia de la marele juriu federal. Pot să argumentez confidenţialitatea de aici până la Curtea Supremă. Amicii tăi din FBI or să-şi dorească să-mi fi povestit când aveai ocazia.

Bosch s-a gândit un moment, apoi m-a tras de braţ.

— OK, durule, vino-ncoace.

Ne-am dus cât mai departe de agitaţia poliţiştilor, într-o altă zonă a parcării. Bosch a început să vorbească.

— FBI-ul m-a contactat după asasinarea lui Vincent şi a spus că fusese o persoană care-i interesa. Asta-i tot. O persoană care-i interesa. Era unul din avocaţii al căror nume apăruse atunci când verificaseră tribunalele statale.

Nimic concret, numai pe bază de zvonuri, lucruri pe care clienţii pretindeau că le-ar fi spus că le poate face, legături pe care pretindea că le are. FBI-ul l-a invitat ca martor cooperant, şi a refuzat. Tocmai sporeau presiunea asupra lui, când a fost împuşcat.

— Aşa că v-aţi unit forţele. Nu e minunat? Mulţumesc că mi-ai spus.

— După cum am spus, nu aveai nevoie să ştii. Dacă n-ar fi fost FBI-ul, acum ai fi zăcut în prăpastie, mort.

Am încercat să accept această realitate. Şi realitatea că fusesem folosit ca pion de la bun început – de către clientul meu, de către Bosch, de către FBI. Bosch i-a făcut unui agent semn să se apropie.

— Acesta e agentul Armstead. A coordonat activitatea din partea Biroului, şi are nişte întrebări pentru tine.

— De ce nu? am spus. La ale mele oricum nu răspunde nimeni. De ce n-aş răspunde eu la ale voastre?

Armstead era tânăr, cu o tunsoare militară.

— Domnule Haller, cooperarea dumneavoastră este foarte apreciată. Juratul numărul 7 este cel căruia i-a plătit Vincent mita?

M-am uitat la Bosch cu o expresie de genul „ăsta cine mai e?“.

— Cerule, de unde să ştiu eu asta? N-am luat parte la chestia asta. Dacă vreţi un răspuns, întrebaţi-l pe el.

— Nu vă faceţi griji, o să-l întrebăm. Ce faceaţi aici, domnule Haller?

— V-am spus. I-am spus lui Bosch. Am primit un telefon de la cineva care s-a dat drept poliţist. Mi-a spus că a oprit-o pe o femeie pe care o cunosc personal, că era sub influenţa drogurilor şi că, dacă vin să o iau şi să o duc acasă, o scap de arestare.

— Am verificat numele pe care mi l-ai dat la telefon, a spus Bosch. Randall Morris se ocupă de bande, în South Bureau.

Am dat din cap.

— Mda, cred că de-acum e destul de limpede că telefonul a fost o minciună, dar ştia numele prietenei mele şi avea numărul meu de telefon.

— De unde a luat numele femeii? a întrebat Armstead.

— Bună întrebare. Du-te să i-o pui lui Mesweeney.

Mi-am dat imediat seama de scăpare. N-aş fi ştiut numele acela, decât dacă l-aş fi investigat pe juratul numărul 7. Bosch s-a uitat ciudat la mine. M-a salvat cineva care a strigat din tufe:

— Am găsit arma!

Bosch a arătat cu degetul spre pieptul meu.

— Să stai exact aici.

I-am privit pe Bosch şi pe Armstead îndreptându-se într-acolo şi aplecându-se să studieze, la lumina lanternei, arma găsită. Apoi, undeva în spatele meu, a început să se audă uvertura *Wilhelm Tell* şi mi-am văzut telefonul pe pietriş, cu ecranul micuţ luminând ca un far. M-am dus până la el şi am răspuns.

— Cisco, te sun eu mai încolo.

— Sună-mă repede. Am nişte chestii bune.

Am închis telefonul şi l-am privit pe Bosch apropiindu-se de Mesweeney şi şoptindu-i ceva la ureche. Nu a aşteptat răspunsul, ci a pornit către mine. Chiar şi în lumina slabă a lunii îmi puteam da seama că e încântat de ceva. Armstead îl urma.

— Arma e o Beretta Bobcat, cum căutam şi în cazul Vincent, a spus el. Pune chestiile astea cap la cap pentru mine, Haller. Dacă expertiza balistică se potriveşte, de ce ar fi vrut tipul să te omoare şi pe tine?

— Nu ştiu.

— De unde a ştiut numele prietenei tale, la telefon?

— Nici asta nu ştiu.

— Atunci la ce eşti bun? a întrebat Bosch.

O întrebare bună.

— Uite ce e, domnule detectiv, eu…

— Nu te obosi, prietene. Ce-ar fi să te urci frumuşel în maşină şi să pleci dracului de-aici? Ne descurcăm fară tine.

S-a întors şi a plecat, cu Armstead după el. Am ezitat, apoi l-am strigat. Bosch s-a întors singur.

— Fără rahaturi, a spus el nerăbdător. Nu am timp pentru rahaturi.

— OK, uite care-i treaba, am spus. Cred că voia să facă să pară că am sărit singur. Ca o sinucidere.

Bosch s-a gândit, apoi a clătinat din cap.

— Ai cazul deceniului, prietene. Eşti cel mai tare. Eşti la televizor. Şi ai un copil de care-ţi pasă. Sinuciderea n-ar ţine.

Am dat din cap.

— Ba da, ar ţine.

S-a uitat la mine fară să spună nimic, aşteptând să mă explic.

— Am fost dependent de droguri, Bosch. Povestea ar fi că n-am putut suporta presiunea cazului şi atâta atenţie, şi am sărit. Mă face să cred că…

— Ce?

Am arătat spre juratul numărul 7.

— Că el şi persoana pentru care face asta ştiu foarte multe despre mine. M-au cercetat în profunzime. Au aflat de dependenţa mea şi au găsit numele lui Lanie, după care au făcut un plan solid pentru a scăpa de mine. Cred că-şi închipuie că ştiu prea multe.

— Şi aşa e?

Înainte să pot răspunde, Mesweeney a început să ţipe:

— Hei! Veniţi încoace! Vreau să facem o înţelegere.

— Sfatul meu? am spus. Bateţi fierul cât e cald. Până nu-şi aduce aminte că are dreptul la un avocat. Dar înainte de a pleca, îmi datorezi un răspuns. Parcă trebuia să reduci supravegherea de noapte la o singură maşină. Dar aici ai un circ întreg. De ce te-ai răzgândit?

Bosch i-a făcut lui Armstead semn să se ducă la Mesweeney.

— Chiar n-ai aflat, nu?

— Ce să aflu?

— Mâine dimineaţă poţi să dormi până târziu, domnule avocat. Nu mai e niciun proces. Clientul tău e mort. Cineva i-a împuşcat pe Elliot şi pe prietena lui când veneau acasă de la cină. Poarta electrică nu s-a deschis şi, când el s-a dat jos din maşină să o împingă, cineva i-a tras un glonţ în cap. Pe Nina Albrecht a împuşcat-o în maşină.

Am făcut un pas înapoi, şocat.

— Mie mi-a spus un prieten de la biroul medicului legist, şi mi-am închipuit că cineva încearcă să cureţe urmele în seara asta. Mi-am dat seama că trebuie să chem echipa înapoi. Norocul tău că am facut-o.

Am privit prin Bosch.

— Mda, am spus. Norocul meu.

Nu mai exista niciun proces, dar m-am dus la tribunal marţi ca să urmăresc cazul până la încheierea lui oficială. Mi-am luat locul lângă scaunul gol, pe care în ultimele două săptămâni îl ocupase Walter Elliot. Fotografilor de la ştiri, cărora li se permisese accesul în sala de judecată, părea să le placă scaunul acela gol. L-au fotografiat îndelung.

Jeffrey Golantz stătea la masa lui. Era cel mai norocos procuror din lume. Ieşise din sala de tribunal cu o zi înainte convins că se confruntă cu o înfrângere care avea să-i distrugă cariera, iar a doua zi revenise şi-şi găsise palmaresul intact. Nu a avut nimic să-mi spună în timp ce-l aşteptam pe judecător.

Dar în galerie se discuta mult. Oamenii zumzăiau de veştile despre Walter Elliot şi Nina Albrecht. Nimeni n-a menţionat atentatul la viaţa mea. Bosch şi Armstead mă rugaseră să nu spun nimic, pentru a se putea ocupa pe îndelete de suspectul lor cooperant. Eram eu însumi fericit să cooperez. Până la un punct.

Judecătorul Stanton a apărut la 9 fix. Avea ochii umflaţi şi părea să nu fi avut parte de prea mult somn. A fost introdus juriul şi, dacă vreunul din ei ştia ce se petrecuse cu o seară înainte, nu o arăta. Mai mulţi dintre ei s-au uitat la locul gol de lângă mine înainte de a se aşeza.

— Doamnelor şi domnilor, bună dimineaţa, a spus Stanton. Vă eliberez de îndatoririle dumneavoastră în acest proces. După cum puteţi vedea, domnul Elliot nu este la locul său de la masa apărării. Aceasta pentru că acuzatul a fost aseară victima unui asasinat.

Jumătate din juraţi au căscat gurile la unison.

— Ştiu că este o veste şocantă pentru toţi, le-a spus Stanton. Fiţi convinşi că autorităţile, sperăm, vor deferi curând justiţiei pe cel sau cei răspunzători. Veţi afla acest lucru citind ziarele sau urmărind ştirile. Doresc să vă mulţumesc pentru serviciile dumneavoastră. Sunteţi liberi.

Ne-am ridicat în picioare pentru juriu o ultimă dată. După ce au ieşit toţi, judecătorul ne-a mulţumit, lui Golantz şi mie, pentru comportamentul nostru din timpul procesului, apoi a suspendat curtea.

Golantz s-a apropiat de mine cu mâna întinsă şi, fară să mă gândesc, i-am strâns-o.

— Fără resentimente, Mickey. Eşti un avocat al dracului de bun.

Am fost, mi-am spus în sinea mea.

— Mda, am spus cu voce tare. Fără resentimente.

— Ai grijă de tine.

M-a bătut pe umăr şi a ieşit. Eram sigur că pe coridor trebuia să fie o hoardă de jurnalişti cărora le va spune că, într-un fel straniu, s-a făcut dreptate. Cine pune mâna pe armă de armă să moară. Sau ceva în genul ăsta.

I-am dat un avans considerabil, apoi am ieşit şi eu. Reporterii îl înconjurau, şi am putut să mă strecor pe lângă zid, neobservat. Am coborât trei etaje, m-am îndreptat spre sala de judecată a judecătoarei Holder şi am intrat.

Michaela Gill era în boxa grefierului. Am întrebat dacă o pot vedea pe judecătoare pentru câteva minute.

— Dar nu sunteţi programat pentru o întrevedere, a spus ea.

— Ştiu asta, Michaela, dar cred că judecătoarea o să vrea să mă primească. E în birou? Poţi, te rog, să-i spui că nu vreau decât zece minute? Spune-i că e vorba despre dosarele lui Vincent.

A pus mâna pe telefon şi a transmis cererea mea, apoi mi-a spus că pot să intru direct în birou.

Judecătoarea era la masa de lucru.

— Domnule Haller, a spus ea. A fost, fară îndoială, o zi plină de evenimente. Luaţi loc.

M-am aşezat pe scaunul familiar mie.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, doamnă judecător.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

A început să semneze o serie de documente.

— Voiam numai să vă spun că demisionez din poziţia de avocat în restul dosarelor lui Vincent.

A pus stiloul jos şi s-a uitat la mine.

— Cum?

— Demisionez. M-am întors prea devreme, sau poate că n-ar fi trebuit să mă întorc deloc. Dar am terminat.

— E absurd. Tot tribunalul nu vorbeşte decât despre apărarea pe care i-aţi asigurat-o domnului Elliot. Am văzut şi eu la televizor părţi din ea. Nu cred că sunt mulţi care să fi pariat împotriva achitării.

Am dat din mână ca şi când aş fi îndepărtat complimentele.

— Oricum, doamnă judecător, nu contează. Nu pentru asta sunt aici. Voiam numai să ştiţi că ştiu. Şi că în curând va şti toată lumea.

— Despre ce vorbiţi? Ce ştiţi, domnule Haller?

— Că sunteţi de vânzare şi că aţi încercat să mă ucideţi.

A râs ca un lătrat.

— Asta e vreun fel de glumă?

— Nu, nu e o glumă.

— Atunci, domnule Haller, vă sugerez să vă calmaţi. Dacă vă învârtiţi prin tribunal făcând asemenea acuzaţii uluitoare, veţi suferi consecinţe serioase. Poate că aveţi dreptate. Sunteţi sub stresul unei reveniri prea timpurii de la dezintoxicare.

Am zâmbit. După expresia ei mi-am dat seama că şi-a văzut greşeala.

— De unde ştiţi că am fost la dezintoxicare, doamnă judecător? Şi de unde a ştiut juratul numărul 7 cum să mă momească afară din casă aseară? M-aţi investigat, mi-aţi întins o cursă şi l-aţi trimis pe Mesweeney să mă omoare. Ultima oară când l-am văzut se juca de-a „hai să facem o înţelegere” cu guvernul federal.

Asta a lovit-o ca un pumn în stomac. Ştiam că Bosch şi Armstead aveau să fie furioşi, dar nu-mi păsa. Niciunul din ei nu fusese folosit ca pion şi aproape aruncat de pe Mulholland. Eu fusesem, şi asta-mi dădea dreptul să înfrunt persoana pe care o ştiam în spatele tărăşeniei.

— Investigatorul meu i-a luat urma lui Mesweeney, am spus. Acum nouă ani a fost arestat pentru atac armat şi cine i-a fost avocat? Mitch Lester, soţul dumneavoastră. Anul următor a fost din nou arestat, pentru fraudă, şi Mitch a

preluat cazul. Iată legătura. Se conturează un triunghi frumuşel, nu-i aşa? Mi-aţi plantat un spion în juriu. Jerry Vincent v-a plătit, dar s-a răzgândit când FBI-ul a început să adulmece în jurul lui. Nu vă puteaţi asuma riscul ca Vincent să le dea pe mână un judecător, aşa că l-aţi trimis pe Mesweeney. Apoi ieri, când totul a luat-o razna, l-aţi trimis pe Mesweeney să-i omoare pe Elliot şi Albrecht, apoi pe mine. Cum mă descurc până acum, *doamnă judecător*? Am greşit cu ceva până acum?

S-a ridicat.

— E absurd. Ieşi din biroul meu.

— Tot eşafodajul se prăbuşeşte. FBI-ul îl are pe Mesweeney. Sunteţi pe punctul de a vă schimba roba neagră cu o salopetă portocalie.

— Ieşi afară, sau chem securitatea să te aresteze!

A arătat spre uşă. M-am ridicat, calm.

— Sigur, plec. Şi s-ar putea să nu mai practic niciodată avocatura în acest tribunal, dar o să mă întorc să vă văd judecată. Împreună cu soţul.

Judecătoarea s-a uitat la mine, furia din priviri transformându-i-se încet în frică. Braţul i-a căzut pe lângă corp. Am lăsat-o aşa.

Am coborât pe scări. Zece etaje. La parter am deschis uşile, am scos telefonul şi l-am sunat pe Patrick să aducă maşina. Apoi l-am sunat pe Bosch.

— N-am vrut să aştept un an şi jumătate, până când îşi instrumentează FBI-ul cazul. Uneori dreptatea nu poate aştepta, domnule detectiv.

— Ce ai făcut, Haller?

— Am avut o conversaţie cu judecătoarea Holder – da, m-am prins cum stau lucrurile. În locul tău, aş urgenta cazul şi aş sta cu ochii pe ea. Nu pare genul care să fugă, dar nu se ştie niciodată. O zi bună.

Am închis telefonul. Mi-a făcut plăcere să schimb rolurile, să-i fac, pe el şi FBI-ul, să danseze traşi de sfori.

ŞAISPREZECE

Bosch mi-a bătut la uşă joi dimineaţă, devreme. Nu mă pieptănasem încă, dar eram îmbrăcat. El, pe de altă parte, arăta de parcă ar fi muncit toată noaptea.

— Te-am trezit? a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să-mi pregătesc copilul pentru şcoală. Ce s-a întâmplat, domnule detectiv?

— M-am gândit că te-ar interesa să afli cum stau lucrurile.

— Sigur. Hai să stăm aici. Nu vreau să audă fiica mea.

Mi-am pieptănat părul cu degetele şi m-am sprijinit cu coatele de balustradă.

— Nu vreau să stau jos, a spus Bosch. Nu am prea mult timp.

S-a întors şi s-a sprijinit şi el cu coatele de balustradă. Am schimbat direcţia şi am făcut la fel, alături de el.

— Nici mie nu-mi place să stau jos când sunt aici, afară.

— Şi eu am aceeaşi vedere din casa mea, a spus el. Numai că e pe partea cealaltă.

— Suntem două feţe ale aceluiaşi munte.

Şi-a întors privirea spre mine pentru un moment.

— Cam aşa ceva, a spus.

— Ce se petrece? Credeam că o să fii prea furios pe mine ca să-mi spui ceva.

— Adevărul e că şi eu cred că FBI-ul se mişcă prea încet. Nu le-a plăcut prea tare ce ai făcut, dar a pus lucrurile în mişcare.

Bosch s-a îndreptat de spate şi s-a aplecat din nou peste balustradă, cu spatele spre oraş.

— Aseară, marele juriu a formulat capetele de acuzare. Holder, Lester, Carlin, Mesweeney şi un supraveghetor din biroul pentru juraţi, care le-a dat acces în computer. Îi arestăm în dimineaţa asta, aşa că ţine informaţia pentru tine.

Era frumos că avea suficientă încredere în mine ca să-mi spună înainte de arestări.

— E un caz solid? am întrebat. Holder e, totuşi, judecător. Aţi face bine să fie totul ca la carte.

— Mesweeney a vărsat totul. Avem convorbiri telefonice, transferuri de bani. Ba chiar a şi înregistrat convorbirea cu soţul judecătoarei.

Am dat din cap.

— Nu ştiam că e şi Carlin amestecat.

— Se cunoaşte de mult cu judecătoarea, şi l-a folosit ca să-l abordeze pe Vincent. Vincent l-a folosit ca să livreze banii. Apoi, când lui Vincent i s-a făcut frică, Carlin a aflat şi i-a spus judecătoarei.

— Cum a aflat? De la Wren Williams?

— Mda, credem că s-a combinat cu ea ca să poată sta cu ochii pe Vincent.

— Şi cum rămâne cu Mesweeney? A făcut pur şi simplu ce i s-a spus?

— Mesweeney era escroc înainte de a deveni ucigaş. Nu cred că ne spune întregul adevăr, dar pretinde că judecătoarea i-ar fi spus că ori moare Vincent, ori pică ei toţi. Pe lângă asta, i-a promis să-i mărească partea.

Am încuviinţat din cap.

— Deci, care sunt capetele de acuzare?

— Conspiraţie în vederea comiterii de asasinate, corupţie. Pe parcurs vor fi mai multe. Mesweeney a făcut parte din patru jurii în şapte ani. Două achitări şi două jurii indecise. Trei tribunale.

Am fluierat.

— Asta o să fie o chestie uriaşă.

— Cea mai mare din câte am avut.

S-a uitat peste umăr.

— Tu ai Sunset Strip, eu am Universal, a spus.

Am auzit uşa deschizându-se şi am văzut-o pe Hayley trăgând cu ochiul.

— Tati? E totul în regulă?

— Totul e perfect, scumpo. Hayley, ţi-l prezint pe domnul detectiv Bosch. E poliţist.

— Bună, Hayley, a spus Bosch.

Cred că a fost singura dată când am văzut un zâmbet pe faţa lui.

— Bună, a spus fiica mea.

— Hay, ţi-ai mâncat cerealele? am întrebat.

— Da.

— OK, atunci poţi să te uiţi la televizor până să face timpul de plecare. A dispărut înăuntru şi a închis uşa.

— E un copil drăguţ, a spus Bosch.

Am dat din cap.

— Trebuie să te întreb ceva, a spus. Tu i-ai trimis judecătorului anonima, nu?

— Dacă spun da, devin martor?

— Nu. Voiam numai să ştiu dacă ai făcut ce trebuia.

În definitiv, voiam să ştie.

— Mda, eu am fost. Nu mă aşteptam ca judecătorul Stanton să se consulte cu alţi judecători.

— A sunat-o pe judecătoarea-şefa şi i-a cerut sfatul.

— Bănuiesc că asta trebuie să se fi întâmplat, am spus eu, clătinând din cap.

Propriile mele acţiuni aproape că-mi aduseseră sfârşitul, sub forma unui salt în gol de la 100 de metri, de pe Mulholland.

— Presupun că am fost un prost.

— Eşti încă în picioare. După ziua de azi, niciunul din ei nu va mai fi.

— Aşa e. Ce fel de înţelegere a făcut Mesweeney?

— Fără pedeapsa cu moartea, plus clemenţă. Dacă toţi ceilalţi pică, probabil că o să ia 15 ani, din care o să facă 13.

— O afacere destul de bună, pentru trei asasinate, am spus eu.

— Un asasinat, m-a corectat Bosch. Nu el i-a omorât pe Elliot şi pe Albrecht. Astea două crime nu se potrivesc.

— Ce tot spui?

— A fost o altă armă.

Am tăcut, uluit.

— Poliţia din Beverly Hills are vreo idee?

— Mda, sunt destul de siguri cine a facut-o, dar n-or s-o poată dovedi niciodată.

Loviturile nu se mai opreau. O surpriză după alta.

— Cine?

— Familia lui Johan Rilz. Au avut ei grijă.

— De unde ştiţi asta?

— Gloanţele au fost Parabellum de 9 milimetri. Fabricate în Germania. Poliţia din Beverly Hills a luat profilul glonţului şi l-a comparat cu un Mauser C96, fabricat tot în Germania. Sunt de părere că e aproape ca şi când cineva ar fi vrut să transmită un mesaj.

— Un mesaj din Germania. Şi acum ce o să se întâmple?

Bosch a ridicat din umeri.

— Cunosc vreo doi detectivi care or să se aleagă cu o călătorie frumoasă

în Germania pe chestia asta. Or să facă tot ce scrie la carte, toate diligenţele. Dar, dacă lovitura a fost dată corect, n-o să se întâmple nimic.

— Cum au adus pistolul până aici?

— Se poate. Prin Canada, sau prin Fedex, dacă e absolută nevoie să ajungă la timp.

Nu am zâmbit. Mă gândeam la Elliot şi la echilibrul justiţiei. Cumva, Bosch a părut să-şi dea seama la ce mă gândesc.

— Mai ţii minte ce ziceai când mi-ai spus că ai anunţat-o pe Holder că ştii că ea e în spatele întregii poveşti?

Am ridicat din umeri.

— Ce am spus?

— Ai spus că, uneori, dreptatea nu poate aştepta.

— Şi?

— Şi ai avut dreptate. Uneori nu aşteaptă. La proces se părea că Elliot o să scape. Aşa că cineva a decis să-i comunice propriul verdict. Pe vremea când faceam patrulă, ştii cum îi spuneam unei crime care se reducea la simpla justiţie a străzii?

— Cum?

— Verdictul plumbului.

Am înţeles. Amândoi am tăcut un lung moment.

— În orice caz, asta e tot ce ştiu.

Bosch s-a ridicat de pe balustradă.

— Trebuie să mă duc să bag nişte oameni la închisoare. O să fie o zi bună.

— E ciudat că ai venit azi aici, am spus. Aseară mă hotărâsem să te întreb ceva când ne vedeam data următoare.

— Da, ce anume?

Am reflectat o clipă, apoi am dat din cap. Era calea corectă.

— Două feţe ale aceluiaşi munte… ştii că semeni bine cu tatăl tău?

Nu a spus nimic. A dat doar din cap şi s-a întors să privească oraşul.

— Când ai pus lucrurile cap la cap?

— Practic, aseară, când mă uitam la poze vechi împreună cu fiica mea. Dar cred că, la un anumit nivel, ştiu de multă vreme. Ne uitam la fotografii cu tata. Îmi aminteau de cineva, şi mi-am dat seama că de tine. Odată ce am văzut asta, mi s-a părut evident.

Am privit oraşul alături de el.

— Mai tot ce ştiu despre el e din cărţi, am spus. Foarte multe cazuri, foarte multe femei. Dar sunt câteva amintiri care nu vin din cărţi, care sunt numai ale mele. Îmi amintesc că am intrat în biroul pe care-l amenajase acasă când s-a îmbolnăvit. Pe perete era o pictură înrămată – o reproducere, de fapt. *Grădina plăcerilor.* O chestie ciudată, înspăimântătoare pentru un puşti de şapte ani… M-a ţinut pe genunchi şi m-a pus să mă uit la tablou, şi mi-a spus că nu e nimic înspăimântător. Că e frumos. A încercat să mă înveţe numele pictorului. Hieronymus Bosch. Rimează cu „anonymus“, mi-a spus el.

Nu vedeam oraşul. Vedeam amintirea. După asta, am rămas o vreme tăcut. Era rândul fratelui meu vitreg. În cele din urmă, s-a rezemat cu coatele de balustradă şi a vorbit.

— Îmi amintesc casa aceea, a spus. L-am vizitat odată. M-am prezentat. Era în pat. Era pe moarte.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus numai că am răzbit. Asta-i tot. Nu prea era altceva de spus.

Ca şi acum, mi-am spus eu. Ce putea fi de spus?

— Ai ştiut, tot timpul. De ce nu m-ai contactat niciodată? Mai am încă un frate vitreg şi trei surori. Şi tu eşti frate cu ei.

Bosch mi-a dat un răspuns pe care probabil că şi-l tot dăduse sieşi de câteva decenii.

— Nu ştiu. N-am vrut să răscolesc viaţa nimănui. De cele mai multe ori, oamenilor nu le plac surprizele. Nu de felul ăsta.

O clipă, m-am întrebat cum ar fi fost viaţa mea dacă aş fi ştiut de Bosch. Poate că aş fi fost poliţist în loc de avocat.

— Mă las, să ştii.

— Te laşi de ce?

Nu ştiam sigur de ce o spusesem.

— De slujba mea. De avocatură. Se poate spune că verdictul plumbului a fost ultimul meu verdict.

— Şi eu m-am lăsat odată. N-a ţinut. M-am întors.

— O să vedem.

Bosch s-a uitat la mine, apoi a întors privirea spre oraş. Era o zi splendidă, cu nori atârnând jos pe cer, şi un front de aer rece comprimase smogul până devenise o dâră subţire, chihlimbarie. Soarele tocmai răsărise de

după creste şi lumina apele Pacificului. Se vedea până la Catalina.

— Am venit la spital când ai fost împuşcat, a spus el. Nu ştiu exact de ce. Am văzut la ştiri că ai primit un glonţ în stomac, şi ştiam că se poate întâmpla orice. M-am gândit că, dacă au nevoie de sânge, sau aşa ceva, aş putea să… M-am gândit că suntem compatibili, ştii? În orice caz, era plin de reporteri şi de camere de filmat. Până la urmă am plecat.

Am zâmbit şi apoi am început să râd. Nu mă puteam abţine.

— Ce e aşa de amuzant?

— Tu, un poliţist, să te oferi să donezi sânge unui avocat. Nu cred că te-ar mai fi primit în club, dacă s-ar fi aflat.

A zâmbit şi Bosch.

— Cred că la asta nu m-am gândit.

Şi aşa, zâmbetele noastre s-au şters şi jena dintre doi străini a revenit. În cele din urmă, Bosch s-a uitat la ceas.

— Echipa cu mandatele se întruneşte în douăzeci de minute. Trebuie să fug.

— OK.

— Ne mai vedem, domnule avocat.

— Ne mai vedem, domnule detectiv.

A coborât treptele, iar eu am rămas unde eram.

Am rămas pe verandă după aceea, privind oraşul în timp ce lumina se mişca de-a curmezişul lui. Prin minte îmi treceau multe gânduri, care zburau spre cer ca norii de acolo. Frumoase, îndepărtate şi de neatins. Distante. Am rămas cu sentimentul că nu aveam să-l mai revăd pe Bosch. Că el avea să rămână cu partea lui de munte, eu cu a mea, şi asta avea să fie totul.

După un timp, am auzit uşa deschizându-se şi paşi pe verandă. Am simţit-o pe fiica mea alături de mine şi i-am pus mâna pe umăr.

— Ce faci, tati? Te simţi bine?

— Sunt bine. Priveam doar.

— Ce a vrut poliţistul?

— Numai să stăm de vorbă. E un prieten de-al meu.

Am tăcut amândoi o clipă, apoi ea a continuat:

— Mi-ar fi plăcut să rămână şi mama cu noi aseară.

Am strâns-o de umăr.

— Câte un lucru pe rând, Hay. Am facut-o să mănânce clătite cu noi, nu?

S-a gândit şi a dat din cap. Era de acord. Clătitele erau un început.

— O să întârzii, dacă nu plecăm, a spus. Dacă mai întârzii o dată, primesc mustrare.

Am dat din cap.

— Păcat. Soarele se pregăteşte să atingă oceanul.

— Haide, tati. Asta se întâmplă în fiecare zi.

— Undeva, măcar.

M-am dus după chei, am încuiat şi am coborât împreună la garaj. Când am scos Lincolnul şi l-am întors în direcţia corectă, spre poalele dealului, soarele poleia cu aur Pacificul.